

Min katt sa till mig BrambleBerry Roses magiska resor

Av Amber Archangel

Webb | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690>

Instagram | [@mycattoldme](https://www.instagram.com/mycattoldme)

Min katt sa till mig BrambleBerry Roses magiska resor

Av Amber Archangel

Det här verket är fiktion men är baserat på faktiska händelser och verkliga människor i mitt liv. Allt i den här historien hände mig, även om några av händelserna har kombinerats eller förkortats. Poesi var min första skrivande kärlek, särskilt Haiku. Du kan hitta några influenser från det tidiga verket i den här berättelsen. Jag har skrivit stora ord som är viktiga för mig. Jag har också använt några skiljetecken eftersom jag gillar dem. Människors namn har ändrats för att skydda deras integritet, men djurens namn har förblivit som de var då och är nu.

Copyright © 2019 av Amber Archangel. Alla världsomspännande rättigheter reserverade. Den här boken eller någon del av den får inte reproduceras eller användas på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från författaren förutom för användning av korta citat i en bokrecension.

I denna vackert skrivna berättelse om hennes liv med de nyfikna och älskade kattmedlemmarna i hennes familj, inklusive en i synnerhet, BrambleBerry Rose, berättar författaren om sina fina minnen och upplevelser i en hjärtlig, engagerad röst som inbjuder läsaren att sitta ner och dricka ett högt glas iste på verandan med henne medan hon berättar allt om dem.

Historien är charmig, från början till slut. Den belyser med uppskattning visdomen och värderingarna som hennes älskade katter delar med författaren under, och även efter, en katts livstid. Författaren, en konstnär och djurvän, har adopterat mer än trettio förlorade katter och tagit hand om dem som medlemmar av sin familj i decennier, men hon knöt de närmaste banden med Earth, hennes första kattunge, och BrambleBerry Rose, katten hon beskriver som "min själ, mitt hjärta", som var hennes ständiga kattkamrat i mer än fjorton år, och vars förhållande till författaren är bokens centrala tema.

Detta vackra och värdefulla verk följer BrambleBerry Rose från hennes räddning som en utslängd en dag gammal kattunge till härlig vuxen ålder, i en sammanhållen familj vars liv kretsar kring djurens aktiviteter och välmående. Författarens menage består av författaren, författarens make och livskamrat, Christopher, och tre äldre "bröder och systrar" — den skyddande, helsvarta hankatten Navar Star, den älskvärda, lättsamma hankatten Huckleberry Moon, den tysta, den mystiska honkatten Girl Grey, och senare den pigga, familjebebis honkatten Hayleigh SkyWalker, den enda familjemedlemmen som inte kommer överens med BrambleBerry Rose.

Författaren är en skarp observatör av djurens personligheter, favoritaktiviteter och egenheter; älskare av djur av alla slag kommer att finna gemensamma grunder i beskrivningar som förmedlar deras inre och yttre skönhet. Författaren lär sig att hon och BrambleBerry Rose har en koppling som överskrider en enda livstid - hon känner till exempel ojordiska likheter mellan Earth och BrambleBerry Rose. Efter hennes älskade katts död, som störtade författaren i djup sorg och hjärtesorg, är författaren förvånad över att få kärleksfull och tröstande tankekommunikation från BrambleBerry Rose. Författaren beskriver denna kommunikation, bland andra tecken, som avgörande för att klara av förlusten av BrambleBerry Rose och som stärker hennes övertygelse om att hon och hennes älskade katt kommer att återförenas i den här världen eller nästa. Författaren hoppas att hennes berättelse i sin tur kommer att trösta och hjälpa andra som har lidit liknande smärtsamma förluster.

Det här är en hjärtevärmade och inspirerande berättelse som bokälskare och djurvänner kommer att älska läsa.

— Recension av redaktör på Simon & Schuster

Recensioner från andra författare	5.
Tack för kärleken ...	6.
Dedikation	7.
till minne av kapitel	8.
1. Jag har känt dig förut 2. Kan	9.
detta möjligen vara sant?	31.
3. Snälla, nej!	34.
4. Tja. . . Vissa människor tar med sina hundar, eller hur?	40.
5. Titta på den där bebisen! Det ser ut som en liten Bobcat 6.	49.
Och hon var fortfarande borta 7.	61.
Oreo, Panda och lakrits 8. Din katt	83.
verkar väldigt klok 9. Jag är okej,	102.
mamma 10. Lev med	106.
kärlek i ditt hjärta 11. En stor, röd	111.
Predator 12. Hundar har	113.
superkrafter 13. Kärleken vinner.	116.
Förlust Förluster.	122.
14. Mystère	124.
15. Jag vet hur man säger att jag älskar	127.
dig 16. Slutet?	129.
17. Hennes namn	130.
18. Jag hittade ett foto som berättade en historia	131.
19. En ofullständig lista över resurser som hjälpte mig att läka	133.
journal över meddelanden från min älskade Om	134.
författaren	135.

Recensioner av *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose*

"Jag gillar inte särskilt katter (även om min historia av att flera av dem "äger mig" gör det det är en lögn). Jag är inte särskilt förtjust i tårar (även om den här härliga historien mer rationellt kvalificerar sig som en "andlig anti-tårdragare"). Feel-good-böcker är något annat igen - och vem kan motstå en som så uppenbart är den perfekta presenten till någon som gillar katter, som har förlorat en älskad (tvåbent eller fyrbent) och som helt enkelt har (eller behöver) modet att fortsätta andas och ta ett steg i taget in i vad framtiden än kan erbjuda? Amber Archangels vackra, poetiska skrift gör *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose* till en minipärla, ett förtjänande och förtjusande tillägg på en väns - eller till och med på din - läslista."

—Hugo N. Gerstl, internationell bästsäljande författare av *Scribe, Assassin, Against All Odds* och *The Wrecking Crew*

"Om du någonsin har älskat ett djur - oavsett om din första valp, en papegoja som förolämpade dig, en mus som klättrade över dig, eller en kattunge som praktiskt taget levde i ditt knä - då kommer du att älska Amber Archangels berättelse.

Djur är kärleksbuntar som verkligen kommunicerar med oss och de älskar oss nej oavsett vad.

Tack, Amber Archangel, för en innerlig läsning, som är enkel och djupgående på samma gång. Skulle vi alla kunna ha en kärlek som BrambleBerry Rose!"

—Gerard Rose, författare till *The War to End, The Boy Captain, och Hamilton och Egberta*

"De kanske största visdomsorden som någonsin talats var av den berömda, anonyma gurun, TuGunn, som sa från sin luft, "Det är först när du har känt kärleken till ett djur som du har levt ett tillfredsställande liv." Det här var någon som, när han kom ner till jorden, fick sina matvaror att köra runt i en golfbil med en bildekål där det stod " **Människa och katt saknas**".

Belöning för katt. Ja, han menade allvar med kattdjur. Och så är Amber Archangel, med glädje. Mycket av hennes liv har ägnats åt att lära av en av de smartaste arterna på planeten. Hon delar med sig av deras upplysta tankar och innerlighet i *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose*, en läcker berättelse som kommer att lysa upp dina dagar."

—Tony Seton, prisbelönt journalist och författare till *The Francie LeVillard Mysteries*

Tack för kärleken...

Först i mitt hjärta är alla katter och kattungar som har delat mitt liv. Jag älskar dig för alltid och lovar att hitta dig igen.

Jag skulle inte vara den jag är utan min extraordinära man. Tack för de många underbara åren, platserna i denna värld vi levde och besökte, och leenden och kärleken längs vägen. Din kärlek är den bästa delen av mig.

Hur kan jag tacka dig tillräckligt Randy (William) Olague för din kärlek och högt värderade undervisning? Du har varit min bästa vän i decennier; du öppnade mitt sinne och hjärta för universums visdom och Skaparens kärlek. På grund av dig fortsätter BrambleBerry Roses röst.

Hjärtlig tacksamhet till alla människor som älskade och brydde sig om BrambleBerry Rose under hennes livstid.

För alla magiska historier som mina vänner och grannar berättade för mig om sina älskade djur som återvände hem, efter att ha lämnat, tydligen efter eget val.

Hur kan jag någonsin tacka min fina lokala polisavdelning för att jag tog emot samtalet som förde tillbaka BrambleBerry Rose till mig?

Min lokala grupp för återhämtning av sorg gav mig en korg full av kärleksfull och stödjande vägledning genom en av de tuffaste övergångarna jag mött i mitt liv.

Och till Skaparen av vårt universum, TACK för dina lektioner i KÄRLEK, vare sig det är med dem i päls eller som person. Allt annat blåser bort till slut. KÄRLEK är allt som finns.

Den här boken är en kärlekshistoria. Den är tillägnad varje fågel, ödla, katt, hund, häst, elefant - alla varelser, oavsett om de andas luft eller vatten, har päls eller fjädrar, flyger, kryper, går, springer, hoppar eller hålar, är avsedda för arbete, för att vara vild eller ett husdjur, eller (tråkigt nog) för konsumtion eller skändliga syften. De har kommit hit för att hjälpa till att hela oss och denna planet med den kärlek de har i sina hjärtan, och för det tackar jag dem; Jag hedrar dem och älskar dem alla.

Fråga bestarna och de kommer att lära dig denna jords skönhet.

— Sankt Franciskus av Assisi

Tack för att du läser min kärleksfulla berättelse. Kom ihåg att det inte är en ersättning för få personlig hjälp med din älskade djurkamrats död eller sjukdom.

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose är också skriven för att hjälpa de djurälskare som har förlorat en älskad vän. Du kanske vill minnas din värdefulla väns namn nedan:

10

(ditt namn)

kommer att älska dig och vårda dig för alltid.

Jag lovar att leta efter dig och jag vet att jag kommer att se dig igen, på den här sidan eller den andra.

I kärleksfullt och evigt minne av

(din älskades namn)

1. Jag har känt dig förut

Kvällens ljus var tyst när jag sjönk ner i de fjäderiga kuddarna på min soffa med min helt nya, åtta veckor gamla kattunge i mina händer. Jag tittade på henne och utan ett ljud tittade hon tillbaka. Oväntat hörde jag mig själv säga: "Jag har känt dig förut." Det var något med henne. Jag visste inte vad det var; Jag kände igen något bekant när jag såg in i hennes gyllene gröna ögon.

Kära läsare, jag skulle vilja förtydliga: Detta. Hade. Inte. Hände. Till. Mig. Innan. Visst, tidigare hade jag ibland haft en udda mening om något, och sedan hade det hänt. Jag skulle tänka på en vän och sedan ringde telefonen och det skulle vara dem, eller så skulle jag se dem på kaféet. Många av oss har råkat ut för det - men det här? Detta var nytt territorium.

Med henne nära mitt hjärta gick jag in på min man Christophers kontor i hopp om att han kunde hjälpa mig. Han tittade på några högteknologiska husritningar och vår andra flickkatt, Girl Grey, låg och sov nära ett av de höga fönstren som hade utsikt över vår trädgård. "Jag har känt henne förut. Är det möjligt?"

"Äh-ha." Han tittade upp för att se vår nya bebis. "Det är ovanligt, men det är möjligt."

Girl Grey vaknade inte och visste därför inte att hon hade en ny kattsystem.

"Tror du att hon kan se ut som en av våra katter som redan har bott hos oss?"

"Kanske."

"Känner du igen henne?"

"Hon är så söt." Han lutade sig tillbaka i sin stol och sträckte sig för att klappa hennes huvud. "Men nej; Jag har inte sett en som hon tidigare."

Jag tog fram mina fotoalbum – ja, förr i tiden – spred ut dem i vardagsrummet matta och tittade på år av minnen, alla katter och kattungar som hade delat sina liv med mig, några från innan jag kände Christopher.

"Du ser inte ut som någon av dem." sa jag till min nya kattunge.

Men känslan lämnade mig inte och senare samma kväll frågade jag Christopher igen. "Hur ska jag veta vem hon var?"

"Kanske kommer det med tiden, eller i en dröm."

Hennes namn? Tja, hon var en tabby sköldpaddsskal, utspädd calico; tabby tortie calico för kort; eller **Applejack** som en person entusiastiskt sa när hon träffade vår nya kattunge. Hon såg ut som om hon hade gått vilse i en tröskbärsfläck och hennes mörkgråa ränder och gyllene fläckar hade blandat sig ihop. Pälsen ovanpå hennes huvud var spetsad, inte silkesmjuk som de flesta kattungar, och hon hade tofsar av känslig, mörkare päls vid öronspetsarna. Det var tydligt: hon hette inte Mystère, det var Brambleberry. Så dagen hon kom hem, när jag höll den där kulan av varm päls i kudden i mina handflator, blev hennes namn Brambleberry Rose. Jag gav henne mitt mellannamn, något jag inte hade gjort med någon annan katt.

"Gillar du Brambleberry Rose för hennes namn?"

"Inte Mystère? Du gav henne ditt mellannamn." Christophers ögon glittrade. "Åh, man, passar det henne! Hon är så liten och söt. . . liten smörkola baby. Vad kommer Navar och Huckleberry att tycka?"

Huckleberry var vår treåriga söta, söta pojkekatt. Han skulle träffa henne när han vandrade in i vårt hus senare. Han var granne och hälsade på sin kattkompis Anna. De två var bästa kompisar. Och Navar, vår stoiske, **STORA** svarta pojke, var den äldre kattunge i vår familj. Ibland hängde han på verandan tills ekorrarna gick och la sig. Christopher och jag hade sett honom skydda våra små kattungar i över ett decennium så vi tänkte att han också skyddade ekorrarna som häckade i våra träd.

Det var nästan mörkt när Huckleberry kom med oss.

Vi satt på vardagsrumsmattan med vår nya lilla kattunge och lekte med några leksaker som hade klockor, några fjädersaker hon älskade och en katttunnel. Girl Grey hade vaknat och vandrade in i vardagsrummet. Hon hoppade upp på baksidan av soffan och tittade från säkerheten från sin utsiktsplats, men verkade inte vilja komma närmare.

När hon såg sin nya bror katt, sprang Brambleberry in i tunneln. Han var mer intresserad av middag än han var av henne. Hon följde honom bara lite och på säkert avstånd såg hon tyst när han åt. Han brydde sig inte så mycket om henne, men han verkade inte vilja att hon skulle komma för nära.

"Huckleberry, vill du träffa din nya syster?"

Huck tittade på Christopher men kom inte närmare. Girl Grey tittade från fördelen av sin upphöjda synvinkel.

"Hennes namn matchar ditt . . . hon är Brambleberry. Ni kanske kan vara vänner."

Jag höll om henne och Christopher lekte med en leksak och lockade Huckleberry närmare. Han väste inte eller sprang iväg. Han tittade på henne som om han intensivt studerade en ny bugg och gick sedan och lade sig i sin favoritsäng där han kunde titta ut genom fönstret.

"Åh kära du, det var inte vad jag förväntade mig," sa Christopher.

Navar kom in lite senare och han var nyfiken. Han gick fram till henne och lade ner sin stora svarta näsa, bredvid hennes lilla lilla näsa.

"Oj. Hon är så modig."

Jag lade tillbaka henne på mattan efter att Huck gick och när Navar kom nära så klämde hon ihop sig riktigt låg men sprang inte iväg. Navar sträckte fram en stor svart tass för att försiktigt röra vid henne men hon var inte så sugen på det. Jag märkte att hon var lite rädd så jag tog upp henne igen.

"Han är din andra storebror . . . han är Navar och han älskar dig." Hon vände sig om och tittade på mig som hon förstod. "Han kommer att skydda dig och se upp för dig. Jag lovar."

När jag kysste hennes lilla ansikte spinnade hon.

Christopher gick iväg med Navar och Girl Grey för att få dem mer mat. Brambleberry och jag spelade lite längre tills det var mörkt.

"Det gick bra", sa Christopher när vi skulle få alla att lösa vår första natt tillsammans. Huckleberry låg fortfarande i sin favoritsäng av flanell på fönstersätet på mitt kontor, och bredvid honom låg Girl Grey inbäddad i sin fluffiga säng. Navar var redan ihopkrupen vid fotändan av vår säng och Brambleberry hade följt efter oss in i vårt sovrum. När jag la upp henne på vår säng tror jag att hon bestämde sig för att var jag än sov skulle det vara en bra plats för henne.

"Hon är så liten", sa Christopher tyst när Brambleberry rullade ihop sig bredvid mig. "Det är bra att vi har en så stor säng."

Innan sömnen gjorde anspråk på mig kom jag ihåg när jag först började tänka att jag skulle skaffa en kattunge till. Det var ungefär fem år innan idag. Det tysta meddelandet kom tillbaka några dagar senare och kom sedan hela tiden in i mitt sinne - som om en kattunge någonstans väntade på mig.

På den tiden bodde Christopher och jag i den södra delen av vår delstat och planerade att flytta norrut till en mindre stad. Jag tänkte att vi förmodligen skulle träffa vår nya kattfamiljemedlem när vi gjorde det där med vår ménage, som på den tiden inkluderade våra tre räddade katterdjur.

Du kanske känner till den prisbelönta *Cirque du Soleil*-showen som inte använder cirkusdjur och som också är känd som *Solens Cirkus*. Den spelades i Las Vegas ungefär vid samma tid. Anledningen till att jag nämner detta, kära läsare, är för att när jag lärde mig om deras fantastiska

luftakrobatik, av någon anledning trodde jag att min nya kattunge skulle heta detsamma som deras senaste och längsta pågående show, **Mystère**.

Flera månader senare var Christopher och jag på besök i Las Vegas och fick se dem uppträda.

"De är så högt upp i luften. . . ." Vi såg båda med förundran.

"Sättet de flyger på . . . från en trapets till en annan."

"De balanserar så fint," sa Christopher. "Men de måste vara starka idrottare."

"Mystère. Jag är ganska säker på att det är hennes namn."

"Verkligen varför?"

"Jag vet inte. Jag tänker bara på henne när jag ser dem flyga omkring."

Vår första katt i Sydlandet, som vi träffade strax efter att vi flyttat dit, var Navar Star. Vår stilig, helsvarta katt med stora pojkar var kärleksfullt känd för oss som Navar, Navey (låter ungefär som Jazzy) eller The Fonz för att han var så cool. (Du kanske minns från TV-programmet **Happy Days** att The Fonz var en rebell som bar en svart motorcykeljacka i läder och var essensen av cool.) När vi borstade honom, om vi skiljde den svarta pälsen på hans bröst, kunde vi se en gömd, liten vit fläck av päls — det var där Stjärnan i hans namn kom ifrån.

Han var liten när vi träffade honom. Han stod i ljuspölen från en gatlykta in framför vårt hus.

"Titta på den svarta kattungen där nere." Christopher lutade sig mot glasörrarna på övervåningen.

"Undrar vad han gör. . . han är lite för att vara ute själv."

Christopher kunde inte sluta stirra på den lille. "Åh, man, han är söt."

Vi hade precis sett klart den medeltida fantasyfilmen **LadyHawke** med Rutger Hauer som kapten Navarre och Michelle Pfeiffer som hans kärlek, Lady Isabeau d'Anjou. De två älskande var förbannade att aldrig vara tillsammans, förutom några försvinnande ögonblick varje dag när solen gick ner och igen när den gick upp. De förvandlades var och en under det halvljuset - Navarre till en svart varg på natten och Lady Isabeau till en hök under dagen.

Vår lilla svarta kattunge vän återvände nästa natt och nästa. Vi kände grannarna han tillhörde, så vi frågade om de var kära i honom.

"Din lilla svarta kattunge . . . letar du efter ett hem åt honom eller planerar du att behålla honom?" Christopher var vän med dem och samtalet gick bättre än vi trodde att det skulle kunna.

"Tja, hans kattpappa ser ut som om han vill slå honom, så vi är lite oroliga!"

"Han kommer ner till vårt hus nästan varje kväll. Har du något emot om vi tar hem honom?"

"Du kan behålla honom om du vill . . ."

Och det var så vi fick vår dyrbara pojke Navey och hur han fick sitt namn: Navar.

Navar Stars far, Boots, var en mycket stor, svart katt — skillnaden var att han hade fyra vita stövlar. Många gånger hade vi sett honom kryssa i vårt grannskap och leta efter andra kattungar och katter som han kunde skrämra. Han gick aggressivt rakt in i deras utrymme, yutade mjukt åt dem och försökte hamna i slagsmål. Om de försökte gå, stoppade han dem. Han var en väldigt elak katt.

En dag såg vi Boots stå framför en kattunge, uppträda elak och hotfull och stirra på honom, och i allmänhet skrämmer den mindre katten.

"Ser du det?" Christopher tittade på mig. "Jag ska hjälpa den där lilla katten. Stövlar kan skada honom."

Christopher gick ut på gatan och kom närmare Boots. Den unga katten rörde sig inte och Boots verkade inte bry sig om att Christopher var nära. Han skulle inte sluta stirra på den lilla katten eller låta honom gå iväg.

Christopher sprang till slut mot honom, stampade med fötterna och viftade med armarna. "Lämna den där bebisen ensam!" Men Boots fortsatte bara att stirra på kattungen.

Till slut, när Christopher var bara några centimeter från honom, gick Boots långsamt iväg. Han fortsatte titta tillbaka på Christopher som om han sa: "**Vänta bara . . . vänta du bara!**"

"Jag har aldrig sett en katt agera så." Jag skakade på huvudet. "Jag ska hålla utkik efter de andra kattungarna i grannskapet."

"Såg du hans ögon?"

"Ja, han såg ond ut."

"Han ville verkligen *inte* ha mig där," sa Christopher, medan han såg den yngre katten gå iväg säkert, "men han var inte rädd för mig."

Sent en varm sommarkväll satt Christopher på vår balkong på övervåningen och ropade på mig och viskade, "Kolla in vad som händer. Titta vad Boots gör."

Och kära läsare, du kanske inte tror detta, men det är sant.

Vi såg förvånade från vår utsiktspunkt när Boots närmade sig en annan liten, ung katt på gatan framför vårt hus. I månskenet från vår kvartersgatlykta hade vi en åskådary. Den mindre katten hade tydligen varit ute på en sommarkvällspromenad och hade av misstag tagit sig in på Boots territorium.

När hon såg den stora, svarta katten närma sig var det för sent.

Hon slutade gå och försökte backa för att ta sig ur Boots räckvidd, när en smal rödräv sprang ut från de skuggiga buskarna på vår granne på andra sidan gatan. Rävnen jagade bort den stora, hotfulla blåserkatten från den rädda lilla kattungen och in i buskarna på vår tomt, mot kanjonen. På en snabb minut var rävnen borta, Boots var ingenstans att se och den lilla katten var frusen på plats. Hon kunde inte rycka ett morrhår.

De hade ingen aning om att vi tittade på den här scenen av djurrättvisa.

"Tror du att rävnen kommer tillbaka och jagar den lille?"

"Vem vet? Vart tog de vägen? Jag ska kolla bakgården." Christopher gick för att ta reda på om han kunde se något i den mörka gården bakom vårt hus. Rävnen och Boots hade sprungit genom buskarna till baksidan av vår fastighet. Men prasslet hade upphört och allt blev tyst igen.

"Jag kan inte se något där ute." Christopher satte sig tillbaka för att titta på; den lilla katten stod fortfarande, frusen, i gatlyktan.

Efter flera minuter av att vara chockad, och i samma position, skakade hon sakta ett bakben och sedan ett framben. Efter ytterligare en minut skakade hon på sin andra framtass.

"Jag tror att hon försöker komma ihåg hur man använder sina fötter." Så som Christopher njöt av de var kära för mig. "Hon undrar förmodligen om rävnen kommer tillbaka för henne."

Precis vid den tiden travade rävnen ut ur buskarna på vår gårdsplan och ut på gatan.

"Åh, titta, rävnen är **tillbaka!**"

Jag var orolig för kattungen. Men räven såg på henne och fortsatte att gå; han gick över gatan och kröp sedan ihop på vår grannes mjuka gräs och somnade.

"Åh älskling, den där bebisen kan inte röra sig. Det ser inte ut som att räven bryr sig om henne alls. Det är Det måste vara Boots karma," sa Christopher, "Han kom ut bara för att jaga Boots bort."

Kattungen fick äntligen alla sina ben att röra sig åt samma håll och rusade tyst bort.

"Känner du henne?"

Jag kände många av kattungarna på vår gata. "Hmm tror . . . nej, har inte sett henne förut. Var du att hon går?"

"Förmodligen hem för att aldrig mer gå!"

Vi tittade ett tag till. Kattungen var säkert borta och Frälsaren Fox fortsatte att sova i det mjuka gräset.

Vi såg inte Saviour Fox igen, men vi såg inte heller Boots trakassera andra kattungar. Vi undrade om vårt grannskap hade en skyddsängelräv som höll honom i kö.

Navar hade varit med oss ett par år när vi träffade Girl Grey, med smeknamnet Grey eller Grey Grey. Hon hade hittat Christopher och mig när hon var en kattunge. Vi bodde på Hawaii på den tiden. Christopher designade och byggde skräddarsydda hem, jag var inredningsdesigner och vi arbetade på O`ahus legendariska North Shore. Vi byggde ett traditionellt hus i hawaiiisk stil i Hale'iwa för en kund som låg i bostadsområdet, precis vid vattnet, nära en av de berömda surfstränderna.

Första natten jag såg henne vågade hon sig mycket långsamt ut på vår veranda i trä. Jag var inne och viskade till Christopher, "Kolla in den här kattungen."

Vi såg båda hur hon utforskade. Hon rörde sig så försiktigt, som om hon förväntade sig att monster skulle hoppa ut när som helst.

"Hon verkar hungrig. Kan vi gå och hämta mat till henne?"

"Ja, låt oss ta lite pizza också."

Vi åkte för att hämta proviant och återvände med kattungar och folkmat. Hon var borta men vi satt på verandan. Att vara väldigt tyst.

"Hon tittar på oss", viskade Christopher en stund senare. "Klockan två under buskarna."

Jag sked lite kattmat i en liten skål, men hon ville inte komma närmare.

"Låt oss gå in."

Vi lämnade skålen med mat och smög tyst innanför skärmdörren.

"Åh, hon äter lite. Jippie." Jag var så glad. Hon var så liten.

Efter det började hon låta mig mata henne på verandan i trä på öns stuga där vi bodde. Hon var bara en liten kattunge och hade ett loppbandsband i plast runt halsen. Hon var definitivt lite vild - lät mig inte röra henne - och det var klart att hon snart skulle växa ur kragen, vilket kan orsaka hennes död.

Sakta lät hon mig sitta i närheten medan hon njöt av sin middag och jag började utarbeta en plan.

"Jag måste ta av henne kragen."

"Kan du få tag i kragen?"

"Ja, men hon vickar för mycket och jag kan inte få bort det."

Så en kväll efter att hon hade blivit ganska bekväm med att jag satt bredvid henne tog jag fram en sax som jag gömde bakom mig. Medan hon åt tog jag tag i hennes krage, klippte av den och tappade den och saxen.

"Jag förstår." Jag var upprymd men satt orörlig utan att göra några fler ljud.

Hon sprang iväg och var borta i flera dagar, men kom till slut tillbaka. Efter det, hon blev vår ökisse.

Girl Grey var en käppkatt från Hawaii. Det avslöjande tecknet var krympningen i slutet av hennes svans där den var böjd, eller som Christopher lekfullt sa: "Den ändrar riktning." Våra övänner berättade historier om vilda katter som hittades levande i sockerrörsfälten och som hade korta svansar.

De berättade för oss att det var en del av deras genetik och visade sig generationer senare som en krympning i kattens svans.

Vi kände en kahuna i Honolulu och kontaktade henne för en andlig läsning. "Din katt, Girl Grey, är väldigt känslig och älskar vulkanernas och eldens gudinna, Pele. I hawaiiansk religion är Pele skaparen av Hawaiiöarna."

"Känner många katter så här?"

"Nej, inte mycket, men jag har sett det förut med Kahuna Cats . . . mystisk . . . djupt andliga varelser. Hon är mer älvor än katt."

"Det är ganska unikt. Har hon en djup koppling till öarna?"

"Ja, hennes katt-DNA är käppkatt, generationer djupt, och hon kommunicerar med de gamla gudarna, inklusive Kaulu. Har du hört talas om honom?"

"Nej, men vi gick ut på vulkanen på Big Island. Vi hörde att det är där Pele bor."

"Jaja. Jag är så glad att du har varit där. Var det utbrott när du besökte? Kände du en koppling till området eller aktiviteten?"

"Ja, det bröt ut. Jag kände en djup respekt för landet vi stod på och för det som hände. Lavaströmmarna. havets kant. . . herregud, värmen. . . och det nya landet bildas kl Vilken syn."

"Vi flög ut över det," mindes Christopher.

"Är du pilot?"

"Ja, så jag kunde komma nära där den glödgheta smälta lavan störtade ner i hav. All den ånga som steg upp i luften var något jag inte hade flugit runt tidigare."

"Jag hoppas att detta är till hjälp för att förstå din lilla katt. Hon relaterar till allt du nämner. Hon relaterar också till den andra hawaiiska guden jag nämnde, Kaulu. Legenderna säger att han är odödlig och inte åldras; han är osårbar för att bli skadad när han slåss. Jag säger inte att din katt är en fighter; i själva verket verkar hon väldigt tyst och kontemplativ. Hon kanske också vill hjälpa till när du är ledsen eller upprörd, eller när dina andra katter är skadade eller sjuka."

"Det verkar för mig som om hon känner till hemligheter."

Både Christopher och kahuna skrattade mjukt.

"Hon känner till hemligheter. . . och hon kommer att hålla dem för sig själv. Hon är djupt medveten och ägnar tid åt att titta på och tänka på saker. Ibland kan det verka som att hon är distanserad eller avlägsen, men hon bearbetar saker och kommer att ta sin tid. Hon kommunicerar telepatiskt, till och med mer än de flesta katter."

"Jag har blivit tillsagd att skicka tankar och bilder till mina katter. Är det det bästa sättet att kommunicera med henne?"

"Ja, hon kan bli överväldigad av talade ord. Hon kan hålla sig för sig själv och vara en observatör. Hon kan vara lite av en älskvärd trickster - att göra saker som dina andra katter inte gör - och kan till och med vara en formförändring."

"Åh, vi såg vår stora svarta katt Navar förändras. Huset vi bor i på fastlandet har en badtunna utanför som är på marknivå. En eftermiddag var vi båda där ute och spårren på vår grind skramlade som om någon försökte ta sig in. Navar blev en stor, svart panter."

"Såg ni båda det?"

"Ja. Det varade bara några sekunder och vi tittade på varandra." Christophers ögon vidgades lite. "Vi frågade båda varandra," såg du det? Vi trodde att han skyddade oss ifall någon skulle komma in på vår trädgård."

När vi återvände till fastlandet flera månader senare, reste vår kloka, söta, smygande Girl Grey på flyget med oss, samlad i sin kennel med sin filt och en handfull av sina favoritkattleksaker. Hon hade färgen av en rysk blå och var precis vad hennes namn antyder: silvergrå överallt med gröna, mörkkantade ögon. Hon var helt enkelt vacker.

Huckleberry Moon kallades också Huck eller Huckleberry, och någonstans längs vägen samlade han smeknamnet, Bugs eller Buggy. Han var en av de sötaste pojkatter som någonsin fötts och kom till oss flera år efter Girl Grey, när han var en kattunge. Han tillhörde en granne och menagen han hade vuxit upp med innehöll – förutom hans mänskliga mamma och hans kattmamma och syskon – några medelstora ormar, två persikofärgade aror, ett par stora, tillgivna hundar, en muskoloni och tre aktiva små barn. När han kom för att bo hos oss gav Huckleberry oss intrycket att han i stort sett kunde rulla med allt vi hade för honom. Men det var osannolikt att vi någonsin skulle få det glada, cirkusliknande zoo han kom ifrån. **Huckleberry Finns äventyr** med sin fiskespö slängd över axeln kom att tänka på, så vi döpte honom till Huckleberry. Han hade de distinkta märkena som en klassisk norsk skogkatt: han var tigerrandig med vita stövlar och när han blev större fick de vita märkena över hans mun och näsa honom att se ut som om han bar formen av en fullmåne i ansiktet .

Dagen vi träffade honom satt Christopher och jag på vår gårdsplan i Southland och lekte med Girl Grey och vår grannes katt Gillette, medan Navar satt på taket av vårt hus och vaktade oss. Ett par grannbarn anslöt sig till oss och sedan kom en annan trevlig vuxen granne förbi. Hon hade en kattunge med sig och ville veta om han kunde leka med oss.

Medan vi alla satt i gräset och katterna jagade leksaker, reste Christopher sig för att gå in i huset och den lilla pojkens kattunge sprang efter honom. Jag blev förvånad över att se den lille gå eftersom vi alla lekte med honom och han gick precis med någon han inte kände och gick direkt in i ett hus han aldrig hade varit i.

När Christopher kom tillbaka höll han i kattungen. "Jag vill behålla honom. Vill du ha en katt till?"

"Visst, han är bedårande."

Det var dagen Girl Grey träffade Huck. Hon var flera år äldre än Huckleberry Moon, och de blev bästa vänner. Hon verkade genast veta att de var två av ett slag - mjuka, milda, söta små själar.

Navar tittade på Huckleberry. Han lekte inte med honom, eller Girl Grey. Jag fick en känsla av att Navar såg sig själv som en vakt och mentor för de små katterna. Huck var bara ett par månader gammal vid den tiden och Navey hade accepterat Girl Grey år tidigare, från det första ögonblicket vi tog hem henne. Han verkade inte tycka om eller ogilla dem; han gav mig intrycket att de var hans ansvar. Det var så intressant att se deras individuella personligheter och hur de levde med varandra.

Christopher och jag ansåg att våra katter var familj och vi kände oss båda privilegierade att ha dem i våra liv. Vi älskade dem innerligt och skrattade så många gånger på grund av de oväntade saker de gjorde. Alla fick samma mat samtidigt, de hade var sin fluffiga säng på flera olika platser och de yngre barnen hade korgar fulla med leksaker att leka med.

De hade en kattkompis som bodde tvärs över gatan som hette Gillette. Han var en tystlåten, mycket vänlig, rent vit katt som kom in i vårt hus genom vår kattedörr.

Vi kallade det vår kattlucka men det var ett vintage, inbyggt arrangemang som jag inte sett förut. Jag fick höra att det var en gammaldags mjölkleveransdörr, cirka fyra meter upp, på bakväggen i vårt hus. Det var faktiskt två små metalldörrar, en vardera på insidan och utsidan, med ett hålrum i väggen mellan dem. Varje oval dörr, cirka sju eller åtta tum lång, hade en skjutspärr, men låstes inte. På länge sedan hade färsk mjölk i glasflaskor levererats till människorna som bodde där. Så dörrarna kunde öppnas från insidan och utsidan. Jag kunde stänga endera eller båda dörrarna och skjuta spärren för att hålla våra barn inne och djur ute.

Nåväl, vän-katten Gillette skulle komma in i vårt hus genom de där små dörrarna och gå precis förbi kubbarna in i vardagsrummet där kattleksakerna bodde. Han kollade in korgarna fulla med leksaker och tog vad han ville ha, hoppade tillbaka ut genom samma kattedörrar och bar hem sin nya skatt. När jag fick reda på vad han gjorde kunde jag *inte* sluta skratta. Då och då besökte jag hans mamma och hämtade hans leksaker. Han måste börja igen.

Många soliga morgnar hittade mig med våra tre kattungar, Gillette, och vem som helst ville följa med oss för kattmynta soluppgångar. Vårt hus hade runda trappstenar som ledde till vår ytterdörr, och jag satte ett fräscht, litet berg av nyp på varje steg för hur många vänliga katter som helst i närheten. Jag satt på verandan och tittade på dem.

De där fridfulla morgnarna gick Navar med de andra kattungarna, men vid andra tillfällen var han på verandan och vaktade vårt hus eller på taket och gjorde sinneskontroll på de andra grannskapskatterna. Han gjorde denna fascinerande sak där han satt på taket av vårt hus och tyst stirrade på katter som försökte komma in på hans territorium. Han skulle fokusera sina enorma gröna ögon på dem medan de

gick nerför gatan och utan ett ljud tittade de på honom långt upp i luften, slutade gå och backade upp.

Steg för steg.

Och sedan vände de och travade iväg.

Sällan såg vi dem igen. Söta läsare, ni minns säkert magikern Merlin från berättelsen **Camelot**. Navey fick mig att tänka på honom.

När han satt på vår veranda fick ingen av våra andra katter följa med. De visste bara att de inte skulle sitta där vid den tiden. Han väste aldrig eller tvingade fram sitt utrymme, han satte bara tyst regler och de följde magiskt. Som jag nämnde tidigare trodde vi att han såg våra yngre katter som sitt uppdrag, inte sina kompisar.

Girl Grey hade ett mystiskt sätt att hitta saker som gav ett ljud. Hon skulle hoppa upp till den nästan 12 tum breda ledstångshyllan på vår veranda och sitta där och öppna det gammaldags brevlådelocket med tassan. Det var inte lätt att ta sig till eftersom vi hade byggt ett galler som täckte det. Hon öppnade den och lät den släppa och gjorde ett lågt, klunkande ljud. Hon skulle göra det tills jag hörde henne och öppnade ytterdörren för henne. Sedan hoppade hon ner till verandan och gick in i huset. Jag var nyfiken på hur hon kunde göra det. Ingen hade någonsin visat henne. Eftersom vi hade en korg för vår post använde inte ens postpersonen denna brevlåda som skulle släppa brev i en dekorativ retrolåda i vårt vardagsrum.

Jag hade en samling små, färgglada nallebjörnsburkar som var cirka tre tum höga. De bodde i en korg på vardagsrumsgolvet. Girl Grey satte sig bredvid den, nästan dagligen, och lekte med sina tassar med plåtbjörnarna. De gjorde ett lätt, musikaliskt ljud när de klirrade ihop.

Huck och Navar hade inget intresse för nalleburkarna eller det magiska brevlådelocket som kunde få upp ytterdörren.

Ibland gick hon hemifrån: den fåniga flickan gick till vår granne, klättrade upp på vinden i deras garage och stannade där en dag eller längre. Varför? Vem visste? Jag hade en känsla av att hon ville ha sitt eget utrymme för lite ledighet. Hon pratade med mig genom ventilen i väggen men kom inte hem förrän hon ville.

När flytt dagen närmade sig gick mina tankar allt oftare till vår nya kattunge, Mystère. Jag undrade hur jag skulle hitta henne.

Det var bara en sju timmars bilresa till vårt nya hem på Central Coast och vi trodde att det inte skulle vara en alltför stor utmaning att resa med våra tre barn. Christopher kunde köra vilken bil eller lastbil som helst och han hade hyrt den största kommersiella flyttbilen som fanns. Vi planerade att han skulle ha Navar i sin bärare med sig. Jag skulle ha Girl Grey och vår yngsta, Bugs, med mig i deras bärsele på framsätet på min bil. De hade var sin favoritfilt i sina bärselar och en annan för att täcka dem, lite godsaker, och vi hade vatten till dem. Dagen innan mobiltelefoner kommunicerade vi effektivt med walkie talkies. Han använde dem på stora jobb.

"Hur mår du?"

"Jaha, vi är väl på väg igen?"

Christopher hade arbetat i och pendlat till vår vackra nya stad i över ett år och var glad över att hans familj nu skulle bo där med honom.

De första tio-tjugo milen gick allt bra.

"Hur mår Navey?"

"Jag tror att han somnade. Han är ihopkrupen i sin bärsele. Hur mår bebisarna?"

"Grey mår bra, hon tittar på gator och träd passera förbi fönstren. Buggar är lite bekymrad. Han pratar lite och sträcker sig emellanåt till sina tassar genom dörren till sin bärsele."

"Hej, lilla kille, du är okej." Jag sträckte mig för att försiktigt gnugga hans tass. "Det kommer inte att dröja länge och du kommer att vara i ditt nya hem." Det kommer att bli så roligt för dig. Du kommer till och med få en ny kattsystem där, vad tycker du om det?"

Jag täckte Girl Grey med hennes mjuka favoritfilt och precis som hennes storebror somnade hon. Men Huckleberry var helt annorlunda. Han verkade bli mer upprörd.

Hans bärsele var närmast mig och jag vände den så att han var vänd mot mig. Det kanske inte var mitt bästa beslut. Han började försöka nå båda sina tassar genom dörren till sin mycket bekväma bärsele.

"Hur mår han?" Christopher var fokuserad på att köra den mycket stora och tunga flyttbilen, men ville hjälpa vår yngsta. Huckleberrys röst blev starkare och hans klor förbands med min överarm.

"Jag tror att han försöker ge mig en Huckleberry-tatuering som straff för denna roadtrip."

"Kan du vända hans kennel så att han inte kan nå dig?"

Vi hade varit på vägen i ungefär en timme och Bugs lugnade sig inte.

"Tycker du att vi ska sluta och bara ge honom en paus?"

"Visst, låt oss stanna vid nästa rastplats. Vi öppnar fönstren och ger honom en lugn minut."

Christopher parkerade i den obefolkade änden av rastplatsen och jag parkerade bredvid honom. Så fort bilen stannade var Huck bra. Navar var bekväm i sin bärsele och Gray låg uppkrupen i sin.

"Jag tog med lite förnödenheter med deras mat." Jag började titta igenom deras åkpåse.
"Hej, det finns något Rescue Remedy här inne. Låt oss se om detta hjälper."

Bugs älskade kattmat på burk med råkor och hade ingen aning om att vi hjälpte honom att kyla. Han njöt av sin vägmat. Jag gav några till Girl Grey också, utan Bachblommorna tillagda. Navar ville sova.

"Vill du ge det ett nytt försök?" Christopher kollade på klockan han alltid bar.

"Hur mår vi med tiden?"

"Var bra."

Huck låg fortfarande i sin bärsele, jag hade flyttat den så att han inte kunde nå min arm längre och han verkade lugna sig.

Christopher startade flyttbilen och Bugs var fortfarande tyst i min bil.

"Okej, låt oss försöka igen."

Jag startade min bil och han var fortfarande okej.

Det fungerade! Vi rullade båda på vägen igen och våra barn var bra.

Vi anlände strax före solnedgången och hälsade på medlemmarna i vår besättning som skulle hjälpa oss lasta av nästa dag. De hjälpte oss att samla ihop vår nattutrustning och vi bar in våra utvilade kattungar i vardagsrummet i vårt nya hus. Den var ungefär tre gånger större än där vi kom ifrån och hade dörrar på tre väggar. Detta var till stor hjälp eftersom vi kunde stänga alla dessa dörrar och kattungarna var säkra och trygga i vårt främre rum.

Vi gav dem mat och la deras favoritsängar bredvid vår luftmadrass, men de ville kolla in varje hörn och fönster i det nya, stora rummet. Efter ett tag verkade Navar och Bugs slappna av och upphörde med sina utforskningar men Girl Grey fortsatte att gå. Hon var särskilt intresserad av den stora, logeliknande tegelspisen. Eftersom vi precis hade kommit hade vi ingen skärm över den gapande öppningen. Jag tittade på henne medan jag ordnade våra saker, trodde inte att hon kunde göra så mycket, och jag koncentrerade mig i några minuter på andra saker.

Helt plötsligt försvann Girl Grey!

"Herregud, vart tog hon vägen?"

Christopher hade kommit tillbaka efter att ha stängt lastbilen och låst den.

"Flickan Grey är borta."

"Men alla dörrar är stängda." Christopher såg sig omkring och försökte ta reda på var hon var. "Vart kunde hon ha tagit vägen?"

"Hon gick fram och tillbaka framför den öppna spisen . . ."

Vi böjer oss båda ner och tittade så långt upp i skorstenen vi kunde. Ingenting! Sedan stack jag upp handen i svärtan och hittade en smal avsats precis tillräckligt hög för att vi inte kunde ser.

"Det finns en liten hylla här uppe."

"Något annat?"

"Hon är här uppe."

"Kan du få ner henne? Jag ska hitta något som blockerar det."

Jag försökte ringa till henne och muta henne med godsaker men hon ville inte komma till mig. Så jag sträckte mig upp till den där smala kanten i skorstenen. Allt var täckt av puderigt svart sot - när jag äntligen fick tag i henne, hade både hon och jag sot på oss.

Jag fick ut Girl Grey säkert ur skorstenen och letade efter en plats att städa upp. Väl, Strömmen skulle inte slås på förrän nästa morgon, och eftersom vi hade levt i ett varmare klimat var vi ganska kalla. Det fanns inget varmvatten och ingen tvål.

Christopher och jag skakade båda på huvudet i misstro.

"Åh, käre Herre, jag planerade *inte* för detta."

"Du ser lite ut som Askungen med allt det där på armarna." sa Christopher när han blockerade ingången till den oemotståndliga öppna spisen. Vid det här laget gick solen ner. Alla tre kattungarna var åtminstone i samma rum med oss, och vi satte oss på vår luftmadrass med mer snacks till dem och lite till oss.

Nästa morgon när vi vaknade möttes vi av en förtrollande syn.

När vi tittade oss omkring såg vi vårt antika vardagsrum i ett starkt, nytt ljus. Klockan var tjugo sex fot lång och sexton fot bred. Det var en hög, nådig stigning till taket. Detta hade allt

byggt 100 år tidigare av sekelgammalt trä; det kallas klar ceder och det hade blivit lätt vitkalkat. Vi tittade upp från vår luftmadrass på golvet till två massiva takfönster. Varje vägg hade breda, gammaldags fönster med det där gamla, vågiga glaset. Vår gård sluttade nedför en kulle och vardagsrummet låg på baksidan av huset. Anledningen till att jag nämner detta, kära läsare, är för att solen sken och det fanns grenar av vackra, gamla, nådiga ekar täckta med vårgröna löv vid varje fönster och takfönster. På grund av höjden av vårt vardagsrum var vi bokstavligen omgivna av deras grenar.

"Wowwww!"

"Höger?"

"Det här är fantastiskt! Det är som att vara i den schweiziska familjen Robinsons trädkoja."

Christopher och jag var överens om nästan allt i våra liv, speciellt estetik. Så när han hade sagt att han trodde att han hade hittat vårt nya hus. Jag litade på honom. Han skickade foton och en karta, och jag var nästan euforisk. Han byggde ett hus i området och jag älskade att besöka den lilla konstnärliga staden. Jag reste för att se vårt nya hem, men hade bara varit igenom det vid solnedgången. Rummen var stora och vi båda älskade husets läge och layout. Jag kunde inte se gården mer än att den var inhägnad och hade många träd.

Jag hade ingen aning om hur fängslande denna plats skulle vara för oss.

Kattungarna sträckte sig sakta in i en ny dag i vårt nya liv, men Girl Grey försökte fortfarande ta reda på om det fanns något sätt hon kunde klättra uppför skorstenen. Hon gick fram och tillbaka framför åkåsen och flyttboxbarriären Christopher hade konstruerat, satte tassarna under kanterna och såg på det som om hon var en vetenskapsman och kunde lista ut problemet.

"Magin är stark med den här. Vi bör vara försiktiga - hon kanske kommer på något ut."

Christopher kände på något sätt kattungarna bättre än jag. Han hade någon kontakt med dem som fascinerade mig. När han berättade vad han trodde att de trodde att det fascinerade mig.

Vårt flyttteam kom och kaffe delades ut till alla som ville. Det var ungefär tolv av dem, unga män och kvinnor som arbetade på Christophers jobb. Vi höll kattungar i rum med stängda dörrar och vid slutet av dagen var allt säkert i sitt avsedda rum. Vi hade lådor överallt, men flyttbilen var tom. Vi hade lampor som tändes och varmt vatten att diska upp med. Vi lyckades hålla Girl Grey inomhus och mestadels glada — inga fler eldstads- eskapader för den lilla.

Det var början på sommaren och livet i vår pittoreska stad var ännu bättre än vi hade planerat. Staden vi lämnade var också ett litet, vackert kustsamhälle men hade förändrats under de år vi varit där. Den staden hade legat nära en stad och våra grannar hade börjat få sina hem märkta; road rage hade blivit en ihållande, ny sak. Dessa båda antydde risken för mig.

Vår nya stad däremot var så charmig; det var tyst. Det var inte många bilar och vi märkte direkt hur ren luften var. Vi hade en stor veranda i gårdsstil på framsidan, och en kväll slappade Christopher och jag där ute på ett par antika trädgårdsstolar i trä. Möblerna var för det mesta på plats inuti och mycket av inflyttningen var klar. Efter att ha hållit dem inne i flera dagar, var våra kattungar trygga och glada i sin stora trädgård och nya hem. Solen hade precis börjat gå ner och slutet på arbetsdagen var lugnt. När vi ur den stillheten hörde sång. Det var helt klart en grupp människor och sedan hörde vi skratt och klappningar. Och gissa vad vi hörde härnäst? Klockor ringer!

"Vad är det där?"

Vi hade gått runt i vårt grannskap och sett en snidad träskylt för den historiska utomhusteatern. Så vi visste vagt om sommarscenens produktioner i närheten men hade ingen aning om när de började eller vad de skulle vara.

Sedan hörde vi en grupp barn ropa: "Jag tror på älvor!"

Christopher började skratta på det där förtjusande sättet som jag älskade. "Jag vet vad det är, det är Peter Pan." Och klockorna ringde igen.

Han hade en sak han gjorde när han gav mig födelsedagskort eller söta lappar. Han skulle skriva under sin namnge och skriv "Rakt på 'Til morgon" med hänvisning till Peter Pan, och rita sedan åttan i sidled på ett oändlighetstecken.

"Den här platsen har verkligen någon form av magi."

När solen gick ner lyssnade vi på vad vi senare fick veta var en teateruppsättning av **Peter Pan** i vår grannsteater. Klockorna var Tinkerbells. Den låg i skogen ett och ett halvt kvarter från vårt hem. Den var känd som "The Forest Theatre", en av de äldsta utomhusteatrarna väster om Mississippifloden.

Det var mycket att göra för att bosätta sig i vår nya stad och etablera vår verksamhet. Även om jag fortsatte att tänka nästan varje dag på att skaffa en katt till, så hade en ny hoppande, springande, lekfull medlem av familjen blivit en dröm för framtiden.

Att ha ett nytt hem - ja, det var verkligen gammalt, eftersom det byggdes runt 1924 - innebar vi kunde lägga till vår kreativa inspiration, och eftersom vårt företag byggde och designade hem blev det väldigt roligt att arbeta med det nästan hundra år gamla hemmet.

Vi byggde nya stenvägar i vår trädgård och planterade inhemska blommor. Inuti lackade vi trägolvet och lade till ny, uppdaterad belysning. Christopher älskade halogenbelysningsarmaturer som hängde i kablar och jag älskade kablar av någon anledning, så vårt nya hem blev en blandning av sekelgamla och högteknologiska funktioner. Det mesta av den ursprungliga belysningen måste tändas av de där gammaldags dragkedjorna och vi träffade nya vänner i stan som gjorde hängande kristalldekorationer just för det ändamålet. Så vi hade många kristaller i nästan varje rum som fångade solljuset och stänkte prismor på väggarna. Vi satte belysningsarmaturer på våra verandor som såg ut att vara gjorda för tomtemark någonstans. Vårt nya hem fick definitivt en magisk personlighet.

Det närmade sig slutet av vintern, sju månader senare, när tanken på att skaffa en till kattungen blev så högljudd i mitt sinne att jag var tvungen att uppmärksamma den.

Jag började min sökning genom att ringa till skydden, SPCA och veterinärer nära vårt hem, inklusive vårt, men svaret var alltid detsamma: "Det är för tidigt; det finns inga kattungar som letar efter ett hem." Jag var långt inne på nästan två månaders misslyckad sökning vid det här laget.

"Jag slår ut, Christopher. Jag **kan inte** hitta vår kattunge. Hon finns i mitt sinne, jag kan till och med känna henne i mitt hjärta, men jag kan inte hitta henne."

"Det kommer att hända, oroa dig inte." Christopher hade ett förtroendefullt sätt att leva. Utan att säga så mycket var han beroende av universums Skapare och behöll en tyst tro.

"Hon är i mina tankar hela tiden."

"Är hon en **henne**?" Hans ögon dansade.

"Kanske. Verkar som det. Vi får se. Om jag någonsin **hittar** henne!"

"Du hittar henne; hon har ringt dig."

Tidigt samma kväll tänkte jag på en liten marknadsplats inte så långt från oss. "Hallå, kommer du ihåg den där djurmatsaffären nere vid Spencer's Stationery?"

"Japp."

"De har en samhällsstyrelse med alla typer av grannskapsposter, kanske . . ."

"Vill du gå ner på morgonen?"

"Kan vi gå nu?"

Jag kände mig inte så bra som han. Christopher var ute varje dag och träffade nya människor och sysslade med affärssaker. Men jag hade sett den där affären och nu var det väldigt klart för mig.

Så fort jag såg hennes foto på affischen med två andra åtta veckor gamla kattungar visste jag att det var Mystère. Hur? Jag har ingen aning.

"Det är hon!" Jag var lyckligare än glad. "Låt oss gå hem och ringa dem."

Det var dagarna innan mobiltelefoner men det var bara en kort bilresa hem.

"Hej, jag ringer om bebisarna på affischen. Har du dem kvar?"

"Hej Ja." Hon började ställa ett antal frågor: "Har du katter nu? Några hundar? Har du fött upp kattungar tidigare? Hur många letar du efter?" Frågor om vår kattfamilj, vår trädgård och vår veterinärläkare.

"Jag känner din veterinär," tillade hon. "Jag jobbar på andra sidan köpcentret från honom. Han är en bra veterinär."

Hon måste ha godkänt mina svar: "Vill du träffa dem imorgon? Jag heter Stevie, min man är Bryant. Vänta. . . ." Det blev en kort paus. "Kan du komma över till vårt hus runt två på natten?"

Jag tittade på Christopher som lyssnade på vårt högtalarsamtal. Han nickade ja.

JA, JA, JA var vad jag ville skrika! "Ja, två kommer att bli bra", sa jag. "Vi är Christopher och Amber."

"Vi kommer båda att vara här, vi ses imorgon."

Den kvällen samlade jag Navar, Girl Grey och Huckleberry tillsammans.

"Gissa vad, älsklingar? Imorgon ska din pappa och jag träffa en ny bebis. Hon kan vara din nya syster! Är det spännande?"

Girl Grey tittade tyst på oss som om hon beräknade något och gned sedan sitt huvud mot min hand. Jag undrade om hon visste vad jag sa. Huck gick iväg och Navar tittade på både Christopher och mig med hans jättegröna ögon stirrade.

"Tror du att han vet?"

Christopher och Navar var sådana knoppar. "Han vet något."

"Jag **kan inte** vänta." Jag klappade Girl Grey och sa till henne att jag älskade henne. "Åh man, jag måste chilla så jag kan gå och sova."

Nästa eftermiddag svarade Stevie på dörren. "Hej! Bryant är här någonstans. Kom in, hur mår ni?"

"Jag är så exalterad."

Bryant gick med oss och jag gillade dem båda direkt. Jag såg att de hade ett par katter slappa i deras vardagsrum men jag såg inte bebisarna.

"Det är Penelope och Autumn, och den svarta som gömmer sig är Jasmine. Vi har två andra men de är ute på gården. Läste du kattungens berättelse?"

"Stevie handlyfte dem från när de var en dag gamla," sa Bryant med en känsla av stolthet. "Hon tog dem till jobbet med henne. Hon matade dem dygnet runt och skyddade dem. . . Hon rengjorde dem och höll dem varma, även när deras ögon fortfarande var stängda från födseln."

"Verkligen, det är imponerande; du måste ha erfarenhet av så unga kattungar." Jag mindes min egen erfarenhet av nyfödda. "Det är inte lätt att göra."

"Vi får de värst skadade djuren: valpar och kattungar," fortsatte Stevie. "Dessa tre föddes på Alla hjärtans dag och hittades nedskjutna i en plastpåse och slängda i en papperskorg."

"Vad? Jag läste vad du skrev men det låter så mycket värre när du säger det."

"Jag var den sista volontären som fortfarande arbetade - i slutet av en lång dag - när ett djur Kontrollofficer skyndade in med en lavendelkennel och en brådsakande begäran om att snälla rädda de nyfödda kattungarna. Hon sa att en omskakad sanitetsarbetare hade mullrat genom sin dag när han hörde dem. Jag tog med mig dem hem den kvällen."

"Var de en dag gamla? Visste du något om deras kattmamma? Jag kan inte föreställa mig vad hon kände. Var det en av de där stora kommersiella papperskorgen?"

"Japp."

"Hur hörde han dem? De där lastbilarna bullrar mycket."

Christopher lade sina händer på mina axlar. "Han lyssnade med andra öron."

"Jag visste aldrig något om deras mamma. De är verkligen söta; vill du träffa dem?"

"Ja."

"De är i kattungerummet; ni båda kan gå in och sitta med dem." Stevie ledde oss ner i korridoren. När vi öppnade dörren såg vi tre små, lurviga ansikten som tittade på oss. De lekte med färgglada kattleksaker och stannade för att titta på oss.

När vi satt i soffan klättrade var och en av dem upp för att sätta sig på oss.

"Är de inte söta?"

"Så liten." Jag tog en av dem i mina händer.

"Stanna så länge du vill." Stevie log. "Du sa att du vill ha en?"

Christopher och jag tittade på varandra. "Med våra tre katter . . . en kommer att bli stor."

"Hur ska jag veta?"

"Du kommer att veta vilken som är din." Stevie log igen och stängde dörren.

De små aporna klättrade över oss. Christopher tog upp en av deras snören leksaker och alla tre kattungarna ville fånga musen på slutet. De jagade varandra in i sin tunnel och skrämde sedan varandra genom att hoppa och gömma sig. De var bedårande.

När jag satt med tre små, nyfikna kattungar bad jag en tyst bön om att deras kattmamma skulle få frid. Hennes barn var i säkerhet och jag bad för hennes lycka och säkerhet.

Efter ungefär tjugo minuter sprang de andra två kattungarna iväg och gick på upptäcktsfärd tillsammans, men den lilla flickan som jag kände igen på bilden fortsatte att klättra på oss. Hon kröp upp på min tröja och på min axel. Sedan gick hon över till Christophers axlar. Hon gick fram och tillbaka som om hon inte ville lämna oss. De andra två lekte fortfarande och jagade varandra. Jag visste att hon var min.

Christopher och jag behövde inte prata om det. Jag älskade henne direkt och kunde säga att han också gjorde det.

När Stevie kom in igen tog jag upp den lilla pälsbollen som satt på Christophers axel. "Är det här en tjej?"

"Ja, hon är 'Tres' på bilden."

"Jag kände igen henne när jag såg dina bilder . . . de andra två ser likadana ut men hon ser ut. hennes skiljer sig från dem. Hon har varit i mina tankar. I *åratat*. Jag har till och med redan döpt henne. namnet är . . . nya Mystère."

"Det är ett intressant namn. Det låter mystiskt."

"Vad tror du att våra andra kattungar kommer att göra?"

"Du vet Navey," log Christopher. "Han kommer att ta hand om henne."

Jag visste att det var precis vad Navar skulle göra.

"Jag tror att Huckleberry kommer att vilja spela med henne. Och Girl Grey? Vi får vänta och se. Hon kanske bara vill observera henne från en säker plats."

Vi bar in den här lilla luddbiten i vardagsrummet och jag pratade med dem båda. "Tack så mycket för att du räddade dessa bebisar."

"Jag kommer att sakna henne. Jag vet att hon kommer till ett bra hem, men jag kommer fortfarande att tänka på henne ikväll."

Bryant lade sin hand ovanpå Stevies. "Hon älskar alla våra räddningsbebisar."

"Jag ska ringa och berätta hur hon mår," lovade jag.

"Ha! Hon kommer att hållas fast och kyssas mycket ikväll", sa Christopher. "Jag är så glad att vi träffade er och tack så mycket för att ni älskar henne."

Jag hade en bärsele med en mjuk filt inuti men jag lade inte in henne där. Hon var glad över att vara uppkrupen i sin nya filt i mina armar. Även när Christopher startade bilen spinnade hon bara och gömde sig i mjukheten.

Som utlovat ringde jag Stevie lite senare. "Hon är så söt . . . och våra katter är bara lugna. De gör sitt och låter henne spela.

"Hon kommer att få ett lyckligt liv, kan jag säga. Åh ... en trevlig person kontaktade oss om Uno och Dos, så det ser ut som att de kommer att få ett hem tillsammans. Tack för att du ringde."

"Tack för att du älskade dem och såg upp för dem när de var så små."

2. *Kan detta möjligen vara sant?*

Under de första veckorna såg Navar till att han alltid var nära henne.

Han rörde inte vid henne eller låg med henne eller lekte ens med henne. Han stannade helt enkelt där han kunde se vad hon gjorde. Hon vandrade inte långt så ibland hoppade han på baksidan av soffan där han kunde titta på henne i vardagsrummet och solrummet. Han satt också på en bänk på vår bekväma veranda medan hon jagade trädgårdsbuggar. När hon var ute på gården följde han efter henne och lade sig sedan nära. Det såg ut som att han tog en tupplur men det gjorde han inte. Han var alltid medveten om var hon var.

Under de första dagarna i sitt nya hem gav Huckleberry sin kisse en hel del sidoöga. han verkade inte ha något emot att hon var där, han ville bara inte att hon skulle komma för nära

Girl Grey älskade henne. Först studerade hon den nya lilla katten. Hon tittade på henne på säkert avstånd och sedan, efter ett par dagar, jagade de varandra genom huset. Ibland jagade Bramleberry Rose Girl Grey och sedan vände de sig om och Bramleberry sprang så fort hon kunde för att komma bort från sin äldre, silvergrå syster.

Jag ville samla en massa babybilder på henne och tog så många jag kunde för hennes album. Hon var så bedårande; det var lätt att få bra bilder på henne.

På natten klättrade hon upp på min kudde och sov med sitt lilla ansikte bredvid mitt. Det var så rörande och ömt. Hennes morrhår kittlade i näsan, vilket ibland väckte mig. Ibland sov hon ovanpå mitt huvud, vilket fick mig att ifrågasätta hennes säkerhet mer än en gång.

"Kan du fatta att hon fortsätter göra det här?" Jag frågade Christopher några nätter senare.

"Tja, du har inte klämt henne ännu."

Innan vi fick Bramleberry var Navey vår nattliga följeslagare de flesta nätter, men sedan hon kom var han där varje natt. Det verkade som om han ville se upp för sin minsta syster även under natten.

"Tack för att du vakar över våra bebisar, stora kille."

Navar slöt sina stora gröna ögon och lutade huvudet bakåt. Han såg majestätisk ut.

En natt, medan Christopher arbetade på sitt kontor, lekte hon med en fluffig klocka på vår säng. I tv-skärmens mörka skenet såg jag bara hennes siluett. Det förvånade mig

eftersom hon i skuggan såg ut som en av mina tidigare katter - min första kattunge, Earth, som hade bott hos mig många år innan jag träffade Christopher.

Jorden var en ovanlig skönhet och ytterst intelligent. Även om hon var renrasig abessinier, var hon önskad i den världen. Hon hade ett utseende som av hennes uppfödare ansågs vara önskat och det var så hon blev min kattunge. Röd, eller rödaktig, till färgen, jorden hade genomträngande gröna ögon och hennes ansikte var runt istället för triangulärt. Jag fick höra att vissa uppfödare ville att deras abessinier skulle ha stora, spetsiga öron som var placerade mer på sidan av kattens huvud. Hennes öron var mer typiska än spetsiga och placerades på toppen av hennes huvud som de flesta katter. Men de bästa delarna av jordens öron var de mörka tofsarna vid spetsarna, som gav henne ett lite vild utseende, och var något jag älskade med henne. Ibland trodde jag att de där vilda pälsbitarna fick henne att se ut som ett lodjur.

När hon växte upp lärde jag mig att jorden skulle jaga gröna druvor som jag rullade över golvet. Den gröna färgen på druvan matchade den gröna i hennes ögon, och det var så vackert att se - som oavsiktliga konstverk - när hon höll den i munnen. Hon skulle bära tillbaka druvan till mig försiktigt hållen mellan tänderna. Hon skulle göra detta flera gånger för en omrullning, tills hon äntligen åt upp det. Jag undrade då hur många katter som gjorde det.

Jorden hade varit min bästa vän och mentor. Jag älskade den katten innerligt, och hon var med mig i många underbara år. Det går alltid över för tidigt med våra djurvänner. När hon gick över för att vara med änglarna lämnade jorden mig en korg full av värdefullt liv och kärlekslektioner. Den viktigaste gåvan som jorden gav mig var hur givande det var att öppna mitt hjärta för kärleken till ett djur. Av henne lärde jag mig att djur kan vara våra sanna vänner och hur lätt det är att vårda dem och alltid vara snäll mot dem.

Tja, det fanns jordens likhet i Brambleberry Roses skuggbild, och det hände igen flera veckor senare. Fanns det ett samband mellan det jag såg och det jag kände när jag hade Brambleberry Rose för första gången? Jag undrade: "**Kan detta möjligen vara sant?**"

Christopher arbetade igen på sitt kontor andra gången det hände.

"Kommer du ihåg när jag berättade hur jag såg jordens ansikte i Brambleberry Roses skugga?"

"Hej älskling." Han skissade på en husdesign och jag kunde se att han hade varit djupt i tankar, så jag kysste honom. "Fråga mig igen."

"Ha, förlåt. Kommer du ihåg hur jag såg Jorden och Brambleberry på vår säng en natt?"

"Åh, ja."

"Det hände igen. Vi spelade och helt plötsligt var det som att jag tittade på jorden, inte på Brambleberry."

Christopher sa ingenting. Han visste mer om esoteriska discipliner och jag tänkte han kanske hade hört talas om något liknande.

"Är det en grej?"

"Tror du att jorden besöker dig?" frågade Christopher.

"Det är ungefär som att de är likadana . . . **Vad?** Är det ens möjligt?"

"Jag har hört att djur kan komma tillbaka efter att de dör, så kanske jorden reinkarnerade?"

3. *Snälla, nej!*

Christopher ville uppdatera vår graciösa veranda så han ordnade med vår vän Lauren, som var skicklig på att arbeta med trä och sten, kom över och hjälpte till.

Det var sent på morgonen, varmt, och hon och jag låg återvunna, antika röda tegelstenar på toppen av trädäcket som ledde till vår ytterdörr. Lauren och jag koncentrerade oss på att rotera tegelmönstret på de breda träplankorna. Människorna som hade bott i huset före oss hade skurit en rund öppning i träytan nästan sju tum i diameter bredvid ytterdörren. Ingen av oss kunde se något när vi tittade in i det mörkret. Vi mätte och fann att tegelstenarna skulle täcka det helt. Brambleberry, eller Baby Brambles - ett av hennes nya smeknamn - var några månader gammalt och helt värdefullt. Hon underhöll oss medan vi jobbade i solskenet.

Hon hade en fet liten mage, ben som började bli långa och omatchade ränder över hela hennes päls. Hon utforskade allt: klättrade på möblerna, gömde sig bakom löven på kruklblommor och lekte med alla trädgårdskryp när hon hittade dem.

Helt plötsligt och utan förvarning greps jag av en känsla av att min kattunge var inne fara. Jag tittade mig omkring och såg henne inte leka någonstans.

"Har du sett Brambleberry under de senaste minuterna?"

"Hon var precis här, men nej . . . vart tog hon vägen?"

"Såg du henne lämna? Dök någon av de andra katterna upp?"

Ytterdörren stod öppen så hon kunde ha gått in i huset. Navar låg uppkrupen på mattan vid ingången. "Vet du var Brambles är; kom hon in?"

Navar verkade inte bekymrad.

"Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Ingenting, inte ett ljud.

Jag gick igenom huset, Lauren var på verandan utanför och vi ropade båda hennes namn.

"Hej, Brambleberry, kan du snälla komma hem nu?"

Jag skrattade lite men magen började sjunka. Jag gick tillbaka till verandan och tittade bakom varje möbel och varje lerkruka. Jag gick runt hörnet av huset. "Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Jag tittade mot gatan som hade varit mestadels tyst hela morgonen och sa tyst, "**Snälla, nej!**" Men jag såg ingenting när jag gick genom porten och sökte på båda sidor av gatan.

Jag tänkte på mörkret under den där utskärningen i däck och kände mig dragen att ta reda på om hon var under huset.

Vad är det för känsla? När ditt hjärta tar över och leder dina fötter att gå?

"Jag ska kolla under huset, låt mig veta om du ser henne."

När jag öppnade den tre fot långa dörren som ledde till smutsgolvet och hålrummet under vårt hus, kom min lilla Brambleberry Rose springande till mig. Hon var lika glad att se mig som jag var att se henne. Efter att ha kysst hennes lilla, dammiga ansikte lika mycket som hon lät mig - ungefär tre kyssar - bar jag henne tillbaka till verandan.

"Jag har henne!"

Lauren drog ut ett djupt andetag och såg lättad ut. "Var fan var hon?"

"Under huset. Det är ganska mörkt där nere; Jag är inte säker på hur hon kom dit!"

Lauren och jag tittade på den där runda öppningen i däck.

"Tror du att hon hoppade ner där?"

"Ha. Åh herre gud. Om hon gjorde det, är hon en del apa." sa Lauren.

"Låt oss dölja det för säkerhets skull . . ."

"Inga fler skitsnack, lilla." sa Lauren och sträckte sig för att klappa toppen av sin dammiga lilla huvud.

Vi murade över hennes utrymningslucka och höll henne nära oss.

Navar vaknade och gick med oss och tittade på oss som om han skulle fråga: "Är ni okej?"

Vi kunde inte låta bli att skratta.

Dagar senare berättade Lauren för mig att hon hade sett saker som liknade min koppling till Brambles mellan mammor och deras barn, men inte med en tre månader gammal kattunge. Att säga att jag älskade Brambles verkar helt otillräckligt; det blev tydligt att det fanns ett band mellan oss som jag inte hade känt tidigare. Kärlek var en del av det men det fanns andra kraftfulla och mystiska kopplingar.

En inhemsk djurpark bodde i vår trädgård med oss. Vi hade så många röda och grå ekorrar som hade bon i våra graciösa kaliforniska ekar, kråkor som anlände i stora grupper, som gjorde alla typer av bråk, några tvättbjörnar som hängde i våra 100 fot höga tallar och massor av små fåglar som sjöng och underhöll våra kattungar och oss.

Träden i sig var en sak av skönhet: det fanns över tjugo, 100 år gamla majestätiska ekar som täckte vår gård. Under dagen fungerade de som ett paraply och skuggade oss från solen, men på natten i det fläckiga månskenet verkade de vara kloka, mystiska varelser. De var förmodligen vaktposter.

En ek som växte på vår bakgård hade förgrenat sig till sex separata träd och växte under vårt kök. Huset hade byggts rakt över trädet och trädet verkade inte ha något emot det.

Dessa träd låg väldigt nära vårt hus och gav våra kattungar och ekorrar ett vägsystem över vår gård. De kunde springa och hoppa från träd till träd och upp på vårt tak utan att röra marken. Vilket underbart ljud det var inuti när flera ekorrar eller kattungar sprang över vårt tak. Det lät som en vänlig trupp av djur. Vi hade stora, tydliga takfönster i de flesta av våra rum och vissa morgnar såg det ut som att någon liten och ekorraktig hade spelat glida på dem. Det var tassavtryck och lååååånga glidmärken nerför takfönstrets slutning.

Det fanns minst tolv 100 år gamla tallar. De höll på att nå slutet av sin livslängd eftersom de hade planterats runt när vår stad grundades 1902. En av dessa höga tallar var ett förvaringsvalv för ekollon. Det fanns hundratals, kanske tusentals, hål borrade i barken, på alla sidor från topp till botten, och fyllda med ekollon, samt större hål i stammen där ekollonhackspettarna hade sina bon.

Det var en ovanligt lugn söndag - efter den normala cirkusen av fågelsång och matning av ekorrarna - och precis när eftermiddagen började, när jag helt plötsligt insåg att det hade gått timmar sedan jag såg Brambleberry.

Hon hade lekt ute med de andra barnen men hade kommit tillbaka till huset sent på morgonen, och jag mindes inte att jag såg henne gå ut igen.

När jag gick till Christophers kontor tittade jag in i varje rum.

"Har du sett Brambles?"

"Ah . . . nej, inte sedan i morse. Finns Navar i närheten?"

Jag hittade vår stora svarta pojke som sov i en solpöl i vårt solrum.

"Navey, vet du var Brambles är?"

Han öppnade sina gröna ögon och tittade på mig men svarade inte.

Jag tittade noggrannare i varje rum. Jag tittade över hela huset - under sängar, i garderober, på hyllor, bakom dörrar, var hon än kunde vara.

"Tränar!"

"Brambleberry Rose."

"Fröken B."

"Baby B."

Jag ropade nästan alla hennes namn och försökte locka ut henne från att gömma mig genom att skramla med de skrynkliga påsarna som höll hennes godsaker, men jag kunde inte hitta henne.

Dörrarna till gården var inte öppna och Christopher hade varit på sitt kontor och läst större delen av den senare morgonen så jag antog att hon inte gick ut genom de dörrarna heller.

Huckleberry slappade vid ett av de höga fönstren med utsikt mot gården, Girl Grey sov i tunneln och Brambles var fortfarande AWOL.

Jag började leta rum för rum igen, godispåse i handen. Under sängar, i garderober, på hyllor, jag tittade till och med in i några luddiga toffelstövlar. . . men ingen Baby B.

Jag bestämde mig för att gå ut och såg till att ytterdörren var stängd bakom mig.

"Tränar!"

"Baby Brambles. Baby B." Jag ringde henne mjukt och skakade hennes godispåse. se . . . men det gjorde jag inte henne var som helst.

Hon var inte på verandan, inte i fågelbadet, inte sov i barkflisen. Hon var inte på taket och jag fick en knut i magen. Jag var tvungen att påminna mig själv om att andas. Efter vad som verkade vara en lång tid av att gå vår egendom utan någon framgång, gick jag ut genom den handgjorda träporten med hjärtat som Christopher hade gjort åt mig, till den lata gatan framför vårt hus. Ett par grannar njöt av en sen morgonpromenad.

"Har du sett en liten, bedårande, grå och guldrandig och prickig kattunge?"

"Nej, har du förlorat din kattunge?"

"Åh man, jag kan inte hitta henne."

"Hur gammal är hon?"

"Några månader."

"Åh, hon är fortfarande liten. Lämnade hon huset?"

"Jag tror inte det." Det måste ha varit uppenbart att jag var orolig.

"Titta på platser du inte tror att hon kommer att vara. De kan gömma sig i en strumpa när de är det liten." Hon log medvetet, som om hon hade varit där jag var. "Du hittar henne."

Jag gillade verkligen mina fina nya grannar.

Jag gick in igen. "Har du sett henne?"

"Nej, jag kollade i tvättstugan och runt mitt skrivbord." Christopher var orolig men inte upprörd.

Jag närmade mig upprörd.

Jag började ta ut saker från garderoberna, rum för rum. Skor var lätta eftersom jag kunde se i dem, men resväskor, filter och allt annat kom ut.

Efter vad som verkade vara en timmes undersökning tog jag upp den övre delen av en bunt med vikta filter i garderoben på Christophers kontor och ***gissa vad?***

Mellan lagren, utan en viskning av hennes svans eller tassar, och utan ett ljud, fann jag Brambles inrullad i en varm boll och sov gott. Hon var instoppad i varm mjukhet och kraschade totalt ut. Jag tvivlar på att hon hörde mig ropa hennes namn eller skramla med hennes förföriska godispåsar.

"Jag har henne!"

Jag tog upp henne och kysste henne men hon gillade det inte. Kanske trodde hon att jag skulle sluta om hon höjde sina små tassar mot mitt ansikte.

Christopher följde med oss och vi gjorde en kattsmörgås med henne emellan oss. Hon bråkade och protesterade lite men han kysste hennes lilla ansikte och skrattade lite medan han ömt skällde ut henne. "Tyvärt, lilla. Göm dig inte igen." Han fluffade pälsen ovanpå hennes huvud med sin hand. "Din mamma var så orolig för dig."

Han kysste henne igen, borstade fingrarna under hennes haka och jag lade henne på golvet.
Vi såg henne springa iväg i korridoren.

"Ha! Vilken smart liten rackare hon är." Jag sade.

"Anmärkningsvärt hur bra hon gömde sig."

Girl Grey, Huckleberry och Navar hade inte ens vaknat till spektaklet.

4. Tja. . . Vissa människor tar med sina hundar, eller hur?

Brambleberry älskade livet i vårt slingrande brädhus i centrala Kalifornien kust. Så många dörrar - mellan rummen och som leder utanför - och massor av stora fönster.

Huset låg på tre tomter, mestadels inhägnat med det där unika lokala stängslet, så katterna var skyddade från hundar; dock fick de brottas med tvättbjörnar och ekollonhackspettar. I vårt grannskap i Southland delade våra katter sina leksaker med tvättbjörnarna. De satt på verandan och tittade på tvättbjörnarna leka men, av någon konstig och okänd anledning, här på Central Coast var de vilda djuren typementa och kunde döda katter. Så katterna fick komma ut under dagen, men när kvällen närmade sig fördes alla in igen.

Navar Star gjorde sin tankekontroll med katter som försökte komma in på hans territorium, men in vårt nya hem – eftersom våra hus byggdes mycket längre ifrån varandra och eftersom vi hade ett tak av kaliforniska ekar istället för palmer – kunde han inte se gatan lika bra. Det rustika trästaketet och grindarna höll också de flesta andra katter ute.

När han inte var bredvid och besökte sin kattkompis Anna, tyckte Huckleberry om att se Brambleberry leka med sina leksaker och springa genom huset. Girl Grey tillbringade mycket tyst tid med att övervaka henne men jagade henne också och lekte kurragömma med henne.

Det var våra halcyon månader; glad och obekymrad.

Brambles hade fått ytterligare ett nytt smeknamn; Miss B - som var den Christopher älskade mest. Hon hade så många färgglada kattungeleksaker i nästan alla rum i vårt hus. Christopher och jag lärde oss att gå genom att blanda fötterna. Om vi inte gjorde det, och vi gick normalt, kunde vi av misstag klämma hennes leksaker.

Katterna hade ett torn att roa sig på på mitt kontor; den var nästan fem fot hög, med lägenheter för tupplur, stolpar för att repa, sittpinnar för spionage och ramper för klättring. Den mindre träd-grejen i vårt vardagsrum hade fyra gröna, heltäckningsmatta nivåer och sex flexibla, jutegarn-klädda armar med randiga, svängande klockbollar att slå om. Det såg ut lite som en bläckfisk. Brambles och Grey kunde klättra på den och spela tetherball med klockbollarna.

Den gröna bläckfisken var Baby B:s favorit. Christopher log en kväll efter att ha sett henne spela. "Det är hennes **Kitty** U. Hon älskar det verkligen."

Jag vävde in alla typer av hängande leksaker, fjädrar från vår trädgård och färgglada band i nät av en längre lekhetunnel för katter och fyllde ett segment av den med högar av skrynkligt vitt silkespapper. Brambleberry och Girl Grey skulle jaga varandra in i tunneln. De

slog till mot de färgglada svängande distraktionerna, och Brambleberry gömde sig ibland under pappershögarna. Hon skulle vänta och vänta och sedan kasta sig så nära Girl Grey eller Huck som hon kunde och allmänt katterrorisera dem. Hon var så liten och hon gömde sig i en skrynklig brun papperspåse och sedan – utan ett ljud – sträckte ut en tass och överraskade dem när de gick förbi. När hon gjorde det mot Navar vände han sig om och stirrade på henne med sina enorma gröna ögon som för att säga: "Jag visste att du var där. Du lurade mig inte."

De ljusa delarna av Bramleberrys päls var kexfärgade - ungefär som pälsen på en Palomino-häst och min favoritfärg på djur. Vi hade ingen betong på vår gård och när hon låg på barkflisen smälte hennes färger in. Tills hon flyttade var det inte alltid lätt att hitta henne.

"Innan hon föddes hjälpte någon som älskade henne i kitty Heaven henne att klä på sig hennes jordkläder." Christopher sa, hans ögon gnistrande, "Jag tror att de gav henne skraddarsydd **camo jammies.**"

"Jag tror du har rätt! Jag slår vad om att det var Diana - hon älskade kattungar så mycket."

Diana hade varit vår vän så länge. Vi träffade henne och hennes grekiska man en kväll när vi var ute och åt middag i Southland. Och så fick vi reda på att de bodde på gatan från oss. Hon älskade Christopher och hjälpte till i hans verksamhet under ganska lång tid. Hon hade alltid en eller två underbara katter. Hon hade gått över till himlen strax efter att vi flyttade till Central Coast.

Jag hade en handgjord rygsäck i mjukt läder och tänkte att Brambleberry Rose kanske skulle vilja resa runt med mig. Jag stoppade in henne i den och tog henne till naturmataffären. Hon brydde sig inte så mycket om det, men jag trodde inte att hon gillade det ojämna ljudet av matvagnarna på entrén av sten. Så då tänkte jag ta med henne till ett av våra kommunfullmäktigemöten. Vårt stadshus byggdes 1913 och registrerades som en historisk byggnad. Det började som All Saints Episcopal Church i vår lilla stad och var en så trevlig byggnad att hålla möten i. Den hade trädformade, handgjorda räcken av järn som kantade ingångstrappan till en bred, välkomnande veranda och en gammal -träinteriör med högt snedtak, jag höll min rygsäck framför mig och lät Brambles se sig omkring medan vårt kommunfullmäktige diskuterade viktiga samhällsfrågor.

"Vad har du i din rygsäck?"

"Inte vad, vem? Hon heter Brambleberry Rose."

"Åh herregud, hon är söt."

Någon annan gick fram för att se vad som hände.

"Tade du med din kattunge till mötet?"

"Tja. . . vissa människor tar med sina hundar, eller hur?"

Brambles ville inte bli klappad en massa och folk ville röra henne, men de var respektfulla. Hon var oemotståndlig.

Vår borgmästare var en kvinna vars hund följde med till mötena och när hon träffades Brambles fick hon ett busigt leende. "Har du med din katt i ryggsäcken?"

Jag log.

"Klart att du gjorde det." Och hon gick därifrån skrattande och pratade med sin lilla vita fluffiga hund. "Kom igen, herr Cloud."

Medan hon fortfarande var liten tog vi med henne till flera möten till. Hon verkade inte älska det men verkade inte heller ha något emot det. Jag fick snabbt reda på att om jag tappade några godsaker på det mjuka mockaskinnet på insidan blev hon väldigt glad.

Vår veterinär var en lågmäld och kunnig man och han älskade våra bebisar. Han verkade ha en pålitlig och varierad kunskap om hur han skulle ta hand om dem. Han berättade för mig om några föga kända, icke-medicinska sätt att behandla mina små. Under en av hennes kontrollbesök frågade jag Dr Thomas hur han kom att bli veterinär.

"Jag växte upp i Nederländerna och min farfar var veterinär, han tog hand om husdjur, inklusive katter och hundar. Han hade ett stort växthus och odlade alla sorters örter, växter och blommor. Han gjorde botemedel för djuren. Jag lärde mig av honom."

"Oj. Det är en gammaldags kunskapsbas. Och en förlorad konst. Han måste ha haft en sort själ."

"Han hölls högt i sin stad."

"Du måste sakna honom. Jag har fått höra att inte alla läkare är helare - på den tiden gjorde jag inte det vet vad det betydde. Det låter som att din farfar var en otrolig helare."

Han märkte att när Brambleberrys kropp blev större, fortsatte hennes svans att växa. växer. . . . och växer.

"Brambles har flera extra kotor i svansen. Det ger henne den där långa svansen. Det ger henne också en ovanlig känsla av balans. Hon är väldigt söt", tillade han, med en gnistra i ögonen, "och har en av de längsta svansarna i huskattens historia."

"Brambleberry Rose går in i rummet och fem minuter senare kommer hennes svans." förklarade Christopher med ett sött leende.

Hon tog examen från **Kitty U** till träden på vår trädgård. Först sprang hon bara fram till dem och tog tag i dem som om hon brottades, men hon lärde sig snart att navigera i de stora, snodda grenarna som växte i sidled. Eftersom vår trädgård var täckt med hundraåriga kaliforniska ekar, hade vi massor av de där marknära, snodda sidogrenarna som var perfekta för en kattunge att springa upp.

Alla våra katter klättrade i träden, men en ny sak började hända när Bramleberry fortfarande var liten. Hon började hoppa. Hon kunde hoppa från gren till gren, ungefär som den inhemska grå, och importerade röda ekorrar som bodde på vår gård. Hennes bröder och syster kunde inte göra det. De satt på marken och tittade på henne.

När hon blev lite äldre klättrade hon högre och började hoppa från de mindre grenarna upp på taket på vårt hus. Det som var anmärkningsvärt med detta är att grenen flyttade bort från där hon var balanserad när hon hoppade från den. Jag såg detta ett par gånger när jag jobbade på mitt kontor. En dag var Christopher hemma på eftermiddagen när hon började klättra upp i träden på vår bakgård. Jag trodde att hon kanske skulle göra sitt magiska flygande igen.

"Christopher, du kanske vill komma och se Brambles." Han gick in på mitt kontor och såg henne klättra högre än där våra andra kattungar klättrade. "Hon kommer att hoppa." sa jag mjukt.

Hon balanserade på en horisontell gren ungefär tre tum i diameter precis utanför mitt kontorsfönster.

Hon tittade intensivt på taket och blev väldigt stilla.

Sen drog hon igång!

Allt vi såg var att hennes svans försvann över takfoten. Vi hörde hur hon sprang tillnocken på vårt sadeltak och hon var borta.

"Wow. Jag har aldrig sett något liknande." Christophers ögon var stora av förvåning. "Hon är extraordinär."

Det häpnadsväckande med hennes kitty-parkour är att hon var nästan tjugo fot från marken, och hon mätte inte bara avståndet hon kunde se utan också avståndet hon skapade med sitt hopp. Hon var exakt och elegant. Hon var unik och helt enkelt otrolig, flög genom luften som en erfaren luftburen artist.

"Vet du vad det är?" Jag frågade.

Han tittade på mig men svarade inte.

"Det är Mystère."

"Du har rätt." utbrast han. "Hennes namn är definitivt Brambleberry Rose, men hennes ande är Mystère."

Dessa dagar i vårt kustsamhälle, vars befolkning var cirka 3 000, var till skillnad från någonstans vi hade bott tidigare. Vårt hus låg två skogsklädda kvarter från stan: vi kunde gå till morgonkaffet, parken, några av våra vänners hus och utomhusteatern. Husen såg inte ut som varandra. De var mestadels runt 100 år gamla och stod på stora tomter. Gården hade inte gräs, utan blommor, trädgårdar, små trädskogar och barkflis. Ett vanligt stängselmaterial var riktiga druvstakar från vingårdar. Gården trimmades med tvinnade tvåtums fyrkantiga, ljusgrå, knotiga pinnar som drevs rakt ner i marken, cirka tre fot höga, med enstaka diagonala stöd. När ett träd hade växt där grundarna ville ha en gata gick de runt trädet. Gatorna var krokiga och hade inga gatubelysningar eller trottoarer. Vi hade små lampor i tiffany-stil på vår gård nära vårt hus, men när solen gick ner var det mörkt på vår gata.

Det var som att leva i en enklare tid för länge sedan. Christopher och jag älskade det mer än någon annan plats vi bott tidigare - och, som ni kanske minns, kära läsare, hade vi bott i ett charmigt kustsamhälle söder om Los Angeles och precis vid havet på North Shore of O`ahu, Hawaii .

De flesta morgnar i vår lilla strandstad började med fågelsång. Vi hade så många sorters fåglar att morgonkören innehöll en mängd olika röster och varade nära en timme. Från att titta på dem kände vi till några av fågelarterna, men vi hade en mystisk fågel som lät som en apa som pratade. Jag har ingen aning om vilken typ av fågel det var men den gav ett djungelliknande ljud. Vi hörde sällan måsar även om vi var några kvarter från stranden, men vår bofasta flock av stora vackra svarta kråkor verkade alla bosätta sig i grenarna ganska nära samma tid. Det lät som om de skrek och var så nyfikna på att höra och titta på. Om våra katter var ute när det hände så försvann de. De sprang inte iväg – helt plötsligt fanns de bara inte där.

Det fanns blå nötskrika i Kalifornien som var vänliga mot våra ekorrar, bruna fåglar som hoppade i träflisen med tårna spridda isär, knallgröna kolibrier, gul-grå sångare som gjorde de sötaste små kvittrande ljuden och små, gråa sötnosar som vi lärde oss kallas tofsmesar och hade spetsiga huvuden. Alla kom överens men de svartvita hackspettarna hade en annan agenda. De ville ha all mat för sig själva. De jagade bort andra fåglar. Det var de som täckte våra tallar med små hål som de fyllde med ekollon. De var slående grafiska och hade en mycket skarp färg av svart och vitt med en klarröd hatt på bakhuvudet som en judisk yamaka.

En dag när jag och Christopher satt i köket såg vi gruppen hackspettar spionera på våra ekorrhänner. De verkade samla in underrättelser om matsituationen. Flera av dem skrek, flera hackspettar dök upp i träden och sedan hoppade de i trädgrenarna för att komma närmare där våra ekorrhänner var. Plötsligt, som på en ljudlös signal, började de dyka och bomba de röda ekorrarna som åt svarta solrosfrön vid vårt köksfönster.

Det såg ut som en koordinerad flygmanöver, ungefär som på flyguppvisningarna vi deltog i.

"Åh, man. Våra ekorrar kommer att skadas." Jag ställde mig upp för att gå till vår bakgård och springa störning för dem.

"Det här ser ut som krig. De där killarna ser ut som nollor!"

"Vad är en nolla? Och var är vår flock kråkor när vi behöver dem?"

Christophers ansikte var låst i nästan en grimas. "Noll är vad vi kallade de japanska plan som flög under andra världskriget." Ni kanske kommer ihåg, kära läsare, att Christopher var en hängiven pilot och hans pappa hade tjänstgjort i Europa under det kriget.

"Åh, de med den röda pricken på vingarna?"

"Ja, och på sidan av planet. Dessa fåglar ser ut som de där krigsfåglarna. Åh . . . gör du vet du vad en flock kråkor heter?"

"Berätta för mig."

"Ett mord."

"Ett mord på kråkor? Allvarligt? Det är vad vi behöver nu. Vårt gäng kommer in med **mord** i sinnet. Vet du vad en grupp katter heter?"

"Vår familj?" Han hade ett fånigt leende på läpparna.

"Jag älskar dig också, älskling. En grupp katter kallas en clowder."

Jag kunde utan att titta på honom se att han log, och från den dagen kallade vi de mördande hackspettarna som nollor.

Jag hade två rustika lerkrukor på vår veranda som jag fyllde med nedfallna kottar som jag plockade upp när jag gick vår egendom. Den ena krukans hade täta gröna kottar och den andra för de bruna som var större och hade öppnats. Jag kallade dem bomber och kulor. Kulorna var de mindre och kunde siktas bra. De större såg mer hotfulla ut när jag skickade dem att flyga genom luften. Jag var ganska bra på att rikta in dem i grenarna där nollorna gillade att sitta. Jag är inte säker på att de tog mig på allvar, men de lämnade efter att jag skickade ett par rakt in i deras bullerskapande grupp.

Solrummet i vårt hem blev mitt fina kontor och Brambleberry Rose höll mig sällskap de flesta dagar medan jag jobbade. Den hade breda fönster längs den längsta väggen som inte gick att öppna. Det fanns två klassiska, gammaldags fönster på var sida som öppnade för ventilation och alla dessa såg ut mot den parkliknande skogen. På andra långsidan fanns innerfönster och franska dörrar som ledde in till vårt vardagsrum. Fönsterbrädorna var cirka nio centimeter djupa och gjorda av samma röda cederträskiva och läktkonstruktion som väggar och tak. Det här rummet hade inte blivit vitkalkat som vardagsrummet. Det var verkligen som att vara i en trädkoja och en av Brambleberrys favoritställen att vara i vårt hem. Det var så varmt och fönsterkanterna var breda nog för en kattunge att somna på. Hon var där uppe med fåglarna i rummet.

Det var en av de dagarna som jag tittade upp och såg min kattunge svänga av kanten på en av de där breda fönsterbrädorna med snören runt halsen. Brambleberry kämpade för att reda ut sig själv. Hennes små ben sparkade. Med framtassarna försökte hon nå sladdarna som kvävde henne. Hon kunde inte göra ett ljud eftersom hon inte kunde andas.

Jag kunde inte röra mig tillräckligt snabbt! Jag hoppade upp från mitt skrivbord och tog tag i henne och henne . . höll. och höll henne.

"Åh käre Herre, tack för att jag fick vara här." Jag försökte få tillbaka mitt hjärtslag någonstans nära det normala. Jag hade. Varit. Livrädd!

Jag ville inte tänka på vad som kunde ha hänt om jag inte varit hemma eller om jag bara varit i ett annat rum. Det verkade för mig att detta var åtminstone andra gången hon kunde ha åkt hem för att vara med kattungen Änglarna.

Christopher var på en arbetsplats men jag ringde honom ändå.

"Brambles dog nästan."

"Vad? Låt mig flytta till en annan plats där jag kan höra dig bättre. Vad hände?"

"Jag arbetade på mitt kontor och uppenbarligen hade hon lekt med plastkulorna i änden av fönsterskyddssnören. De var sammanbundna och, käre Gud, de bildade en snara runt hennes hals. Christopher, hon **svängde** från kanten för att försöka komma loss!"

"Är hon okej?"

"Verkar vara."

"Är du?"

"Jag tror att jag behöver **chokladkaka**."

"Du vet, jag är färdig här om ungefär fyrtiofem minuter. Om du vill kan vi gå till kaféet."

"Det vore trevligt. Jag ska hålla i henne tills du kommer hit . . . tack Jag älskar dig."

"Jag älskar dig också. Ge henne en kyss."

Det behöver inte sägas att jag lossade var och en av de här snören och de förblev så.

Det var vid den här tiden som Brambles bestämde sig för att hon inte gillade min kamera och gick därifrån så fort hon såg mig närma sig henne med den. (Ja, kära läsare, dagarna innan tysta mobiltelefonkameror.) Om jag försökte ta ett foto av henne när hon sov, skulle hon höra slutaren klicka och vakna; hon gick upp och gick, så jag fick många bilder på hennes svans.

När Brambleberry var runt sju månader gammal var dagarna långa och nätterna varma. Christopher och jag såg något konstigt i utkanten av vår fastighet.

"Christopher!" Det var halvt viskande, halvt skrik. Han var i vardagsrummet, granne med mitt kontor, och det var tidigt på natten, mörkt ute.

"Vad händer?"

"Kolla in det, ungefär klockan två! Ser ut att vara i utkanten av vår fastighet."

"Åh. . . Herre."

"Vad är det där?" Min röst hade blivit hes av någon anledning. Stora gröna ögon såg ut som om de var cirka tre meter från marken och verkade stirra tillbaka på oss. Vi hade inga lampor så långt ute på vår gård.

"Jag tror att det är en bobcat."

"De är alla med, eller hur?"

"Ja, ring polisen."

"Verkligen?" Det skulle jag inte ha tänkt på.

"Ja."

Så det gjorde jag. Ni kanske minns att vi bodde i en mycket liten stad och låg kvarter från polisen och brandstationen. Efter att ha fastställt var vi bodde, tackade avsändaren oss och sa: "Patrullbilen kommer direkt."

Jag tog tag i Brambles och satte henne på fönsterkanten för att se hennes reaktion. Hon gick på fullt varna; utan att röra sig blev hennes ögon enorma och fokuserade på de gröna ögonen som såg ut som om de tittade tillbaka på henne. Pälsen längs med ryggen reste sig, öronen var vända framåt och svansen var i fullt ludd.

Visst, inom några minuter såg vi en mycket tyst polispatrullbil rulla förbi framsidan av vår fastighet och fortsätta nerför den mörka gatan. Christopher tände vår verandalampa och släckte sedan igen. "Det kommer att låta dem veta att vi är de som ringde."

Och så rullade de förbi igen. De var i smygläge.

Inom några minuter kom kusinen till vår granne, Deanna, hem. Han var på besök under veckan från en annan stat. Vi såg honom parkera på deras uppfart och såg hur lamporna i trädgårdsgången tändes när han närmade sig deras ytterdörr. Jag gav honom några minuter och ringde honom sedan på deras hustelefon.

"Ja?"

"Hej, det är din granne. Såg du något på din trädgård ikväll?"

Hans röst vacklade lite. "Ja, jag såg gröna ögon följa efter mig när jag gick uppför stigen!
VAD VAR DET?"

"Åh, jösses," var det bästa jag kunde göra.

Han skrek: "Vilken sorts DJUR har du här?"

"Kunde ha varit en bobcat." sa Christopher. Jag ringde högtalaren och han kunde inte hjälpa till att skratta lite.

"Är du okej?" Christopher ville hjälpa till om det behövdes. – Polisen har varit förbi.

"Okej. Men jag ska INTE ut dit ikväll igen!"

"Bra idé", skrattade Christopher. Det fanns bobcats på hans nuvarande arbetsplats.

Ögonen var borta, ingen skadades och alla våra kattungar var säkra. Brambles satt frusen på kanten. Och hon ville *inte* bli plockad eller klappad.

Jag bad mjukt en tacksamhetsbön till vår katts änglar: "Tack för varningen."

Vi mötte upp på våra angränsande gårdar med Deannas kusin nästa morgon och skrattade åt det men vi hade blivit larmade. Faran var verklig.

5. Titta på den där bebisen! Det ser ut som en liten Bobcat

När Brambleberry Rose var runt tio månader gammal hände en annan ovanlig sak. Navar Star gick ut på vår gård på morgonen och kom hem med en bettskada på frambenet. Som jag nämnde tidigare slogs han inte eller närmade sig ens andra katter.

"Navey är skadad. Kolla in det här."

"Låt oss ta honom till Dr Thomas. Kan du ringa och meddela att vi är på väg?"

Under bilresan frågade Christopher: "Hur fan hände det här?"

"Det är ett mysterium, eller hur?" Eftersom han var en så mild kille och gillade att vara nära, höll jag Navey i mitt knä.

Den unga, söta veterinärteknikern höll ytterdörren öppen för oss, "Doktorn kommer att vara med dig in bara en minut. Du kan vänta i mittentestrummet."

Medan vi var där såg vi en kattunge sitta i en av kennlarna. Det såg ut som en babybobcat. Den var mörkgrå-vit-tigerrandig med vit mjölkmun.

"Ser du den kattungen?"

"Titta på den där bebisen. Det ser ut som en liten bobcat."

"Vilken söt kattunge!"

Dr Thomas undersökte Navars tass och sa till oss: "Han kommer att bli okej; det är bara ett litet sår. Jag ska klä på det och ge honom lite antibiotika." Han kollade Naveys andra tassar. "Han har inte varit här för en skada tidigare. Vad hände?"

"Bra fråga." Christopher hade sin hand på Naveys huvud; Navar var hans speciella kattunge kärlek. "Detta är en första. Han gick ut på gården och kom tillbaka så här. Vi hörde ingenting."

"Det är inte ett kattbett," sa Dr. Thomas. "Det är från ett djur."

Christopher tittade bortom undersökningsrummet på den lilla vilda bebisen. "Det är säkert en söt kattunge."

"Åh, ja, hon behöver ett hem."

Jag trodde inte att det var ett alternativ. Jag trodde att alla djuren på hans klinik hade hem. Det var också då jag fick veta att Dr. Thomas var volontär för många lokala djurräddningsorganisationer. Han räddade även hundar och katter.

"När hon var sex veckor gammal var båda hennes bakben brutna. Våra lokala djurvänner hittade henne och ringde mig. Jag tog med henne hit och jag har redan opererat henne två gånger. Hon är stabil men läker fortfarande."

"Åh," fortsatte han, "hon heter Millie."

Christopher och jag tittade på varandra. "Vill du ha en kattunge till?"

"Ja."

Han svarade så snabbt att jag blev förvånad. Det var tydligt att vi båda hade blivit kär i henne.

"Hon har ett hem," sa Christopher till Dr. Thomas.

Det var inte vad vi trodde skulle hända den dagen. Kära läsare, tror du någonsin att saker händer av en anledning?

"Du kan hämta henne efter jullovet."

Nästa dag var julafton, och jag var medveten om att hans kontor var planerat att stängas.

"Kan vi hämta henne senare idag?" Jag var så exalterad över att få hem henne. Det fanns ingen Jag ville lämna den där lilla skönheten bakom galler under semesterns tre dagar. Det spelade ingen roll för mig hur vänlig och kärleksfull en plats hon var på.

"Min personal måste behålla henne i kväll."

Han lämnade provrummet, diskuterade något med en medlem av sin personal och återvände sedan. "Kan du komma och hämta henne vid lunchtid imorgon?"

Och det var så vi fick vår femte kattunge. På julafton.

Vi behövde ett namn till vår nya kattunge och bestämde oss för att behålla en del av hennes namn. Vi provade flera alternativ. Eftersom hon inte kunde gå som våra andra kattungar, men vi trodde att hon skulle en dag - på jorden eller i stjärnorna - föreslog Christopher Halley. Vi landade där, efter det mest kända stjärnskottet, Halleys komet. Jag stavade det annorlunda - Hayleigh.

Jag kunde inte låta bli att tänka att om Navar Star inte hade blivit biten, så hade vi inte varit på doktor Thomas kontor den dagen. Eftersom det examensrummet såg ut över de där kennlarna, hade vi varit i ett av de andra examensrummen, hade vi inte sett henne. Vi tänkte att det var en anledning till att Navey tog med henne till oss.

Brambleberry Rose älskade omedelbart sin nya lillasyster, liksom våra andra barn. Brambleberry och Hayleigh lekte och sov tillsammans. Brambleberry var den bästa storasystern. Brambleberry Rose och Hayleigh föddes samma år, med cirka sju månaders mellanrum, och liknade varandra.

Vissa eftermiddagar sov Girl Grey precis bredvid Hayleigh, som om hon skyddade henne från något Christopher och jag inte kunde se. Det var första gången vi såg Gray göra det här, eftersom hon oftast höll sig för sig själv för det mesta.

Ibland kallade vi vår nya kattunge "Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh", och med henne vita mun hon var så söt; hon såg permanent ut som om hon precis hade druckit mjölk.

Brambles var fortfarande liten och dyrbar men hon var beslutsam. Jag tror att det var Tortituden en del av hennes arv. När hon väl fokuserade på något skulle hon inte låta sig avskräckas. Katterna, inklusive lilla Hayleigh, gick ut på eftermiddagen och jag kallade in dem alla innan det blev mörkt. Men Brambleberry började vistas ute senare på kvällen än våra andra katter.

Nåväl, det skulle naturligtvis *inte* hända.

Det sista jag ville var att förlora min kattunge. Jag stannade uppe senare och senare varje natt och ringde henne tills hon kom springande genom buskarna.

Eftersom hon verkade fast besluten att vandra, bestämde jag mig för att få henne chippad för identifiering hos Dr. Thomas. När mina förhandlingar med henne visade sig misslyckas började jag hålla henne inne efter hennes sena eftermiddagsmåltid. Denna förändring i hennes schema gjorde henne inte lycklig. Men eftersom hennes försening var något nytt, försäkrade jag henne om att hon skulle få gå ut igen med sina bröder och systrar.

"Kommer du ihåg de gröna ögonen du såg? Jag måste ha dig i huset när det är mörkt ute. Jag låter dig ströva omkring igen när det är säkert, jag lovar."

Hon vände bort ansiktet från mig.

"Jag lovar dig, älskling, du kommer att vara ute igen."

Under en av kvällarna jag höll henne inne bestämde jag mig för att spela ett nytt spel med henne. Jag undrade om hon skulle hämta en leksak, så jag skrynklade ihop papper till bollar och slängde dem, men hon var inte intresserad. Jag slängde hennes musleksaker, men efter att hon slagit runt dem bara bet hon dem och skakade dem. En kväll rullade jag en grön druva över golvet - och hon sprang efter den. Jag kunde inte tro vad jag såg. När han såg druvan var Navar Star totalt ointresserad.

Huckleberry Moon och Girl Grey var mer intresserade av att se Bramleberry springa än att jaga den gröna frukten. Hayleigh tittade ointresserat på. De skulle jaga leksaker som jag slängde men inte frukt.

Men Bramleberry Rose sprang över golvet, tog upp den runda druvan i munnen och förde tillbaka den till mig. Självklart undrade jag om hon skulle göra det igen. När jag rullade druvan igen sprang hon efter den och tog tillbaka den till mig igen.

Christopher var hemma. "Vill du se något coolt, älskling?"

Han kom in i vårt vardagsrum.

"Kolla in vad hon gör."

Bramleberry Rose gjorde det igen - hon jagade den gröna druvan över vardagsrumsmattan och förde det tillbaka till mig i hennes mun. Det var så vackert att se hennes ovanliga färger med det mjuka gröna i munnen.

"Bramleberry är bättre på att apportera än några av de hundar jag har arbetat med." Leende tillade han, "Jag undrar om hon kommer att hjälpa mig i framtiden om jag lär fler hundar att apportera?" Tidigare i sitt liv hade han förutom sina egna hundar också tränat flera ledarhundar för blinda.

Bramleberry jagade flera druvor till; det var tydligt att detta var något hon visste att hon skulle göra. **Men hur?** Och ja, det gröna i hennes guldgröna ögon var en vacker match med druvornas gröna. Hon åt dem inte; hon fortsatte bara att ta tillbaka varje druva till mig för en ny kastning tills druvan var mosad och hon ville ha en ny.

Jag försökte igen men ingen av våra andra katter kunde hämta något.

"Jag vet vad du tänker. Jag minns när du sa att du hade en känsla som du har känt henne tidigare."

"Och sedan såg jag det där som jordens ansikte överlagrat på Brambles ansikte."

"Tror du att hon kunde ha varit jorden?"

"Jag vet inte. Har du någonsin hänt något liknande?"

Christopher lade kort handen mot munnen och tänkte: "Nej, det har jag inte, men det här är verkligen annorlunda! Något är på gång."

"Hon tar med sig ett helt universum. Vem vet hur långt tillbaka det går?"

"Det är inte ens bara det - ni två har en konstig och underbar kontakt. Det finns något utmärkande med Bramleberry."

Han såg ut som om han beräknade något viktigt: "Det kan vara så att du har vetat det varandra innan. Kanske var hon din katt tidigare eller i ett tidigare liv? Det är tydligt att det finns en djup kärlek."

"Tja, det här är nytt; Jag har inte känt det här förut - har inte sett det eller hört talas om det."

Senare tänkte jag: **Seriöst, hur många katter hämtar gröna druvor?**

Vi hade den sötaste kattfamiljen och alla kom överens. Det var så roligt att ha fem kattungar. Som väntat var Navar Star den beskyddande storebrodern. Han gillade vår nya lilla bebis. Han ville inte leka med henne; som jag nämnde spelade han inte. Det var inte hans stil, men han tittade på henne, och när hon gick för långt in på vår gård - för nära kanten - cirklade han liksom runt framför henne och vände henne om. Det var något vackert att titta på. Om du inte kände katterna som var inblandade kunde du missa det, men Christopher och jag såg honom ibland fånga in henne.

Vi satt på verandan en sen eftermiddag.

"Han gör det igen." sa Christopher.

Hayleigh vandrade ut över vår uppfart in i skogen av stora ekar och höga gräs utanför. Hon hade ingen aning om att vi hade sett gröna ögon där ute innan hon kom. Navar liksom gled runt toppen av uppfarten bredvid den breda porten och tog sig, utan att uppmärksamma vad han gjorde, mellan henne och gårdens gräns. Det var extraordinärt att se.

"Vet hon att han gör det?"

"Jag tror inte att hon gör det. Jag tror att hon bara ser honom och vänder sig om. Hon vet att han inte kommer att leka med henne."

Så hon sprang tillbaka nerför uppfarten där hon var säker, och Navar kryssade upp till verandan och in i vardagsrummet genom den öppna ytterdörren.

Huckleberry var bara lättsam, gillade alla, **älskade** Navar och verkade bara vara en väldigt glad pojke. Han besökte fortfarande sin kattkompis Anna. Hon kom inte över till vårt hus, men Deanna berättade för mig hur Bugs bara vandrade över och de två lekte och satt på verandan tillsammans.

En solig vårmorgon när jag jobbade på mitt kontor tittade jag ut mot det parkliknande området bredvid mitt kontor och såg kanske tjugo ekorrar gräva i träspånets marktäckare. Det var i ett område vi brukade parkera bilar så det var stort och hade inga planteringar. Helt plötsligt började en av dem hoppa, och sedan började en annan hoppa och de började vända kullerbyttor.

"Christopher, du måste se det här."

Vi satt och tittade på ekorrarna som grävde och började sedan bete sig som de var hallucinerande. De hade så roligt när de jagade varandra, sprang väldigt fort uppför ekarna och hoppade sedan ner. Vi hade tittat på ekorrarna varje dag och det här var något nytt.

"Vet du vad de gör?"

"De verkar gräva upp något, förmodligen ekollon . . . kanske finns det en svamp som växer på dem under regnperioden som gör dem berusade. De är bebisar."

"Hur kan du avgöra? De ser alla likadana ut för mig."

"De där ute som gör det är mindre."

Denna underhållning varade i flera timmar och ekorrungarna verkade älska den.

Det skulle nog ta minst en ekorrssäsong till innan jag kunde identifiera ekorrungarna, men det var verkligen kul att se dem springa och hoppa och vända kullerbyttor.

Brambleberry Rose, Girl Grey och Hayleigh jagade ibland igenom varandra huset. Ljudet av deras tassar som dunkade på trägolven var ett glädjefyllt racket. Ibland rullade Brambleberry Rose och Hayleigh och brottades på vardagsrumsmattan.

Christopher och jag gick till vår favoritdjuraffär och fick Hayleigh en väska full med nya leksaker; klockbollar, tuggbara saker och falska möss som hon skulle kunna kalla sina egna.

Hayleigh såg Gray spela sin musik med de färgglada nalleburkarna och, när Gray var borta, vandrade över för att se om det var en leksak hon ville leka med. Hon lade sina stora vantar i korgen och flyttade runt björnburkarna - de gjorde sitt förtrollade, nästan musikaliska ljud, men Hayleigh måste ha bestämt sig för att det inte intresserar henne. Hon sprang iväg för att hitta sina nya leksaker.

Hon sov och lekte i katttunneln, klättrade upp i katttornet på sitt eget unika sätt, slog de svängande klockbollarna på trädet och allt var lugnt. Hon, med sin baby Bobcat-utseende, och Brambles med sin lodjurslikhet, var en vacker syn som sprang genom huset.

Ett av Hayleighs ben hade läkt vackert men det andra höll sig rakt.

"Det är inte att böja sig i knäet." Dr Thomas rörde försiktigt hennes ben för att se om det skulle böjas. "Jag satte en nål där och benen har läkt runt den. Det kan hindra knäet från att böjas,

"Ska vi göra något?"

"Vi kunde ta bort stiftet. Hon är stabil och det kan fungera. Det kanske inte."

Christopher och jag bestämde oss för att prova. Så hon opererades igen och medan hon återhämtade sig fick vi en barnvagn till henne. Den liknade katttunneln, med mörkgrönt nät överallt, och var så hjälpsam eftersom jag kunde ta henne ut på gården och hon behövde inte lägga någon vikt på sitt upplindade ben. Christopher kallade den sin **Kitty RV**. Hon hade ett mjukt, täckt gömställe med ett runt fönster på baksidan och en öppen "veranda" där hon kunde sitta och titta på alla djuren på vår gård.

När hon inte var ute och tittade på fåglarna och ekorrarna kunde jag haka av barnvagnsdelen från hjulen och lägga upp den på vår säng. Under dagen när han var hemma kom Christopher in i vårt rum för att klappa henne och ta med henne godsaker. Han väckte henne ofta och frågade en dag efter att ha lekt med henne: "Har du märkt att hon gäspar ända in i hennes öron?"

Efter den tid det tog för henne att läka, lindade doktor Thomas upp benet, men operationen hade inte fungerat. Hayleigh skulle inte kunna gå eller hoppa som våra andra katter. Hennes ben skulle förbli orörligt under hela hennes lilla liv.

Hon utvecklade sitt eget sätt att klättra - hon gjorde det med frambenen och de där hennes stora vantar. Hon sprang riktigt fort i huset. När hon rundade ett hörn kastade hon ut sitt raka ben bakom sig och sprang på sina tre böjbara ben. Hon gjorde ett unikt ljud på trägolven.

"Hon slänger ut benet bakom sig som ett roder. Hon använder den för att styra sig själv." Christopher sa.

"När hon så småningom glider jordens band till där stjärnorna och kometerna bor, kommer hon att göra det gå bra, som det var meningen att hon skulle."

"Det är sant och det gör hon nu," sa Christopher. "I sin anda springer och hoppar hon och leker som alla kattungar som inte har skadats."

"Vad tycker du om att lägga till 'SkyWalker' till hennes namn?"

"Hayleigh SkyWalker?" Leende sa han: "Det är perfekt. Det passar henne."

Hon såg sina bröder och systrar klättra i trädet utanför vårt kök och gjorde sedan det mest oväntade. Hon lärde sig att ta tag i barken med en framtass och sedan den andra. Det var anmärkningsvärt att se henne manövrera som en liten katt bergsklättrare med kitty stegjärn. Och utseendet på hennes ansikte var totalt fokus med 100% beslutsamhet. Det var så hon muskulerade sig upp i trädet, under avsatsen, och satte sig på den prisade hyllan som hennes bröder och systrar och alla våra ekorränner så graciöst kunde hoppa till. Det nästan otroliga med Hayleighs prestation som trotsade gravitationen var att stammen på det trädet krökte sig bort från huset och hon klättrade på insidan av en halvmåne - hennes bakben kunde inte ens röra stammen.

"Jag har aldrig sett något liknande," sa Christopher en eftermiddag när han såg detta unikt atletisk manöver. "Jag tror att det här kan vara en av hennes kattsuperkrafter."

Vi matade våra ekorrar på den där vackra skraddarsydd trähyllan som Christopher hade gjort. Alla våra andra kattungar hoppade på den från den majestätiska eken som sträckte sig ut utanför den. Som ett sätt att komma tillbaka in i vårt hus klev de också upp på vårt köksbord från den hyllan. När fönstret var öppet gick de ut på den hyllan och hoppade sedan till lägre grenar på eken och ner till marken. Ibland satt en av dem på hyllan och tittade på fåglarna och ekorrarna som glatt flög och sprang och hoppade på vår gård.

Vid den här tiden märkte jag att Hayleigh SkyWalkers beteende mot Brambles sakta började förändras. Hon började med att sitta och titta på Brambles – det hade hon inte gjort förut – och när tiden gick verkade hon bli arg. **Är det ens möjligt?**

En kväll frågade jag Christopher om det: "Kan du se ansiktsuttrycken?"

"Jag kan se när hon blir arg."

"Ser du det?"

"Ja, hennes ögon blir halvslutna och hennes öron blir lite platt och hon tappar dem bakåt. Hon ger ifrån sig en skrämmande stämning."

Jag tyckte så mycket om hur Christopher berättade för våra barn.

Men sedan började hon slå på Brambles. Först verkade det mer irriterande, men det eskalerade. Ganska snart när hon slog ut mot Brambles såg det ut som om hon menade att skada henne.

Christopher och jag försökte båda avråda henne. "Hej **du**. Lite elak. Lämna din syster ifred." Christopher kunde inte hålla sig från att skratta men han var allvarlig.

"Hayleigh! Sluta med det, ~~NU~~ Hayleigh?" Jag menade det också och hur bra tycker du att det fungerade?

Inte.

Vid en undersökning efter operationen frågade jag Dr Thomas om det. "Det verkar som om hon inte gillar Brambles. Är det möjligt?"

"Ja, det kan hända."

"Kommer det att förändras och gå tillbaka till som det var?"

Han tittade över glasögonen på oss. "Tja, det kan lösa sig, men Hayleigh har en stark liten ande, och hon är en tjej. När tjejkatter väl har bestämt sig ändrar de dem sällan."

Christopher och jag tittade på varandra.

"Åh nej", undrade jag högt. "Vad gör vi nu?"

"Kan du hålla dem åtskilda?" Dr. Thomas erbjöd, "om du behöver överlämna henne, den människor som räddade henne kommer att ta tillbaka henne."

"Okej, tack, men jag vill behålla henne. Det betyder bara att vi måste hålla Hayleigh borta från Brambles. . håll henne inne, eller-något!"

Jag var besviken men hoppfull att Hayleigh skulle sakna sin frihet och komma med programmet. Snabbt.

Men det blev värre och det verkade som Hayleigh var elak. Bara till Brambles. Hon spelade fortfarande med Huckleberry och ibland med Girl Grey. Så jag började hålla henne i huset och lät de andra barnen gå ut. Jag kunde inte lämna ytterdörren öppen så mycket, så kattungarna kunde inte komma och gå som de ville - om inte Hayleigh var bakom minst en stängd dörr.

Det blev tydligt att det enda bra foto jag hade av våra två yngsta bebisar som sover tillsammans kanske var det enda jag skulle få.

Om jag inte berättade det för er, kära läsare. Christopher designade och byggde fantastiskt vackert, anpassade hem och jag arbetade med honom som inredningsarkitekt för våra projekt. Vi hade publicerats, vunnit priser och byggt anmärkningsvärda projekt, inklusive skyboxen för det proffs basebollaget i staden vi hade flyttat från. Jag hade blivit professionellt erkänd för framgången med mina belysningsinstallationer. Jag visste hur man skapar områden för högteknologisk miljö och andra för arbetsbelysning, och få det hela att se vackert och enkelt ut.

Christopher var en geni designer. Jag såg honom göra saker med trä, stål och glas som andra inte kunde. Mer än en gång stod jag på en arbetsplats och hörde andra byggare och arkitekter fråga honom: "Hur gjorde du det?"

Tja, anledningen till att jag nämner detta är för att han fick ett samtal och ett av hans fantastiska hem nära vår tidigare hemstad hade nominerats till Årets hem. Han flög tillbaka till den lilla kuststaden för att träffa den beslutande kommittén.

Medan han var borta kom vår granne, Stephen, förbi. "Hej, vad är det med din svarta katt?"

"Varför?"

"Jag har aldrig sett honom sitta på din veranda förut; han stirrade på den främre porten. Han tittade på mig när jag gick in. Han är lite skrämmande."

"Det är roligt. Jag märkte det inte. Det är förmodligen för att Christopher är borta.

"Din katt är mer som en hund."

"Tack . en . . Jag antar. Jag har hört det förut - det är sött. Jag ska låta Christopher veta att han har det klockkatt."

I vårt grannskap i Southland stod våra grannar på andra sidan gatan, David, en psykiater, och hans underbara fru, Carolina, värd för otroligt underbara middagsbjudningar. Jag hjälpte henne vanligtvis med att ställa i ordning för deras gäster och efter middagen satt de flesta av oss ute på deras bakdäck. Vi skulle njuta av kvällen och prata och ur mörkret hörde vi ett ljud som liknade en mjau men det började med ett R. Lite som ett dån. Ungefär så här: **Reooow!** Gissa vem det var? Vår stora, svarta pojkekatt hade följt efter oss, klättrat upp på deras tak och var med i vår munterhet.

"Din katt är mer som en hund än en katt," hade David observerat. Han pekade på den stora svarta katten på hans tak och sa till andra i sällskapet, "det är deras katt."

Det var ganska underhållande för deras gäster. Navar stannade där och pratade tills vi gick tillbaka över gatan i slutet av natten. Han följde efter oss så snabbt och jag såg aldrig hur han kom ner men han sprang efter oss. Vi var inte säkra på hur han tog sig upp på taket heller, men det var något Christopher och jag uppskattade varje gång han gjorde det.

När han kom tillbaka från Sydlandet var Christopher väldigt glad och Navar Star gick tillbaka till sin normala intelligensinsamling av kattungarna.

"Vi har det! Vi är Årets Hemma! Det var oavgjort mellan en vacker restaurering och oss, så de ger den till oss båda. Det är första gången för tidningen."

"Åh, det är spännande. Och huset. . . det är imponerande. Grattis!"

"Vi kommer att publiceras i tidningen om två månader. Vill du gå ner för prisutdelningen?"

"Ja. . . åh man, vem ska ta hand om dessa små rackare?" Jag frågade.

"Någon väldigt modig."

En teknisk assistent som hade hjälpt till med Hayleigh och visste att vår besättning gick med på att vaka över dem. Hon ringde oss två gånger om dagen när vi var borta. Det gick ganska smidigt. Hon ville inte släppa ut någon av dem, och jag gick med på det, men det var kattungarna inte glada för. Tydligt gav de henne attityd. Hon var hemma hos oss när vi kom tillbaka.

"Dina kattungar är så väluppfostrade när du tar med dem till kontoret, men de verkar vara det arg på mig. Inte Huckleberry eller Girl Grey", tillade hon. "De verkade gilla tystnaden. Men de andra, de var rastlösa."

"Hur fungerade det att hålla Hayleigh och Brambles åtskilda?"

"Hayleigh är hård. Hon ville verkligen komma till Brambles och hon verkade arg."

Skakade på huvudet frågade jag: "Kan du se det?"

"Tja. Hennes ansikte."

"Japp, hon är vår **kattunge av tusen ansikten.**"

"Hon kan vara arg för att hon inte har ett groovy barnamn."

Christopher hade precis gått tillbaka in i vårt vardagsrum. "Ha! Häftig! Har inte hört det ordet på ett tag. Stackars Hayleigh."

När tidningen som tillkännagav vinnarna publicerades skrev en av våra nära vänner, pastor Rob, på vår hemsida: **Christopher har gåvan att långsamt växa fram, men ändå nära evig design. Sådan talang.**

Jag höll med Rob och sa till Christopher för ungefär tusende gången: "Du är ett geni."

Jag visste att han hörde mig när jag sa det. Jag tror att han trodde mig.

Vi blev bättre på att hålla isär de yngsta tjejerna och för det mesta fungerade det. Alla de där dörrarna i vårt hundraåriga hus som var en återgång till förr blev våra medhjälpare.

"Vi borde tänka på det här som om det vore en logistisk operation på en ubåt," Christopher sa. "Vi måste hålla två dörrar stängda mellan dem hela tiden. Hayleigh menar allvar med att ta sig till Brambles. Ibland sitter hon precis bredvid dörren och när den öppnas, innan jag hinner komma fram till henne, kastar hon sig in. Liten bandit."

"Okej, det är en bra plan." Det han sa var komiskt men det gjorde mig också arg för jag kände att Brambles inte var helt säker i **sitt** hem!

Det fungerade bra för oss att anställa "Operation Submarine." Detta var runt den tid som Hayleigh fick ett annat namn ... Hayleigh Monster. När hon var i huset hade hon många leksaker helt för sig själv och kunde sova i vilken som helst av de luddiga kattsängarna. Ibland satt hon i ett av fönstren och tittade på vad som hände på vår trädgård. Om hon såg Brambles skulle hon falla ner på frambenen, dra öronen bakåt och blåsa upp svansen och slå den mot fönstret. Det blev tydligt att hon inte skulle släppa det här. Men Brambles var säker utanför - och när hon ville vara i huset kunde jag låta Hayleigh gå ut. Eftersom hon inte var en dålig kisse, fick Brambles alltid förstahandsvalet på att vara på gården.

Flera veckor senare, när jag trodde att Hayleigh var säkrad, kom hon ur sin del av huset och in på vår trädgård. Brambles råkade bara gå genom det höga gräset och Hayleigh jagade henne genom luckan i grinden och ut på gatan. **Det var skrämmande.** I samma ögonblick som Brambleberry rusade över den normalt obefolkade smala asfaltbredden, sköt en bil förbi. Det var inte många bilar på vår gata, och de färdades oftast inte så fort. Jag trodde att jag hade förlorat min katt. Mitt hjärta stannade nästan. Jag letade efter henne vid sidan av vägen. Efter att jag återlämnat hennes lillasyster till instängd inne i vårt hus, bakom två dörrar, ropade jag efter henne, men det fanns fortfarande inga tecken på Brambleberry Rose.

Ungefär fyrtio minuter senare återvände Brambleberry hem. Självklart gav jag henne godsaker, kysste henne och såg till att hon inte blev skadad.

Jag tackade också hennes katt-skyddsänglar för att hon skyddade henne.

6. Och hon var fortfarande borta

På sensommaren, innan hon fyllde två år, började Brambleberry Rose stanna ute senare igen. Jag gjorde allt jag kunde för att hålla henne inomhus, men underbara läsare, ni kanske kommer ihåg alla de där dörrarna. Hon blev en flyktkonstnär och kunde **Houdini** sin väg ut, och hon började vistas utanför senare och senare.

En stilla, varm natt lämnade hon, och . . . Jag var ute **hela** natten och ringde henne. Nästa morgon, när solens strålar rörde vid himlen, ropade jag fortfarande, och hon var fortfarande borta.

Min ökade vaksamhet hade visat sig vara effektiv med Hayleigh så jag visste att hon hade varit det inne och hade inte orsakat Brambles skolk.

Jag ringde och ropade efter henne. Jag skramlade till hennes godispåse.

Det var fortfarande tidigt på morgonen när jag kom tillbaka till huset och jag var upprörd. "Christopher, jag är livrädd."

"Ring djurkontroll hos polisen . . ."

Jag ringde vår lokala polis för att få reda på det - **oj, jag ville inte ringa det samtalet** -

"Hej, får jag prata med vår djurkontrolltjänsteman?"

Jag var så upprörd att jag nästan hade glömt mina sätt. "Snälla du?"

"Christine är här idag. Kan du hålla?"

Det kurrade i magen medan jag väntade på att hon skulle komma på linjen.

"Hej Christine, förlåt att jag ska berätta detta men min katt är försvunnen. . . . Det här är svårt för mig att fråga: har du hittat några skadade eller döda katter i mitt grannskap? Jag är borta vid Skogsteatern."

"Nej, jag var bara där i morse."

Oj, jag hittade andan igen. "Åh tack gode gud!"

"Hur ser din katt ut? Hur länge har hon varit borta? Är hon chippad?"

"Hennes namn är Brambleberry Rose; hon har mörkgrå ränder och guldfäckor. Hon har varit borta hela natten och ja, hon är chippad.

"Har du vandrat din fastighet?"

"Ja, och jag såg henne inte. Jag har ropat efter henne sedan hon gick."

"Kan du ge mig en bild på henne? Jag ska leta efter henne. Söt namn förresten."

Det gav mig ett leende. "Tack tack. Jag tar med den senare idag och om du inte är där Jag lämnar den vid skrivbordet."

Jag gjorde flygblad med hennes bild och delade ut dem till alla våra grannar och lämnade en till Christine. Den kvällen ropade jag på henne igen. Christopher och jag gick genom vårt grannskap och letade efter henne och frågade folk om de hade sett henne.

Det fanns inget annat än tystnad i min värld. Jag var vilse. Jag visste att hon var där ute någonstans. Jag var ute igen mellan två och fyra på morgonen, gick på de tysta, mörka gatorna och ropade hennes namn. Ljudet av min röst gick så bra i den mörka stillheten att jag var säker på att hon skulle höra mig.

Jag ringde alla veterinärer i stan, inklusive Dr. Thomas, såväl som SPCA. Ingen hade henne, jag lät dem veta hennes namn och att jag letade efter henne, hon var chippad, och för att snälla ringa mig omedelbart om någon tog in henne.

Jag visste att jag var tvungen att ringa Stevie och Bryant men jag fruktade det. Det var ett tråkigt samtal när jag sa till Stevie, "Brambles är borta. Jag är så ledsen, jag förlorade barnet du fostrat och älskade."

Efter att ha fastnat för detaljerna sa Stevie självsäkert: "Jag ska berätta för min räddningsgrupp och vi kommer att säga tacksamhetsböner för Brambleberrys trygga återkomst."

Två dagar hade gått och det hördes inte en viskning av henne någonstans. Jag tackade Gud att jag hade andra kattungar att ta hand om och älska. Deras beteende förändrades inte förutom att Hayleigh kanske var gladare. Vi höll henne inne hela tiden. Om jag släppte ut henne, ens för en minut, och Brambles kom hem, kanske hon jagar bort sin skolkande syster. Den tanken var hemsk och oacceptabel.

Jag stod på vår verandatrappa och ropade efter Brambles när vi gick tvärs över gatan granne, Stephen, kom utanför sitt hus.

"Hej, är ni okej?"

"Stephen, jag förlorade min kisse."

"Vilken?"

"Brambles, den sköldpadda."

Jag berättade för honom vad vi visste och han var lika orolig. "Jag är så ledsen och jag ska hålla utkik efter henne."

"Tack."

"Min trädgård är helt inhägnad så om hon kommer in där kommer hon åtminstone att vara säker."

"Det är en tröst, tack."

"Om du någonsin vill ha lite sällskap så går jag med dig tidigt på morgonen. Bara låt mig veta."

"Jag ska, tack, Stephen."

Christopher kom hem sent på eftermiddagen.

"Något?" han frågade. "Jag vet att jag skulle bli ditt första samtal . . . bara undrar."

"Christopher, jag är så ledsen. Hon **måste** komma hem."

"Jag stannade till vid det lilla kapellet på missionen och bad en bön på väg hem. Vill du gå ner dit?"

"Tänker du att vi kan hitta henne där?" Jag var inte sur.

"Du gör ett bra jobb, Amber. Vi måste lita på. Skaparen gav henne till dig en gång och det var inte ett misstag." Han gick närmare och lade armarna om mig. "Vi måste lita på att Skaparens kärlek tar hem henne och ger henne till dig en andra gång."

"Tack. Jag saknar henne så mycket. Ja, låt oss gå till missionen i några minuter." Jag kände att jag var tvungen att vara med varje ögonblick ifall hon skulle komma tillbaka, men jag kunde klara av en kort stund bort för att be en bön.

Jag tog två kattskålar och lämnade dem på verandan, den ena med lite kissebitar och andra med vatten. "Jag lämnar de här **ifall** hon kommer tillbaka. Tack, Christopher."

Dagarna tickade iväg utan några iakttagelser. Jag var helt fokuserad på att få tillbaka henne. Jag visste att hon inte hade försvunnit. Det fick mig faktiskt att må bättre av att veta att Christine letade

för henne varje dag och hade inte ringt mig. Eftersom hon inte hade hittats död någonstans började jag känna att hon fortfarande levde.

Jag visste faktiskt att hon levde. Jag kunde känna henne i mitt hjärta på samma sätt som det kändes när hon hade varit med mig. Det var då jag fick veta att jag visste skillnaden mellan att min katt lever och att vara död. Brambleberry Rose levde. Kanske hade hon på något sätt bara blivit vilsen eller så hade någon av misstag hållit henne i sitt hus eller garage. På grund av mikrochipet som hade placerats under hennes hud, visste jag att om någon hittade henne och tog henne till polisen eller en veterinär, skulle hon lämnas tillbaka till oss. Jag var så tacksam för det identifierande datoriserade chipet och önskade djupt att det var en spårningsenhet.

Mitt hjärta värkte för henne; allt i mitt liv handlade om att hitta henne. Jag kunde inte sova på hela natten eftersom hon inte var där. Även om Brambleberry vid det här laget var nästan fullvuxen, sov hon fortfarande bredvid mig varje natt - precis som när hon var ung, ihopkrupen med ansiktet bredvid mitt. Du kanske vet hur det är när de är borta: vi saknar **allt** med dem. Jag saknade till och med hennes morrhår som kittlade min näsa och väckte mig.

Christopher tog med sig en chokladkaka hem. "Jag tänkte att det här kan hjälpa dig att må bättre."

"Tja, det **kommer det**, tack. Tack för att du är min klippa. · · tack för att du älskar henne."

Jag saknade hennes mjuka päls och skönheten i hennes guldgröna ögon. Varje timme var långsam tortyr.

Christopher och jag kände till en djurkommunikatör som arbetade nära vår lilla stad i Sydlandet. Vi hade pratat med henne om en annan av våra katter många år tidigare.

"Låt oss få ett möte med Susan," föreslog Christopher.

Vi lärde oss om henne när hon hjälpte till att ta reda på varför elefanterna på stadens djurpark agerade aggressivt mot sina djurskötare utan uppenbar anledning. Susan hade frågat elefanterna varför de inte gillade sina djurhållare. Det visade sig att, när ingen annan var i närheten, skadade en av personerna vars jobb det var att ta hand om dem medvetet dem. En elefantkamera installerades, förövaren filmades och fick sparken; problemet löst, och historien publicerades i vår lokala tidning.

Susan hade öppning ett par dagar senare. Jag var fortfarande ute och gick under de tidiga timmarna varje dag och delar ut Brambles efterlysta affisch varje dag.

"Hur länge har hon varit borta?"

"Omkring en vecka."

"Har hon inte gjort det här förut?"

"Nej."

"Och ingen har sett något?"

"Nej, och mina andra kattungar verkar inte vara upprörda."

Susan blev tyst medan Christopher och jag väntade. Jag var tvungen att komma ihåg att andas varje några minuter.

"Brambles blockerar mig. Jag kan inte nå henne. Hon **vill inte** kommunicera."

"Vad? Är det vanligt?"

"Nej, det är ovanligt, men de kan göra det. Bor du i ett område som är som en skog?"

"Ja, många träd."

"Okej, bilden jag får är av höga träd, flera sorter, och gräs, några höga. Är det så här din trädgård ser ut?"

"Ja."

"Okej, jag ser henne gå mellan träden och titta mot det höga gräset, och så kommer det en blixtnär av vitt ljus! Och hon är borta."

"Vad betyder det?" Jag tänkte på vad Susan sa först om att Brambles blockerade henne.

"Jag hatar verkligen att berätta det här för dig. - - men hon kunde ha dött."

"NEJ!!"

Jag sa det snabbt och som om jag kunde ändra något. Christopher tog tag i min hand med en bekymrad blick i ansiktet.

"NEJ", upprepade jag. "Hon är **inte** död! Jag kan känna henne i mitt hjärta; hon lever."

"Okej, eftersom du vet hur det känns, stanna med det. Allt jag kan säga dig är vad jag fick syn på. Om hon lever är hon en mycket kraftfull varelse. Hon vill ha det här. Det är viktigt för henne."

"Och det finns inget sätt att veta om hon kommer tillbaka?"

"Nej. Förlåt!"

Christopher och jag satt i några minuter och bara absorberade vad vi hade hört. Jag vände mig om för att titta på honom.

"Så vem är Brambles?"

Vi hade båda insett tidigare att Navar hade sinnekontrollerande superkrafter, Hayleigh hade sin egen extraordinära, gravitationstrotsande, tvåtassars klättringsförmåga, och nu hade vi en annan liten som verkade vara mer än **bara en katt**.

"Jag går ut och ringer henne. Låt oss se om jag kan få tillbaka henne."

Jag bestämde mig för att ringa vår vän, William, som var en lärare i andliga begrepp och en intuitiv. Han hade förmågan att se och höra saker som andra – inklusive jag och till och med Christopher – inte kunde. Jag hade inte bett om hans råd tidigare men jag trodde att han kunde hjälpa oss.

Han visste om vår kattfamilj och hur mycket jag älskade Brambles, och han lyssnade på Christopher och jag berättar hela historien för honom.

"Hon kommer tillbaka," sa han.

"Oj." Christopher och jag tittade på varandra. "Är hon skadad?"

"Nej."

"Fångas hon mot sin vilja?"

"Nej." Han var tyst i ett par minuter. i morgon." · · "Jag känner inte att det kommer att hända

"Något vi kan göra?"

"Att hämta hem henne? Ja, du kan be. Det kommer att hålla henne säker." Han sa det med sådan säkerhet och jag blev lite förvånad. Jag kände inte till hans tro på kraften hos Skaparen av universum, men jag tog hans ord för det och började be flera gånger varje dag för hennes säkerhet och snabba återkomst.

Några dagar senare, när jag gick i centrum till postkontoret, såg jag Christine köra sin söta lilla elektriska polisbil. Hon stannade när hon såg mig och stannade nära trottoaren. "Har du hört något?"

"Nej, har du?" Och det var då jag märkte att hon hade min Brambles önskade affisch tejp på instrumentbrädan på hennes fordon. "**Åh herregud**, hon är med dig."

"Varje dag. Och jag letar efter henne."

"Tack."

Några dagar senare, när jag visade henne flygbladet på vårt lokala postkontor, utbrast en riktigt trevlig kvinna, "Åh, hon kommer tillbaka." Jag älskade community board på postkontoret och min Brambles wanted-affisch såg väldigt söt ut på väggen. Du gissade rätt: det här var år innan alla började skriva på sociala medier.

När jag vandrade i vårt kvarter och pratade med människor och delade ut hennes bedårande bild, hörde jag så många historier om människor vars djur hade kommit hem. Jag hade ingen aning om att så många djur gick på äventyr.

En entreprenör som arbetade hos vår granne, Deanna, bredvid, berättade för mig om sin hund, Jethro, ett gängligt svart labb, som var med honom på ett jobb i en liten stad norr om vår. En dag vid lunch gick Jethro bara iväg.

"Självklart trodde jag att han skulle komma tillbaka. Men det gjorde han inte och jag fick åka hem. Jag ringde honom och letade efter honom i flera kvarter och hela vägen hem. Jag var så upprörd. När jag kom tillbaka nästa dag hoppades jag att han skulle vara där men det var han inte. Det höll på i **tre** dagar. Dagen efter dök han bara upp hemma. ***Ute i dalen!***"

"Var han okej?"

"Han var bra, frisk. Han hade inte blivit skadad."

"Har du någon aning om vart han tog vägen eller vad han gjorde?"

"Nej, ingen aning, det är ett mysterium. Men han stannar hemma mer nu, kommer inte på mina jobb med mig."

"Har han något emot det?"

"Det spelar ingen roll, min fru tillåter honom inte!"

Jag kunde inte låta bli att skratta. Jag fick det så.

Vår vän Samantha berättade en historia för mig om Milton, hennes svarta kanin. "Jag hade ett riktigt fint kaninhus till honom på bakgården och en dag flydde han. Han var borta! Jag trodde att jag förlorade honom. Så en dag ett par veckor senare försvann vår katt, Scout, som var Miltons vän. Tja, jag trodde att någon kidnappade mina husdjur." Hon skrattade men hon menade det.

"Men Scout kom tillbaka den natten. Sedan började han gå varje dag sent på eftermiddagen. Så en dag följde jag efter honom, och gissa vad? Han tog mig till Milton."

"Vad? Var?"

"En av våra grannar på samma sida av gatan hade byggt ett nytt hus åt Milton och han var där och han var glad."

"Jag lät Milton stanna i sitt nya hem eftersom han trivdes där och var säker; och i ljuset strax före kvällen på de flesta dagar, skulle Scout gå. Han gick nerför gatan för ett besök och satte sig på staketet bredvid Miltons nya kaninhus. Han stannade där tills solen gick ner och sedan kom han hem igen."

Det verkade som en mirakulös historia för mig. Jag tänkte att om hon kunde hitta sin kanin så kunde jag säkert hitta min katt .

Jag hörde flera historier om katter som var borta i flera dagar; en var borta i månader innan hon kom tillbaka.

En sympatisk granne berättade en historia för mig om hennes fågel, en gyllene valparkett. "Ruffles hade en stor fågelholk inuti, men ibland lämnade vi hennes dörr öppen och lät henne flyga in i huset. En dag flög hon precis ut genom vår ytterdörr. Jag sprang efter henne. Jag kunde se henne i trädet men hon ville *inte* komma tillbaka!"

Jag var tyst och hoppades att den här historien skulle få ett bra slut.

"Efter flera dagar dök Ruffles upp på verandan och flög tillbaka in i huset!"

"Var hon okej?"

"Japp. Och verkade glad över att vara hemma igen."

Hur kunde jag inte skratta? "Nu *är det* en historia!"

Jag tog dessa berättelser som meddelanden från det kärleksfulla universum att Brambleberry skulle hitta tillbaka till oss. Jag var fortfarande rädd men jag hade också en hälsosam dos av tillit. Jag trodde att vi bodde i ett intressant område där djurvänner kunde ta djusemester och vara trygga.

Jag kände henne fortfarande i mitt hjärta och trodde att hon levde när vi kontaktade en lokal djurkommunikatör.

"Jag tror att hon lever," sa Amanda.

"Har du någon aning om var hon är?"

Jag älskar hur läsarna blir tysta när de lyssnar.

"Hon är nära. Jag känner att hon är under ett hus, kanske ett kvarter till två från där du bor. Det verkar som ett hus som har en veranda med trappsteg. Verandan är högre än gården – hon är där under."

"Kan du se några färger på huset?"

"Jag ser en sorts ljus havsblått men jag kan inte vara säker på det. Jag tror att hon lever."

Jag ville stanna i dessa trygga stunder med läsaren. Jag ville inte att läsningen skulle ta slut.

"Tror du att hon kommer närmare?" frågade jag Christopher, som om han skulle veta det.

"Låt oss ta en promenad." Han var redo att hämta hem henne.

Det låg ett hus på gatan bakom vårt, ett kvarter bort och närmare stan, vilket passade beskrivningen. När vi kom dit ropade jag hennes namn. Jag hade hennes godsaker med oss och skramlade med påsarna, men inget svar.

Vi återvände senare på natten och ringde igen. Men allt var fortfarande tyst.

Dagarna och nätterna förvandlades till veckor och snart hade en hel månad gått utan henne. Jag delade fortfarande ut flygblad på posten och uppdaterade hennes bild på samhällsstyrelsen och på veterinärernas kontor. Jag gick fortfarande på gatorna nästan varje morgon. Jag saknade Brambleberry Rose varje minut, och jag ville ha tillbaka henne. Jag pratade med alla om henne. Under dessa tidiga morgonsökningar ropade jag fortfarande hennes namn och bad för hennes säkerhet.

Jag trodde fortfarande att hon levde. Och eftersom jag trodde det, trodde jag också att jag kunde hitta henne.

Vi var i trettioen ensamma dagar och rastlösa nätter när jag hade en dröm. Jag kom sällan ihåg mina drömmar, så jag kände att detta var betydelsefullt. I drömmen såg jag Brambleberry Rose - hon var hemma igen! Hon låg ihopkrupen och sov, men hon var mindre.

Nästan varje morgon i vårt liv tillsammans sa Christopher: "Jag hade en dröm i natt", så när jag berättade för honom att jag hade drömt, visste han att något annat höll på att hända. Han litade på sina drömmar och använde dem i sitt arbete.

Inom ett par timmar senare fick jag ett telefonsamtal från Christine: "Jag tror jag hittade Brambleberry. Kan du träffa mig på 7 och Saint Junipero?" Jag var på väg innan jag lade ner telefonen. Trots att det bara var två kvarter från där vi bodde körde jag min bil.

"Grannen bredvid hörde henne gråta och ringde oss."

Eftersom hon var en del av polisavdelningen sa Christine till mig att hon kunde få ägarens telefonnummer. De var inte i stan men efter att ha pratat med dem i några minuter visste hon hur hon skulle ta sig in i det instängda området under däck.

Och det **var** Brambleberry Rose!

Tydligt var det andra gången i hennes liv som någon annan hörde henne prata mer än jag hade. Jag kunde se en kort bit under huset. Eftersom hon hade varit instängd där i ett par dagar, det var mörkt och hon var mindre, jag kände inte igen henne först.

"Tränar . . ." Jag sa det mjukt, tog ett djupt andetag och höll ögonkontakt med min kisse.

Hon kom till mig och lät mig hämta henne. Hon var **mycket** mindre!

"Tack, tack så mycket, Christine! Jag har inte ens ord."

"Tack . Du gav aldrig upp!" Christine var nästan lika glad som jag. "Din berättelse med Brambleberry Rose är en speciell upplevelse för mig - en av mina bästa som den lokala djurkontrolltjänstemannen. Det här är en så bra dag för mig. Och du . . . och hon!" Hon log och hennes ögon gnistrade.

När jag fick hem henne ringde jag Christopher. "Jag har henne! Kan du tro detta?"

"Jag är på väg, ge mig några minuter. Är du hemma?"

"Jag ska ringa doktor Thomas och stanna här tills du kommer hit. Kör säkert. Jag älskar dig!"

Omedelbart - efter att jag kysst henne igen - ringde jag vår veterinär med de fantastiska nyheterna. Christopher kom på några minuter.

Så fort Dr. Thomas undersökte och rehydrerade Brambles, sa han med ett stort leende ersätta oro, "Hon kommer att bli okej."

Jag kunde andas igen och jag gjorde korstecknet. Christopher lindade in mig i hans armar och kysste mig. "Tack för att du tror på henne."

Dr Thomas hade ett så vänligt leende och hans ögon lyste upp. "Du kan ta henne hem. Håll henne inne hela tiden, dag och natt, ge henne små, frekventa måltider och håll vatten tillgängligt för henne hela tiden."

"Åh, käre Herre, tack. Hon kommer att vara säker och jag kommer att vara med henne varje dag. Tack!"

Så fort vi kom hem ringde jag Stevie. Hon var så glad att höra att Brambles var det hemma igen och okej.

Brambleberry Rose var så utmattad att hon inte kunde hoppa från golvet upp till sätet för en stol. Hon hade varit vår high flyer men nu var hon jordad. Hon var smärtsamt smal - jag hade hört det sagt förut. Nu kände jag det. Hon satt i timmar bredvid sin vattenskål. Det gjorde hon i flera dagar. Ibland satt hon bara och stirrade på sitt vatten.

Jag var så, så glad och kunde slappna av igen eftersom hon var hemma igen. Dr Thomas hade sa att det kunde ta ett par månader för henne att vara 100% igen. Efter mer än en månad av konsekvent vård såg hon bättre ut och kunde enkelt gå runt i vårt hus, men vi hade fortfarande en väg att gå. Hon var inte stark som hon hade varit.

En eftermiddag satt Christopher och jag i vårt kök och jag tog upp henne och la henne på bordet. Hon kunde se ut på vår bakgård och den unika trähyllan som Christopher gjorde. Hon satte sig nära fönstret och satte sedan upp tasserna som för att fråga om vi kunde öppna den åt henne.

"Nej älskling, jag är så ledsen. Du kommer att vara ute igen, jag lovar!" Jag lutade mig fram och kysste henne.

"Vill du öppna fönstret bara så att hon kan känna lukten av utsidan?"

Jag öppnade den ungefär en tum och hon satte näsan mot där vinden drev igenom. Hon ville andas den tidiga höstdoften. Hon satt där i flera minuter. Jag såg en tyst visdom i hennes karaktär. Jag fick en känsla av att hon accepterade begränsningarna. Christopher tittade också på henne.

"Wow, hon är vacker. Hon är mer kraftfull nu. . . ungefär som Navar. Det här är imponerande!"

Den natten sprang hon ner i korridoren och hoppade upp till en stol och sedan upp på vår säng. Sedan hon kom hem hade jag plockat upp henne och lagt henne på sängen. När hon gjorde det tittade jag på Christopher; vi log båda två.

"Vi är på väg tillbaka till det normala."

"Bra jobbat, du. Det krävde tarmens mod. Bra jobbat!"

Under de första dagarna, medan hon fortfarande var så svag, gav våra andra katter henne utrymme, men när hon blev starkare var de nära igen. Girl Grey höll sig nära henne mer än hon gjort tidigare, och Huckleberry var hans söta jag och sov ibland med henne på eftermiddagarna.

När jag hjälpte henne att återhämta sig från sin resa utvecklade jag en djup respekt för min Brambleberry Rose. Jag undrade ofta var hon hade varit och vem som hade matat henne på vägen. Kanske hade hon fångat möss?

"Tror du att Brambleberry Rose kanske delvis kom in i denna livstid för att göra det här resa?" frågade Christopher en kväll. "Som indianer, kanske det var en andlig strävan för henne - och det är anledningen till att hon kom för att bo hos oss **här**."

"Jag hade inte tänkt på det . . . kan vara."

"Hon kanske visste att hon skulle vara säkrare här än i vår stad i södra landet. Det är lugnare här, långt ifrån lika upptaget."

"Du har rätt. Jag skulle ha tappat bort henne där nere!"

Jag var nyfiken så jag letade upp andlig vision quest: **en övernaturlig upplevelse där en individen försöker interagera med en skyddsande, vanligtvis ett antropomorfiserat djur, för att få råd eller skydd**. Jag insåg att, tillsammans med hennes skönhet, glädjen hon gav mig och den djupa kärleken mellan Bramleberry och mig, fanns det ett djup i henne utöver vad jag visste eller till och med kunde förstå.

Hon kunde ha dött när hon trasslade in sig i fönsterskyddens snören. Hon kunde ha dött under sitt andliga uppdrag, men gjorde det inte. . . igen. Det här verkade vara en tråd i hennes liv, och jag undrade om det fanns ett samband mellan att hon föddes och lämnades i den där plastpåsen i papperskorgen och att jag ringde alla telefonsamtal för att hitta henne.

"Detta kan tyckas självklart. . ."

Jag tänkte högt och Christopher hade tålamod.

". . . men jag hade inte satt ihop det förrän nu. Kommer du ihåg vår första vinter här när jag ringde alla i stan och försökte hitta henne?"

"Japp, du gav inte upp då heller."

"Det var samma tid som Stevie uppfostrade henne. Tror du att hon kommunicerade med mig? Om jag inte hade varit redo för henne eller inte kunde hitta henne, kan den där soptunnan ha varit hennes exitstrategi?"

Christopher höjde på ögonbrynen och tittade på avstånd, som om han letade efter svar.

"Vem är den här katten?"

Jag ville att Bramleberry skulle vara med mig. Jag ville bara ha henne nära mig. Hon fortsatte att återhämta sig och Dr. Thomas godkände henne för utomhusaktiviteter. Stunderna i vårt liv veks tillbaka till ett igenkännligt mönster.

Det tog ett par veckor innan jag släppte ut henne men när jag gjorde det lät jag henne vara lite hungrig. När jag ringde dem sprang hon tillbaka in med resten av katterna, och hon höll sig närmare mig större delen av tiden under dagen.

Hon gick upp i vikt igen och sedan lite till, vilket var intressant eftersom hon hade varit så atletisk och mager innan hennes promenad.

En eftermiddag överraskade jag henne medan hon låg i solen på vår stengång. Hon vände ansiktet mot mig och visade en vild sida som jag inte sett förut. Det var verkligen fantastiskt. Hon stirrade på mig och morrade mjukt samtidigt som hon drog tillbaka läpparna för att visa sina hundtänder.

Jag kände att hon varnade mig.

Det verkade som om min söta huskatt hade blivit en kraftfull varelse.

Jag insåg också att hon **såg** ut som ett lodjur. Det var verkligen imponerande.

Hayleigh Skywalkers beteende mot Brambleberry Rose var fortfarande ett problem, och jag var tvungen håll Brambles säkert borta från sin lillasyster. Det verkade som att Hayleigh fortfarande ville ha henne borta från planeten! Jag var inte säker på om hon var rädd för Brambleberry eller om hon inte ville att hon skulle vara tillbaka i huset. Kanske hade Hayleigh vant sig vid att hon var borta?

Trots att Hayleigh var mindre kände jag på grund av hennes extra styrka i överkroppen att om hon slog Brambleberry skulle hon skada henne. Men på grund av Operation Submarine Doors kunde jag hålla Hayleigh Skywalker i ena halvan av huset och Brambleberry Rose säkert i den andra. Det innebar bara att Christopher och jag **alltid** måste komma ihåg att hålla dörrar stängda. Vi lyckades få en dörr stängd innan vi öppnade nästa i korridoren där husets två sidor förbands.

"Vi måste göra något för att göra Brambles säkrare."

"Vi kanske kan försöka sätta Hayleigh Monster under huset."

Ni kanske kommer ihåg, kära läsare, när Brambles försvann in i det där grottiga utrymmet under sina första veckor med mig.

"Kommer du ihåg när vi satte Huckleberry där nere?"

"Han fångade inga möss . . . nej; och han kom ut på ungefär **två minuter!**"

"Tror du att hon kommer ut?"

Vi bar Hayleigh till bakgården tillsammans och hon brydde sig inte ett dugg. När vi stängde dörren sa vi till henne att vi älskade henne, och såg sedan på framsidan av huset vid de flera öppningarna hon kunde ta sig ut. Hon var en no-show. Flera timmar senare öppnade vi dörren, ropade hennes namn och Hayleigh kom gående till oss. Springer inte.

"Hon gillar det där nere!"

Innan vi satte ner henne där igen provade vi det igen med Huck. Vi stängde dörren men han var ute innan vi kom till framsidan av huset. Vi visste inte hur Huck kom ut men trodde att Hayleigh kanske inte kunde böja sig som han kunde på grund av hennes ben. Så hon blev innehavare av sin egen privata fristad.

Vårt hus hade byggts utan ordentlig grund och hade flera platser där dagsljuset syntes under huset. Det fanns också skärmar över rektangulära öppningar ungefär tolv gånger sex tum, så hon hade alltid frisk luft och kunde se utanför. Det var ett helt smutsgolv och lika stort som vårt hus, och jag var ganska säker på att det fanns små vilda djur där nere för att hålla henne sällskap. Inga andra katter skulle gärna gå in där så det var **allt hennes**, och långt ifrån straff.

Så Brambleberry var trygg i vårt hus - och utanför på vår gård igen - och Hayleigh var säkert inlåst på en trevlig plats som **tillhörde** henne.

På ett kärleksfullt sätt, en kväll, observerade Christopher: "Ha! Hon sitter i **Hayleigh-fängelset**."

Brambles återhämtade sig vackert och kunde hoppa och klättra igen. Vissa eftermiddagar sov hon ihopkrupen i ett ofyllt fågelbad i sten som var nästan fyra fot från marken. En gång hade vi fyllt det för våra fåglar under varma dagar men inte lämnat vatten i det över natten, annars skulle de söta små tvättbjörnarna förvandla det till ett tvättställ och förmodligen välta det under processen. Men efter att ha sett henne hopkrupen lämnade jag den ofylld och fick ett hängande fågelbad till våra fjäderklädda vänner. Stenfågelbadet stod på en botten av smidesjärn och jag kunde inte förstå hur hon tog sig upp dit utan att välta det.

Vi såg henne inte flyga genom träden men hon kunde hoppa igen.

Hon pratade fortfarande sällan, kanske en gång var tredje eller femte vecka, och hennes röst var fortfarande bara en liten pipig mjau.

En och annan varma eftermiddag som hittade Christopher hem, ibland låg han och tog en tupplur. På de dagarna verkade hon övertygad om att det var hennes jobb att sova med honom, och hon kröp ihop nära hans ansikte. Han älskade det.

Än en gång hade vi lugn i vårt hus och vår trädgård och alla våra kattungar var nöjda.

Vår vän Deanna, från nästa dörr, var på besök en vacker, klar, varm morgon medan vi matade våra ekorrar på skogsavsatsen. På sin trädgård lämnade hon jordnötter och andra godsaker till dem, men hade ingen ekorrhylla. Hon kommenterade hur mycket hon tyckte om att se dem sitta på den där fina plattformen och mumsa på sina svarta solrosfrön och jordnötter.

Helt plötsligt klättrade en av de små röda ekorrarna ner i trädet och hoppade upp på hylla — den enda skillnaden var att den här kom med en present! Hon bar en stor —

nästan lika stor som hon — en bit mjuk grön mossa i munnen. Hon tappade den på kanten, svepte svansen fram och tillbaka och sprang sedan tillbaka upp i trädet.

Vi tittade alla på varandra och började skratta.

"Det var avsiktligt!" sa Deanna.

"Det var oväntat." tillade Christopher.

"Tror du att hon tackar dig för godsakerna?"

"Jag är så glad att vi alla fick se det, wow!"

Jag bestämde mig för att göra lite forskning senare om vad vi just hade sett. Jag fick reda på att ekorrar och andra djur har registrerats som deltar i altruistiskt beteende. Men var det detta, eller var det vad Deanna föreslog, ett sätt att tacka oss?

Ekorrar använder mossa för att fodra sina bon och hålla sina bebisar varma, så jag tog den som en present till vårt hus. Vilken speciell njutning det var att ha den där fina biten mjuk, grön mossa.

Jag såg en morgon när Zeros dykbombade våra speciella, presentbärande ekorränner. Jag märkte att de följde ett flygmönster. De svepte ner från träden och attackerade från horisontella positioner. Så jag tänkte att jag kunde avbryta deras flygväg genom att blockera den längsta änden av ekorrhyllan. Jag gick på vår gård och hittade en ekgren som var ungefär en tum i diameter, kanske tre fot lång, med en rak bas och en buskig topp. Jag spikade fast den i slutet av hyllan. Och tittade. Det fungerade helt! Våra ekorränner kunde fortfarande sitta på hyllan och njuta av sina godsaker utan att deras utsikt avbröts, våra katter kunde fortfarande hoppa på och från hyllan, och de där smutsiga nollorna kunde inte komma till dem.

Christopher och jag älskade att ha middagsfester utomhus. Vi skulle elda i vår eldstad och ha en underbar tid ute med våra vänner. Hayleigh var säkert i **Hayleigh-fängelset**, jag lämnade ytterdörren öppen för våra gäster, och katterna älskade det. Navar, Girl Grey, Huck och Brambles kunde vara ute på vår trädgård, klättra i träd senare än de flesta nätter och sedan vandra in för att äta middag när de ville. Med så många människor i vår trädgård var de helt säkra.

De flesta av våra vänner kände våra kattungar och njöt av deras sällskap, även om katterna mest tittade på på säkert avstånd.

"Dina katter är så underhållande hur de klättrar runt i träden och på taket och tittar på oss!" sa en vän.

"Deras svarta katt är mer som en hund." Stephen lät road.

Christopher log och hans ögon dansade av njutning, "Om du kommer tillbaka som ett djur efter att du gått över, bör du komma tillbaka som en av Ambers kattungar. "Hennes katter får det bästa - de bästa handgjorda måltiderna - och de har så extraordinära liv."

Ibland när vi var på vår gårdsplan sent på kvällen tittade vi upp i våra tallar och såg röda ögon titta ner på oss. Först visste vi inte vem de tillhörde, men sedan kom vi på att tvättbjörnarna, som vi sällan såg, satt där uppe och tittade på oss. Det var så sött eftersom det fanns fem eller sex par små, röda, glödande ögon och de rörde sig när vi gick på vår trädgård.

Jag kanske har nämnt att Christopher och jag älskade att leva i den här sagoboken, nästan skogsområde. Vi hade bara sett bobcat en gång, och nu när vi hade Hayleigh and the Zeros inneslutna, hade vi och våra kattungar ett lugnt liv. Varje. Dag.

Ett par år senare, en av dessa händelselösa lördagar, kom Brambleberry Rose tillbaka från sina tidiga morgonsamtal med fåglarna och hennes utforskning av vår trädgård, och jag märkte att hon haltade. På söndagen verkade hon bättre; sedan i måndags var hon sämre igen. Christopher och jag ringde efter ett möte på morgonen med doktor Thomas.

Efter sin undersökning sa han, "Brambleberry har ett rivet främre korsband, eller ACL. Detta händer vanligtvis med atletiska katter. Har du sett henne hoppa särskilt högt eller jaga någon av de andra katterna? . . eller springa riktigt fort?"

Jag tänkte på att Hayleigh skulle jaga henne, men eftersom hon var i **Hayleigh-fängelset** för det mesta hade jag inte sett något liknande.

"Hmmm . . . " Jag sökte mitt sinne. Sedan tittade jag på Christopher men det hade han inte vad som helst att tillägga.

"Åh. . . dessa två bröder katter. . . kom ihåg?"

"Ah . . . Det är rätt!"

Jag berättade för Dr Thomas om dem. "Två bröderkatter flyttade in i vårt grannskap; de är båda svarta och vita, de är stora katter, och de smyger in på vår trädgård."

"De verkar som mobbare katter," tillade Christopher.

"Om en av dem jagade henne och hon hoppade fel eller landade fel kan detta hända."

Jag tänkte att Navar Star måste ha varit inne eller på en annan del av gården när det här hemska hände och han kunde inte skydda henne från dem.

"Det är bra att du tog in henne så snabbt. Jag kan göra ortopedisk operation på henne idag och reparera skadan."

Efter att ha tittat på varandra nickade både Christopher och jag accepterande.

"Kommer hon fortfarande att vara som hon var efter operationen?"

"Det är en myntkastning. Vissa katter läker vackert och andra är inte desamma efter operationen. Du måste hålla henne inne i sex månader."

Återigen kollade Christopher och jag med varandra.

"Ja, det kan jag göra," sa jag.

Sedan berättade Dr Thomas om resten av hennes tillfrisknande. "Låt henne inte klättra eller hoppa efter dessa sex månader."

Han talade mjukt och sa orden som om han beställde lunch, men Christopher visste det vad de betydde för mig. Han lade armarna runt mina axlar.

Jag tänkte, ***seriöst? Min dyrbara flygande katt? Min Mystère?***

Mitt hjärta brast för henne. Jag visste att hennes passion i det här livet var att hoppa och flyga genom träd.

"Jag måste jobba på det! Oj. . . ."

"Efter operationen," fortsatte Dr. Thomas, "kommer vi att ge henne en oral medicin så att hon inte får artrit i knäet. Ju mer du håller henne på marken, desto bättre är hennes chanser att bli helt återställd."

Jag kysste hennes dyrbara lilla huvud och vi lämnade henne i de bästa händerna, den mest kompetenta vård vi visste om. Christopher lade armen om mig igen när vi gick därifrån.

"Hur mår du?"

"Det är läskigt och det gör ont."

"Jag är ledsen."

"Kan vi stanna vid missionen på vägen hem och be för henne?"

"Åh. . . bra idé, ja, låt oss."

Senare samma eftermiddag ringde Dr. Thomas för att meddela oss att vår vackra Brambleberry Rose klarade sig bra med operationen och att vi skulle kunna ta hem henne nästa morgon efter henne examen.

Jag ringde vår lokala polisavdelning och frågade om det fanns något jag kunde göra för att skydda mina katter i deras egen trädgård. De kopplade mig igen med Christine, vår älskade djurkontrolltjänsteman.

"Hur mår Brambles?"

"Hej Christine, hon har återhämtat sig vackert, tack, men nu har vi ett annat problem," och jag förklarade vad som hade hänt.

"Jag är ledsen att jag ska berätta det här, men katter anses vara naturliga vandrare. De kan inte hanteras som hundar och man måste hitta ett sätt att leva med situationen. Jag kan inte hjälpa dig. Jag är verkligen ledsen! Vet du vem deras ägare är? Kan du hitta något med dem?"

"Kanske. Jag ska försöka. Tack, Christine."

Nästa dag kom Brambles hem och jag var otroligt glad över att ha henne tillbaka. Jag visste också att vi hade en resa framför oss som skulle kräva mycket tålamod från hennes och min sida.

"Du är okej," sa jag till henne. "Din pappa och jag älskar dig så mycket. Jag är här med dig. Varje dag, älskling. Jag har dig!"

Eftersom hon inte kunde gå så bra tog jag med henne mat och vatten och bar henne sedan till hennes kattlåda. Detta fungerade bra första dagen. Efter det inhyste vi hennes läkande knä med steg så att hon kunde gå fram till vår säng och inte behövde hoppa ner.

Jag pratade med ett par av våra kommunfullmäktigemedlemmar för att ta reda på om det fanns något jag kunde göra för att skydda våra kattungar. De höll med Christine och sa att det egentligen inte fanns något sätt att hjälpa mig. Vår gode vän, Anthony, var särskilt orolig eftersom han hade känt henne sedan hon var en liten bebis som kom till kommunfullmäktiges möten i min läderrygsäck, och han gillade katter.

"Hon är en skönhet", sa han, "och du tar så väl hand om henne. Jag önskar att det fanns ett sätt jag kunde hjälpa dig med detta. Självklart, om du behöver något är det bara att ringa!"

Ägaren till de svartvita mobbare katterna bodde ungefär två dörrar och en kvartersgata korsning bort på samma sida av vår gata. Jag knackade på hennes ytterdörr och frågade om hon hade tid att prata.

"Visst, vad händer?"

När jag berättade för henne vad som hade hänt, och vad doktor Thomas sa, tittade hon ner och skakade på huvudet från sida till sida. "Dina katter verkar misshandla andra katter."

"Jag är så ledsen för Brambles skull. Jag har hört det här från andra grannar."

"Verkligen? Finns det något du kan göra för att hålla dem inne?"

"Hmmm . . . Jag kan försöka. Visst, jag ska hålla dem inne och se hur det fungerar."

"Tack, jag hoppas att det här hjälper. Jag vill inte att fler av mina katter ska skadas."

Jag gick därifrån med tårar i ögonen för min vackra bebis och ett hopp om fred i vår gård.

Brambleberry Roses liv förändrades, och det gjorde mitt också.

Eftersom jag mestadels jobbade hemifrån var det inte en uppoffring att stanna hos Brambles. Hon var en trupp och lät mig ta hand om henne, ta med henne godsaker och berätta för henne om hur hon skulle få tillbaka sitt liv.

Första gången jag såg henne sitta på min byrå och titta nästan fyra fot rakt upp till högst upp på vår armoire avrådde jag henne försiktigt.

"Åh, älskling, inte än. Jag vet i ditt sinne att du fortfarande hoppar så högt du vill. . . men baby, vänta tills du läker. Okej? Jag älskar dig."

Hon svarade inte men hon agerade som om hon skulle göra det jag bad om. . . tills vidare.

Jag gjorde allt jag kunde för att underhålla henne. Jag bar henne till hennes favoritställen på gården och satt och höll henne i solen. Vi köpte nya leksaker och jag lekte med henne i huset och tittade på henne hela tiden.

Hon tog ofta en tupplur i slutet av vår säng där vi hade ett mjukt, flummigt fårskinn. Du kanske vet vid det här laget att hon och Christopher hade ett sött förhållande. Även om han förstod våra bebisar på ett sätt som jag förundrades över, fanns det ett samtal mellan Brambles och honom som han hela tiden saknade. Han älskade att röra vid hennes frodiga päls och när han kom in i vårt sovrum och fann henne sovande kunde han inte motstå. Ett husdjur var acceptabelt, två var på gränsen - och även om jag varnade honom av kärlek - trodde han att ett tredje husdjur skulle välkomnas. Det var **inte!** Först bet hon honom tyst, och om han försökte klappa henne igen, mötte han så många tassar som hon kunde komma på honom, med klorna ut, och varnade honom att inte försöka **igen !**

Det var likadant varje gång. Han drog bort handen och skakade på huvudet.

Så många gånger!

"Hon är en kattunge med två husdjur, det är allt du får med henne." Jag blev road varje gång han gjorde det.

Ibland fick hon en avlägsen, nästan vild blick i ögonen och jag visste att hon funderade på att hoppa upp någonstans där jag inte ville att hon skulle hoppa, eller ner från sängen eller soffan, och jag skulle leda henne till hennes trappa.

Att se henne göra akrobatiska saker som våra andra kattungar inte kunde ha varit så roligt. Det var en stor utmaning att hindra henne från att hoppa. Men till slut löste hon och jag det och till slut höll jag henne på marken.

Under vårt senaste möte med Dr Thomas sa han: "Ännu ett bra jobb. Du kan låta henne gå ut på din trädgård om du vill. Hon är stabil, så låt henne berätta vad hon kan göra nu. Vi håller henne på anti-artritmedicinen; hon borde vara smärtfri resten av sitt liv."

"Ska hon vara en innekatt för sin säkerhet?" Jag frågade.

"För det mesta är katter i ditt område säkra så länge de tas in på natten. Om du vill ha henne inne under dagen, gör det, men Brambles verkar behöva vara ute. Vissa katter är innekatter av naturen. Hon är inte. Men det är upp till dig."

Christopher och jag väntade på att se hur hon skulle navigera i sin värld och om hon skulle kunna hoppa och klättra.

Jag lät henne gå vart som helst i huset hon ville utan att titta på henne. Jag kunde faktiskt också gå i en timme eller mer utan att känna skuld. Jag satte katttrappor nära den breda fönsterbrädan på mitt kontor så att hon kunde klättra upp och titta på världen utanför.

Ett par dagar gick och Christopher frågade: "Lät du henne gå ut idag?"

"Inte än, jag håller henne fortfarande inne. Tycker du att det är dags?"

"Jag tror att det är din uppmaning. Dr Thomas sa att det är okej, men jag överlåter det till dig. Du kommer vet när det är rätt."

"Vill du vara här första gången?"

"Ja, det skulle jag vilja, visst!"

Ett par dagar senare sa jag till honom att det var dags, så vi tränade när han skulle vara hemma.

Det var tidigt på eftermiddagen när jag öppnade ytterdörren. Hon sprang inte ut. Navar var på verandan och Brambles gick till sidan av dörren och tittade ut. Christopher gick ut och vände sig om för att se om hon ville följa efter. Jag var fortfarande inne och stod i dörröppningen.

Hon lyfte ansiktet mot himlen och tog flera korta andetag. andas frihet. . . det såg ut som hon var det

Och så gick hon bara ut. Hon gick till trappan, ner till trädgården och stod och tittade på växterna. Christopher och jag följde båda liksom efter henne och hon gick runt i trädgården och vågade sig sedan längre in på vår gård. Hennes ben fungerade inte på samma sätt som det hade gjort men hon verkade vara glad över att vara ute. Hon sprang inte eller klättrade i ett träd. Hon gick bara genom sin trädgård.

Vi visste inte om Hayleigh skulle orsaka problem eller försöka ta sig ur **Hayleigh-fängelset** om hon såg Brambles, men det gjorde hon inte.

Brambles stannade ute ungefär en och en halv timme och kom sedan tillbaka in i huset. Jag fixade lite middag till henne och hon klättrade upp på vår säng och somnade.

"Ja, det var skonsamt. Ska du släppa ut henne igen imorgon?"

"Jag tror det, ja. Jag ska hålla ytterdörren öppen och kolla efter henne, men jag tror att hon är okej."

"Har du sett de där dåliga katterna?"

"Nej, det har varit tyst sedan jag pratade med deras mamma."

Så nästa morgon släppte jag ut Brambles tidigt och hon mådde bra. Hon klättrade till och med några meter upp för en av de sidledda kaliforniska ekarna. Hon gick inte långt innan hon hoppade ner, men träspånen gav henne en mjuk landning.

Jag gick ut flera gånger medan hon var ute och hon hade det trevligt på sin trädgård. Hon kröp till och med ihop och tog en tupplur i det höga gräset vid ett tillfälle. Och för varje dag blev hon och jag mer avslappnade när hon var en friluftskisse igen.

Christopher och jag tittade på henne och satte mini träbänkar som fungerade som trappsteg på alla hennes favoritställen på vår trädgård.

Hon klarade sig bra med kattstegen inombords och varje vecka gav henne mer självförtroende. Brambleberry Rose kunde fortfarande tillbringa sina dagar i de soliga platserna utanför. Hon kunde klättra upp till sina säkra platser och ta en tupplur. Hon började springa genom gården som våra andra katter och kom springande till mig när jag ropade. Hon hoppade upp i vår säng på natten. Den enda skillnaden var de där små katttrapporna och bänkarna som fungerade som trappor för henne inuti och utanför. Brambleberry bemästrade dem och flög snart genom huset och gården istället för genom träden.

Jag hade inte skadat en katt så här tidigare. Det verkade även efter ett år som om hon var för alltid ändrats. När jag tittade på henne var det tydligt att hon inte längre var den akrobat hon hade varit. Hennes utbud var begränsat. Hon kunde fortfarande klättra som de andra katterna, men hon kunde inte flyga längre. Detta störde mig så mycket. Att flyga genom trädgrenarna var en stor del av vem hon var, för att inte tala om

att det var något speciellt att observera. Det hade varit så vackert att se henne självsäkert navigera sig fram längs de tunnare grenarna.

Det verkade som om våra häftiga dagar kunde vara bakom oss.

7. Oreo, Panda och Lakrits

Livet gick vidare som livet gör.

Vårt kråkmord tog fortfarande över vår gård ett par gånger varje år; våra ekorränner var säkra från nollornas luftangrepp; Huckleberry tillbringade fortfarande tid bredvid med Anna; då och då såg vi samlingar av röda tvättbjörnsögon i våra tallar och de elaka katterna fanns inte i närheten, så det fanns inga fler trauman för Brambleberry Rose.

Hon var en så stor del av mitt hjärta och vårt liv. Medan jag jobbade lämnade jag den franska dörren på mitt kontor olåst och hållen av ett kedjelås. Hon kunde lätt skjuta upp den och gå in när hon ville. Varje dag när hon kom in från att ha varit ute på vår trädgård såg jag henne gå ner i korridoren mot mig och jag berättade för henne hur vacker och modig hon var och att jag älskade henne för evigt.

Brambleberry svarade inte tillbaka; hon gjorde fortfarande knappt ett ljud. Jag började tro att hon gjorde det använde upp rösten den första dagen i sitt liv, i plastpåsen - och ropade på räddning.

Christopher och jag satt på vår veranda i gårdsstil en kväll. Brambles var på gården och jag frågade honom: "Varför tror du att det här hände? Hon är oskyldig. Varför skulle hon behöva förlora essensen av sin ande. . . varför skulle mitt flygblad vara jordat?"

"Åh, pojke, det är en fråga för åldrarna. Jag har inget svar; inte bra. Jag tror hon klarar sig bra, men det är en förlust, och jag kan inte svara på dina frågor. Jag önskar att jag kunde, förlåt!"

Brambleberry och jag hade en rytm eller något liknande; vi var synka. Efter hennes skada hade jag bestämt mig för att tillbringa mer tid hemma; mina resor varade kortare tid. Jag valde att spendera så mycket tid med henne som möjligt, och jag älskade att vara med henne.

När Christopher och jag firade Brambleberry Roses femårsdag var Navar Star mer än nitton år gammal. Han hade varit, och var fortfarande, en mäktig kraft och patriark i vår kattfamilj.

Som ni kanske minns var Christopher mycket nära Navar och han hade tillbringat mer tid med honom än vanligt. En natt sa han nästan viskande: "Det börjar bli dags för honom att resa **bortom tidens och rummets slöjor.**"

Dr Thomas hade undersökt Navar flera veckor tidigare och sa åt oss att ringa honom eftersom Navar närmade sig slutet av hans dagar. Han sa att vi skulle veta när och att han skulle komma till vårt hus för att hjälpa Navey att ta sig över till andra sidan.

"Du kan hålla honom," sa doktor Thomas när han kom. Han vinkade till Christopher att sätta sig på sängen bredvid sin älskade kattunge.

"Du kan prata med honom, . . . Jag måste att du går när jag gett honom den första medicinen, men stanna hos honom tills vidare."

Vi kysste båda vår älskade Navar Star. Vi berättade för honom hur mycket vi älskade honom, att vi var och alltid skulle vara familj och att vi skulle se honom igen. Och sedan lämnade vi honom hos Dr. Thomas. När han kallade oss tillbaka till vårt sovrum, var Navar inrullad i en sovställning och han var lika stilla som en månlös natt. Vi satt med honom en stund för att säga vårt sista hejdå, innan det var meningen att doktor Thomas skulle ta bort honom.

"Tänk om vi tar honom till dig om en timme eller så?" Jag frågade.

"Säker . . . förlåt killar."

Efter ytterligare en timme eller mer av att prata sakta med vår stora, svarta pojke och klappa hans tjocka, mörk päls, vi tog honom till Dr Thomas.

Jag hade inte sett Christopher så ledsen någon gång under alla år vi varit tillsammans. Som jag nämnde tidigare var han särskilt nära sin svarta, stora pojkatt. Sorgen etsades djupt i hans ansikte och senare samma kväll började han planera ceremonin för att ta farväl av sin omhuldade Navar Star.

Vår eldstad hade en naturlig cirkel av planteringar som omgav den på en del av vår fastighet och Christopher ville ha ett minnesmärke där för Navar.

"Skulle det vara okej om jag hade ett träd planterat nere vid brandringen åt honom?"

"Jag skulle älska det. Vilken sort tänker du på?"

"Jag ska se om det finns mogna japanska röda lönnar tillgängliga."

"Jag är så ledsen, Christopher."

"Han är fortfarande med mig. Han är verkligen stor nu!"

"Heter han fortfarande Navar?"

"Han är Bagheera nu."

"Åh, som *Djungelboken*?"

"Det är så coolt. Önskar att jag kunde se honom."

Du kanske inte vet, men Christopher var född i England och uppvuxen av en väldigt engelsk mamma. Sedan barndomen var han bekant med inte bara *Peter Pan* utan även *Djungelbokens* berättelser. Han älskade särskilt Bagheera, den svarta pantern som blev vän med "man-ungen" Mowgli. Bagheera var en beskyddare och mentor till den föräldralösa pojken, så det var passande att Navar som Bagheera nu var Christophers andekamrat.

Nästa dag planterade Christopher och några landskapsvänner en graciös Red Dragon japansk lönnträd på vår trädgård för att hedra vår älskade pojke. Christopher hjälpte faktiskt till att gräva det nya hemmet för det vackra trädet.

Ett par dagar senare, efter att vi plockat upp Naveys aska från Dr Thomas, kom flera vänner över för vår heliga ceremoni och vi tände en eld i vår eldstad. När solen gick ner satte vi oss i en cirkel runt lågorna och sa vårt sista farväl till vår mycket älskade Navar Star.

"Han var en enorm katt," sa en vän. "Och så lugnt."

"Och med dig så länge," erbjöd en annan.

"Åh, man, de där gröna ögonen!" sa vår vän, Stephen.

"Han var min bästa vän." Christopher verkade vara ihålig. Jag hade inte sett det här förut. . och han "Han är fortfarande med mig. . kommer *aldrig* att lämna mig."

Förtroendet han hade för att hans stora svarta pojk katt fortfarande var hos honom var nytt för mig.

Hela vår kattfamilj verkade sakna Navar Star. De verkade ledsna. De sov mer och ville inte leka lika mycket. Han hade varit med oss i så många år - våra unga hade känt honom hela livet och blivit beroende av hans skydd.

"Kommer våra bebisar att vara säkra ute? Navar kan inte skydda dem längre. Brambleberry Rose, Girl Grey, Huckleberry Moon och vår lilla skräck, Hayleigh Skywalker, är alla söta små bebisar. Jag vill inte att de ska skadas."

"De borde vara okej, men det är vår uppgift att hålla dem säkra nu och vi måste lita på deras kattänglar." Det var så Christopher såg det. "Nästa gång ska jag stanna hos vår kattunge och hålla dem medan de korsar .

· · Jag vill inte lämna en annan av våra små under den övergången. Vad det än är så klarar jag det. Jag måste vara med dem."

Jag grät i en vecka och sedan kändes det i mitt hjärta som om vår stoiske pojke – kärleksfullt känd som The Fonz – var okej, och han drev tyst iväg till vart de än går när de lämnar oss.

Girl Grey och Huckleberry Moon älskade varandra; de sov fortfarande tillsammans inne vissa dagar och umgicks bara nära varandra ofta. Huck försvann fortfarande ett par gånger varje vecka för att hänga med sin kattkompis Anna, bredvid. Hayleigh var fortfarande inställd på att trakassera Brambleberry men eftersom vi höll dem åtskilda fick vi lugn i vårt hem.

En kväll gick jag ut på vår veranda och började gå ner för trappan. Det var bara förvandlas till en vacker solnedgång. Under våra trätrappor ut gick en stor, fluffig, svart-vit skunk. Jag slutade gå.

Girl Grey och Huckleberry var båda utanför och jag hade ingen aning om vad som skulle hända om de träffade skunken. Gissa vad som hände sedan, kära läsare? En mycket mindre skunk gick ut för att följa den första skunken. . och så en annan liten. Jag hade inte rört mig hela tiden. Jag hade en känsla av att jag tittade på en mamma och hennes två bebisar, och jag undrade om det fanns Mer.

De tre verkade bekväma på vår trädgård; de gömde sig inte utan gick precis vid stigen som ledde till vår verandatrappa, så jag var tvungen att tro att detta inte var nytt för dem. Ungefär vid den tiden kom Huck springande uppför en sidostig från vår uppfart. Han rundade hörnet och satte på bromsarna riktigt snabbt! Han stannade och rörde sig inte på en minut eller så, och sedan gick han bara tyst in i vårt hus. Jag hade låtit ytterdörren stå öppen eftersom jag planerade att återvända inom några minuter och Huck försvann in i vårt vardagsrum.

Ett par minuter senare gick Christopher till dörröppningen. "Hej, vilken vacker himmel. Det ser ut som att vi kan få ytterligare en prisbelönt solnedgång. . . eh . . . Vad pågår?"

Vid den tiden kunde han se skunkarna. "Oj, titta på dem! Hur många finns det?"

Jag vände mig tillräckligt mycket så att jag kunde se var jag gick baklänges och gick sakta tillbaka in i vårt hus. "Flickan Grey är fortfarande utanför. Jag kanske ringer henne vid bakdörren."

Christopher stängde den nedre halvan av vår ytterdörr och stod och tittade på dem. "Jag tror De har varit här förut. De gnuggar och verkar vara bekväma."

"Vad är det som gnäller?"

"De gräver i marken med sina framfötter efter larver och insekter."

Vi såg våra tre nya grannar när solen började försvinna. Våra trädgårdslampor tändes och Girl Grey gick uppför samma sidoväg som Huckleberry hade tagit. Christopher öppnade ytterdörren för henne. Hon var seriöst inte orolig.

De flesta dagar tillbringade Girl Grey tid själv med att titta på de andra bebisarna, eller våra fåglar eller ekorrar. Det verkade väldigt målmedvetet; som om hon tog mentala anteckningar. Hon lekte fortfarande med de små nalleburkarna i korgen jag förvarade i vardagsrummet. Det var ljuvligt att gå igenom min dag och höra det där nästan musikaliska ljudet. Hon var fortfarande inte så intresserad av klockleksaker utan gillade andra ljud.

Hon gillade de nya crinkle-ball-leksakerna vi köpte till henne. Hon ville inte jaga dem men hon satt och liksom klappade dem på plats - det verkade som om hon ville höra ljuden de gjorde. I mitt sinne såg jag henne bära en lila, spetsig magikerhatt med glänsande guldstjärnor och en halvmåne. Hon såg ut som en smygande, mycket klok, utomjordisk varelse.

Hon verkade gilla skunkfamiljen. Efter den första kvällen såg vi att de visades uppe de flesta kvällar. De var så attraktiva, de hade kolsvart päls och dramatiska långa vita plymer som fick deras svansar att se ut som en fest. Girl Grey satt ibland på trappan på verandan och granskade dem. Ingen av våra andra katter gjorde det. Hon var en observatör, hon tittade på. . . så många saker. Vissa kunde jag inte ens se, men det fick mig att försöka lista ut vad hon fokuserade på.

Jag läste om skunks och kände mig säker på att de inte skulle spraya eftersom de inte gillar att göra det - och min milda, mystiska katt var icke-hotande. När de skrämdes mötte de sin angripare och stampade med sina små svarta fötter. Jag såg dem göra det en eller två gånger när Huckleberry överraskade dem. Det var det sötaste och så kärt. Ibland när han kom tillbaka efter att ha besökt Anna slog han sig in på vår gård. Inte säker på varför, bara en av hans saker.

Först döpte vi mamman.

"Vad tycker du om Oreo?"

"Perfekt!"

Efter att ha sett dem en kväll bestämde jag mig för att bebisarna skulle heta Panda och Lakrits.

"En av bebisarna är modigare än den andra. Låt oss kalla henne, lakrits. Hon går mycket närmare vårt hus och bryr sig inte om att Gray är utanför. Panda, å andra sidan, stannar mer på baksidan av trädgården och fluffar på svansen när Huck kraschar deras röjningsfest."

Det var vårt liv, vi älskade det, och det bara rullade från en dag till en annan.

Några år senare var Girl Grey nästan sjutton år gammal. Hon hade levt ett så ljuvt, långt liv med oss, och det var hennes tid att gå med Navar Star, hennes kattfamilj och hennes hawaiiska förfäder på andra sidan. Dr Jenny, en assisterande veterinär på Dr. Thomas kontor som hade arbetat med våra kattungar i flera år, ville hjälpa Gray att lämna oss och resa till himlen.

Dr Jenny var så söt: hon hade kommit till vårt hus många gånger under de senaste månaderna hjälpt med Girl Grey och hade en speciell kontakt med henne. Christopher kallade henne "Jennyanndots" efter Gumbie-katten från musikalen **Cats**, baserad på TS Eliots **Old Possum's Book of Practical Cats**.

På dagen för hennes korsning placerade Christopher och jag vaser med färskblommor, bl.a. lavendelsyrenor som doftade så vackert, på vår älskbara veranda. Vi placerade Grey Greys favoritfilt, ett halsband jag gjort till henne och flera av hennes favoritleksaker i närheten.

När doktor Jenny kom höll jag Girl Grey i mitt knä. Christopher och jag reciterade namnen av de nästan trettio katter hon kunde leta efter på andra sidan - var och en av hennes bröder och systrar. Några hade hon känt när hon var här, och andra skulle hon träffa för första gången när hon anlände.

När hon var borta sa doktor Jenny: "Det är okej att sitta i solen och hålla om henne. Om du ser eller hör något, berätta för mig."

"Okej." Jag undrade om hon visste något som jag inte visste. "Är djur änglar?"

Hon skrattade mjukt. "Varför tror du att?"

"De verkar så kloka och kärleksfulla."

"Nej, de är inte änglar. De verkar så eftersom de lever med sina hjärtan. Det är de här med oss för att visa oss kärlek. *allihopa*. De har känslor precis som vi och de vill vara det älskad."

Efter det var vi tysta. Flera minuter senare såg jag Girl Grey i andan: hon såg ut som samma, förutom att hennes mjuka, silvergrå päls var lång och fluffig.

"Jag ser henne." Och jag berättade för doktor Jenny hur fluffig Girl Grey var.

"Kan du se mer?"

Det gick några minuter till. . . "Det kommer gnistrar ur hennes päls."

"Jag har sett det förut. Kan du se vad glittret är?"

Vi satt i den mjuka eftermiddagssolen i några minuter till utan att prata, och då kände jag i min hjärtat vad jag såg i mitt sinne: "Glittren är kärleken vi gav henne . . . de är så snygga . . . all den kärleken blinkar ur hennes päls."

"Det är vettigt, wow!" Dr Jenny log.

Och sedan var vår tysta, mystiska Girl Grey borta.

Hon hade sagt till oss tidigare att vi antingen kunde ta Girl Grey till kliniken eller få kvinnan hämta henne nästa morgon som skulle ta henne för att kremeras. Vi hade bestämt oss för att ha henne transporterad, så Dr Jenny sa åt oss att hålla henne i sin säng den natten.

Jag hade inte gjort det tidigare och jag var osäker. När jag tittade på henne med höjda ögonbryn och frågor i ögonen lugnade hon mig: "Det kommer att ordna sig, oroa dig inte. Inget dåligt kommer att hända. Bara krypa ihop henne i sin säng så kommer hon att bli bra."

Jag stoppade in Gray i hennes mjuka flanellsäng på fönstersätet på mitt kontor och stängde de franska dörrarna. Nästa morgon, när jag gick över vardagsrummet för att öppna dem, såg jag Huckleberry Moon sitta i ena änden av soffan som var nära dessa dörrar. Han var så nära han kunde komma där Girl Grey låg. Jag insåg att han hade stannat där hela natten för att vara nära henne. Han hade hållit sin egen privata vaka för sin favoritsyster.

"Vill du plantera några blommor till henne?"

"Kan vi plantera något som växer på Hawaii?"

Christopher tänkte och tänkte: "Jag kommer inte ihåg en blommande växt som kan leva på båda ställena, men hur är det med eldblommorna vi har på vår trädgård? Jag kan transplantera dem så att de sprider sig."

"Åh. . . det är en bra idé. Hon älskade Pele så mycket."

Inom några dagar dök hans besättning upp och de flyttade några av våra höga orangefärgade infödda blommande växter till ett speciellt område runt basen av Navars vackra japanska lönnträd Red Dragon.

"Hon älskade att vara i de höga gräsen så mycket." Christopher sa: "Det var hennes egen privata djungel. Hon kände sig så hemma där."

"Hon verkade känna sig osynlig när hon var där."

Vi satt runt vår eldstad och hade en helig aktning för henne. Huck och Brambles vandrade förbi och satt hos oss i flera ögonblick. Det var speciellt och vackert.

En av våra gamla lokala vänner nämnde eldblommorna. "Varför valde du dessa?"

"Hennes lilla hawaiiiska ande älskade eldgudinnan Pele och vi tänkte . . ."

"Gissa vad? De blommorna växer i områden där det har varit en brand. De är några av de första plantorna som växer och eftersom de är höga flyger fåglar in för att hjälpa till att återsåa det förstörda området."

"Så, utan att veta om det, har vi valt en 'Phoenix plant' för vår tysta, mystiska Girl Grey."

"Och det är vad hon gör i anden – reser sig ur askan. Wow!"

"Det är verkligen vackert," sa Christopher mjukt.

Det var sorgligt att släppa Grey; hon hade varit en så mystisk och hemlighetsfull skönhet. Mina tårar varade i ungefär en vecka, och sedan drev hon alltför lugnt och ljudlöst bort från oss, precis som hennes store svarta bror före henne.

En natt, efter att ha gått i vår tacksamhetsträdgård, kom Christopher in och sa: "Jag tror att hennes ande har återvänt till hennes älskade hemland Hawaii."

"Oj . . . det känns rätt. Ganska cool."

"Kanske är hon återförenad med Pele."

"Vulkanernas och eldens gudinna . . . vad underbart för henne."

"Och andarna från hennes ö-förfäder." Christopher log.

"Jag hoppas att vi en dag får ha henne som vår kattunge igen."

Det var tråkigt för våra barn att lämna oss, men jag visste att de båda hade haft extraordinära och underbara liv. Christopher och jag älskade dem. De hade känt sina kattfamiljemedlemmar och hade en ovanlig och magisk plats att bo på. Det hade varit ett bra liv för dem båda och nu var de säkert på andra sidan - och det hjälpte mig.

En eftermiddag presenterade jag en ny vän för våra bebisar: "Det är vår pojke Huckleberry . och Brambleberry ett annat . Rose är här någonstans. De är våra blandade bär. Jag älskar Moon. säger det." Jag skrattade. "Och det finns litet monster under huset. Hon sitter i **Hayleigh-fängelset.**"

De var unga: Huck var runt fjorton, och Brambleberry och Hayleigh var båda runt fem eller sex. Jag älskade dem och älskade att umgås med dem.

Hayleigh Skywalker var fortfarande hennes egen speciella lilla varelse och hon var fortfarande dålig. Hon hade också de största tassarna av någon av våra katter.

"Vill du se hennes magiska vantar?" frågade jag Christopher en kväll.

"Självklart." Sa han och skrattade lite.

Hon var i köket då och Brambles var tryggt i vårt sovrum. Jag skakade om Hayleighs godispåse och hon kom springande. Medan hon rörde sig och jag hade hennes uppmärksamhet, slängde jag ett par godsaker över golvet. Som en blixtr sprang hon över trägolvet och fångade dem med de där stora vantarna.

"Åh. Min. Godhet. Kan du göra det igen?"

Jag slängde några godingar till och han tittade på henne.

"Hon öppnar sina tassor och fångar dem som en baseballfångarvante," sa han. "Det är så coolt! Vi borde kalla henne **Catfish Hunter.**"

"**Havskattjägare?** Varför?"

"Han är en hyllad professionell basebollspelare från många år sedan. Han är känd för att ha spelat rekordmånga vinnande matcher för sitt lag. Hon får mig att tänka på honom."

"Jag älskar det namnet: vår lilla **Catfish Hunter.**"

Jag slängde några godingar till och hon sprang efter dem, stoppade dem med en av sina stora vantar och öppnade sedan tassan och tog upp godbiten. Hon förde den till munnen, knackade ihop den och tittade på mig för mer.

Christopher och jag skrattade och Hayleigh, **Catfish Hunter** fick många godsaker som natt.

Hon var så söt, men hon bet mig också ofta. Har du haft en katt som gjort det? Hon bröt aldrig min hud men hennes bitt gjorde fortfarande ont. Hon var en liten kämpe, och jag undrade om den kämpaglöden var hur hon hade överlevt vad som än hände henne, och de många operationer hon hade genomgått som yngre katt.

"Hon har ett nytt namn," sa jag till Christopher medan han lekte med henne.

"Förutom bedårande brat?"

"Bitey Baby!"

"Kära nån. ha! Det passar henne."

"Jag säger det med tillgivenhet."

När det var dags för deras årliga kontroller tog jag dem alla till doktor Thomas kontor tillsammans. Hans nya assistent frågade: "Vilka är dessa sötnosar?"

Jag pekade på Brambles och presenterade henne: "Hon är Brambleberry Rose, och den här är Huckleberry Moon. Vi kallar dem våra blandade bär och de är så lätta att leva med." När jag flyttade Hayleighs kennel närmare, sa jag, "Hon är Hayleigh Skywalker och hon är en liten rackare."

Assistenten log, "Ja, visst har hon det, hon har inget coolt bärnamn."

Jag kunde inte låta bli att skratta. "Det är andra gången jag hör det!"

Ett par veckor senare var jag tvungen att ta in Huckleberry igen. Det var ett akutbesök. Han kom in en eftermiddag haltande och jag kunde inte se en skada men visste att något var fel. Efter att ha ringt Christopher tog jag honom till Dr Thomas kontor.

Det tog inte Dr Thomas mer än några minuter att fråga: "Har de elaka katterna kommit tillbaka?"

Jag blev förvånad. "Jag har inte sett dem. Men det betyder inte att de inte finns. Deras mamma höll dem inne."

"Han har en bettskada på baksidan av hälen", fortsatte Dr. Thomas. Detta tyder på att han hamnade i en konfrontation med en elak katt, och när Huckleberry vände sig för att lämna bet den elake katten honom."

Jag var så upprörd. Hur hade jag missat att de kanske var tillbaka?

"Den här typen av skada är ovanligt smärtsam och jag tror att de illvilliga katterna är tillbaka. De agerar som kattterrorister. I katternas naturliga ordning, när en katt backar från ett bråk och vänder sig om för att gå därifrån, ska angriparen också lämna. Det var inte vad som hände!"

"HERREGUD!"

"Han kommer att klara sig men håll honom inne nu. Jag ger honom antibiotika. Det gör inte dessa katter följer naturliga kattregler och de förgriper sig på andra katter för att skada dem. Jag tror att de är kapabla att döda andra katter."

Vad ska man göra med den informationen?

Jag planerade redan att prata med den dåliga kattens mamma när jag kom hem.

Den kvällen kom jag förbi och frågade om hennes två katter.

"De är bra, men jag kan inte hålla dem inne," sa hon. "De går vilda i huset, gråter och springer från fönster till fönster. Så jag släppte ut dem."

"Hur länge har du släppt ut dem?"

"Ett par dagar."

Jag berättade för henne om min söta pojke Huck. "Så medan du höll dem inne, var mina katter säkra."

"Jösses, jag är ledsen!"

"Kan du sätta klockkragar på dem?"

"Ja, jag försökte det, men båda slet av dem. På några minuter!"

När jag gick därifrån skakade jag på huvudet. . högt. . . "Vad gör vi nu?" frågade jag mig själv

Senare på kvällen när Christopher kom hem frågade jag om han hade några idéer.

"Har du ringt SPCA tidigare? Kanske har de en idé."

"Jag kan prova dem igen."

"Vill du skaffa en hund?"

"Oj . . . det är en bra idé!"

"Kanske kan vi få en inspelning av en hund som skäller och skrämmer bort dem?" Christopher hade sitt fåniga leende.

Våra bebisar var alla mysiga inne den kvällen. Huckleberry ville sova och blev det uppkrupen i fönstersätet på mitt kontor. Brambles och Hayleigh var säkert på sin sida av dörrarna, vi visste att de var säkra.

"Jag har ett möte i morgon med Mack, stereokillen - han sa att han kanske kunde hjälpa oss."

"Med en skällande hund?"

"Ja, jag ska berätta vad jag lärt mig."

Nästa morgon, medan Brambles sov i vårt sovrum, ville Hayleigh gå ut. Eftersom jag var där och kunde titta på henne, trodde jag att hon skulle vara säker. Vad kan gå fel? Höger? Jag lät ytterdörren stå öppen och öppnade baddörren så att jag snabbt kunde ta mig ut genom skärmen. Jag gick ut ett par gånger och hon njöt av att vara i solen och tugga på färskt gräs.

Jag gick in igen och stod i vårt kök när jag hörde det högsta, mest eländiga skrik jag någonsin hört. Jag kunde inte komma ut snabbt nog och var så tacksam att jag hade varit så nära. En av de dåliga svartvita katterna hade Hayleigh *i nacken!*

De stod cirka tolv fot från mig och jag sprang till katten och skrek: "SLIP HENNE! GÅ UT HÄRIFRÅN!"

Men gissa vad, kära läsare, det gjorde han inte.

Vi hade låtit reparera vårt staket och det fanns några långa staketspinnar i närheten. Jag fortsatte att skrika, "SLÄPP HENNE! LÅT HENNE GÅ! GÅ UT HÄRIFRÅN!"

När jag tog upp staketstolpen trodde jag att han skulle backa.

Det gjorde han inte, så jag höjde den över hans huvud och slog i marken bredvid honom. Jag skrek fortfarande men Hayleigh var tyst. Jag slog i marken igen och till slut släppte han henne och backade. Men istället för att gå stod han bara och stirrade på mig! Jag tog upp henne och ringde direkt till Dr. Thomas.

"Ta in henne; Jag kan se henne just nu."

Jag ringde snabbt Christopher och lindade in Hayleigh i en av hennes mjuka fluffiga filter. Hon levde men rörde sig inte och var väldigt tyst.

Dr Thomas lade henne på sitt undersökningsbord och kollade upp henne, inklusive stabiliteten hos henne ben. "Femton sekunder till och hon skulle ha varit död. Det var **bokstavligen sekunder**, Amber!"

Hayleigh reste sig på bordet och lät honom klappa henne. "Hon är okej, hon är inte skadad. Var det en av mobbare katterna?"

"Ja!"

"Tur att du var så nära." Han tittade över sina glasögon på mig och gnuggade sedan under henne haka. "Och vilken bra liten skrikare jag hör att du är!" Han rörde vid henne så försiktigt.

"Christopher och jag funderar på att sätta upp utomhushögtalare och spränga en skällande hund inspelning. Vad tycker du om den planen?"

"Det skulle kunna fungera. . ." han tittade ner och bort som om han tänkte "och jag har någon som kanske kan hjälpa dig."

"Åh, söt! Tack och tack för att du är här. Jag vill ringa Christopher men jag ska be honom ringa dig."

"Senare i eftermiddag kan jag prata med honom här, eller i kväll hemma."

Hayleigh var fortfarande väldigt tyst. När jag fick hem henne ville hon ha lite mat, så jag värmdes färsk, ekologisk kyckling och tillsatt fina kokta räkor. Efter det somnade hon. Huck och Brambles var redan inne så jag behöll dem så.

Ni kanske minns, kära läsare, det här var inte min första upplevelse med elaka kattmobbare. Jag mindes Boots, Navars kattpappa, och hur han mobbade små kattungar. Men jag hade inte sett något liknande vad dessa två terroristkatter kunde göra. Nu hade alla våra tre kattungar skadats av dessa skändliga varelser. Jag behövde verkligen att det här hotet var över.

Den kvällen gick Christopher och jag tre hus ner på gatan och berättade för vår granne vad som hade hänt. Jag lät henne veta att jag inte ville skada hennes katt men han hade nästan dödat Hayleigh. "Är de rädda för hundar?"

"Åh, de springer om de hör en hund skällande. De följer mig när jag går en promenad men om en hund skäller springer de tillbaka hem. Jag är verkligen ledsen att detta hände!"

Christopher och jag tittade på varandra. "Det här kan fungera!"

Så våra kattungar stannade inne och, med hjälp av Dr Thomas, fick Christopher flera inspelningar av hundar som skällde, springer och en av ett par hundar som lekte slåss och morrande. Jag berättade för våra barn vad som skulle hända och att inte vara rädda. Jag spelade inspelningarna mjukt i huset och tittade på våra kattungar. De tittade alla mot källan till ljuden men ingen sprang och gömde sig. Jag sa till dem igen att hundarna var deras vänner och skulle hålla dem säkra utanför och jag gav dem godsaker.

"Vad heter de?"

"Hundarna?"

"Jag har alltid gillat Chance and Shadow i filmen **Homeward Bound.**"

Christopher tänkte fortfarande.

"Vad sägs om Flash?"

"Åh det är bra. Chance, Shadow och Flash. Vi går ut och ringer dem. Helt fejk de där dåliga katterna ute!"

Under de följande dagarna spelade jag CD-skivorna mjukt och gav våra barn godsaker. Jag berättade för dem att Chance, Shadow och Flash var deras nya Navar Star.

"De kommer att hålla dig säker." Och jag gav dem mer godis.

Varje gång jag spelade CD-skivorna gick de på kattvarning: deras ögon blev stora och mörka, de tittade på källan till skället och öronen gick rakt upp, men de sprang fortfarande inte och gömde sig.

Cirka tre dagar senare lät Christopher installera högtalarna och vi kopplade in dem till vårt stereosystem. Jag kunde spela CD-skivorna genom högtalarna och skället hördes utanför, inte inuti. Det var genialiskt.

SPCA föreslog att jag skulle få urin från en stor hund eller något annat våldsamt djur, så jag beställde en sprayflaska med urin från bergslejon. Jag sprayade det längs hela stängslet. Jag kunde inte säga att det var det

där, och våra kattungar verkade inte ha något emot det, så jag visste inte om det skulle fungera - men jag planerade att spraya det var 4-6:e vecka och efter enstaka regn som vi hade.

Vi spelade gradvis hundkör oftare och högre. Hayleigh tillbringade de flesta dagar i **Hayleigh-fängelset** så det störde henne inte alls. Huckleberrys fot hade läkt vackert och närhelst han och Brambles ville gå ut spelade jag hundkör först. Jag lät den köra i flera minuter och höjde volymen och släppte sedan ut dem efter att jag gick runt på fastigheten. Medan de var ute spelade jag det med intervaller och det störde dem inte. Christopher och jag "kallade hundarna" varje dag.

Och gissa vad? Vi såg aldrig mobbare katterna igen.

Våra kattungar var trygga på sin trädgård igen. De kunde bara gå ut när jag var hemma men, eftersom jag jobbade hemifrån hade de ett ljuvt liv igen.

På hösten samma år valdes vår lilla stad till borgmästare och vår vän, Sarah, den nuvarande borgmästaren ställde upp igen. Jag erbjöd vårt hem som en mötesplats och eftersom det hade byggts runt 1924 och behöll den ursprungliga karaktären av vårt samhälle, var våra vänner överens om att det skulle fungera bra. Det fanns massor av lätta parkeringar på gatan framför och det stora vardagsrummet med sina lätt vitkalkade, klara cederträväggar och tak såg ut som en gammal fjällstuga. Den massiva eldstaden i tegel stod i mitten av rummet mellan breda flerglasfönster som fortfarande höll det ursprungliga vågiga glaset.

Mötesdagen var solig och varm. Jag öppnade ytterdörren, satte stolar runt och lägg kakor och kolsyrat vatten på entrébordet. Allt gick smidigt. Brambles ville sova så hon var säker i vårt sovrum. Med de hjälpsamma halldörrarna stängda var Hayleigh och Huck fria att ströva runt där de ville.

Mycket folk dök upp och vi hade det trevligt allihop. När Sarah kom, efter hälsade på flera av mina grannar, hon ställde sig framför den öppna spisen och började prata.

Efter några minuter kröp Hayleigh ut från köket och stod i korridoren och granskade människorna som satt i **hennes** stora rum. Hon rusade sedan från köket, över vardagsrummet framför Sarah, genom den öppna ytterdörren och ut till verandan.

Det blev några skratt. Sarah fortsatte att berätta vad hon hade åstadkommit med henne förra mandatperioden och hennes planer för hennes föreslagna kommande ämbetsstid.

Gissa vem som dök upp igen?

Naturligtvis var det Hayleigh SkyWalker.

Den här gången stod hon vid ytterdörren några ögonblick - som om hon spanade en väg genom fienden - sedan sprang hon från ytterdörren, framför folket som satt i stolar, till där Sarah stod och in i kök. Kom ihåg att hon inte kunde springa som de flesta katter och hon var liten. Så med sitt raka bakben som följde efter henne som rodret på ett skepp, och sina enorma framvantar, sprang hon framför Sarah igen och tillbaka in i köket!

Den här gången skrattade alla i rummet. Sarah var tyst en stund. "Tja, jag har aldrig blivit upprörd skakar på huvudet. · av en **katt** förut!"

Jag tror att Hayleigh fick henne några röster. Hon var återigen vår borgmästare och vann med övertygande majoritet.

Huckleberry Moon var den sötaste pojkatten jag någonsin känt. Han verkade ha en stark sympatisk del i sin karaktär. Han hade stora, runda ögon, vita vantar på framtassarna och vita stövlar på bakbenen. Hans päls var av det gråtabbiga slaget, med vitt bröst och näsa. Ibland såg det ut som att fullmånen lyste i hans ansikte. Det var så han fick sitt mellannamn. Han älskade alla och alla våra kattungar - även Hayleigh. Det spelade ingen roll för honom att hon var en brat, han älskade henne ändå.

Han lekte med henne och lät henne behålla **alla** leksaker och lät henne vinna när de spelade jakt. Så Hayleigh var en kattchef men hon var inte elak - förutom mot Brambles.

Ett par år senare, när vår söta pojke, Huckleberry Moon, var runt sexton och ett halvt år gammal, lät Dr Thomas oss veta att Hucks njurar inte var friska.

"Jag kan ge honom subkutan vätska varje vecka. Du kan ta in honom eller Dr Jenny kan kom hem till dig."

"Vi gjorde det med Girl Grey och hon verkade bra i många månader. Har du någon aning om hur länge han fortfarande kommer att vara nöjd med den här behandlingen?"

"Naturligtvis är varje katt olika, men hans markörer är ganska höga så jag tror att jag bara kan hålla honom bekväm i ett par månader."

Christopher och jag tittade på varandra. "Okej tack." Vi kände till den här övningen.

Eftersom vi redan hade förlorat våra andra två bebisar som hade flyttat till den här lilla staden med oss, efter Huckleberry, skulle vi bara ha våra två yngsta små. Det var inte roligt att tänka på, men jag visste att han hade levt ett minnesvärt liv med sin storebror och beskyddare, Navar Star, och sin mycket speciella vän, Girl Grey, och visste att han skulle återförenas med dem i andevärlden.

När vi berättade för Deanna hade hon en godisfest på verandan för honom och hans kattkompis Anna.

Vi gav Huck alla godsaker han ville ha och stannade ute med honom när han var ute, för att se till att han var säker. Medan han behandlade honom en dag sa doktor Jenny till oss: "Han är inte lika glad som han var förra veckan."

Christopher och jag hade redan bestämt att vi skulle släppa honom när vi visste det.

"När kan du komma och korsa honom?"

"Han är okej idag och imorgon, så skulle tre dagar från nu fungera för er?"

"Jag ska ta reda på Christophers schema och meddela dig."

"Jag är ledsen," sa hon.

"Jag också, men det är livet, och jag korsar hellre dem än lämnar dem."

Jag höll honom i huset kvällen innan mötet, men för att han ville gå utanför tog jag in armfulla vågräs och blommor. Jag gjorde ett bo av de doftande färska växterna. Jag omgav honom med nästan åtta centimeter djupa färska gröna och mjuka blommor. Han såg så nöjd ut att vara omgiven av sin växtcirkel och sov där större delen av natten.

Som jag hade gjort med hans syster satt jag på verandan och höll honom. Vi hade vår lista över alla våra kattungar. Christopher satte sig bredvid oss och sa till honom: "Du har en jättestor kattfamilj som väntar på dig. De kommer alla att älska dig och vilja leka med dig." Han började i början, år innan vi träffade vår lilla pojke Bugs.

"Först är det hösten och jorden, Scorpio Moon och hennes bebisar: Hechiza, Guapo och Gusto."

"De var mina första barn." Jag sade.

Sedan finns det Angel och Clair Bear, Mr. Bojangles, Marlenes kattunge – Yoda, och fyra andra kattungar som hittat hem och fått sina namn från sina nya familjer." fortsatte Christopher.

Du kommer att se: "Amelia Kitty Heart, Penelope och hennes tre små skönheter: Bandit, Jackie Papper och Symba."

"De bodde hos oss precis innan vi träffade dig." Jag sade.

"Två du kände när du var liten: Anna PurnaVar och Jasmine Rosebud."

"Och. till sist. din bästa kompis: Navar Star. Och såklart, söt, söt, Girl Grey."

"De är hela din familj och de väntar på att få leka med dig. Vi kommer att sakna dig men vi kommer alla att vara tillsammans igen. Vi är fortfarande familj. Vi älskar dig, för alltid."

"Banför tidens och rummets slöjor, lilla kompis." Christopher klappade honom på huvudet.

Och så var vår söta pojke borta.

Dr Jenny lämnade honom hos oss. Hon sa att kvinnan som kremerade Girl Grey skulle komma på morgonen och att hon gick.

Christopher och jag satt fortfarande på verandan. Jag höll Bugs i mitt knä och vi pratade mjukt med honom.

Och vi lyssnade.

"Han är här!" Viskade jag och sträckte mig efter Christophers hand när vi satt i det känsliga tidig eftermiddags tystnad.

På samma sätt som jag hade sett Girl Grey efter att hon gick över till andra sidan, såg jag Huckleberry Moons ande gå i mjukt grönt gräs.

"Han hoppade upp ur gräset!" Jag skrattade. "Han klickade på fram- och baktassarna tillsammans. Som en troll. Han klickar ihop sina fram- och bakfötter!"

Christopher log. "Vilken söt, söt liten pojke han är."

Sedan var Huckleberry Moon borta från oss.

"Han har återförenats nu med Anna PurnaVar och Jasmine Rosebud . . . och Navar Star och hans favorit, Girl Grey."

"Det hjälper mitt hjärta att tänka så."

Vi lämnade honom den natten insvept i hans favoritflanellfilt med växterna och blommorna instoppad runt honom. Nästa morgon, när den mjuka damen kom för att hämta honom, räckte jag honom till henne tillsammans med Girl Greys aska. Mina sötaste bebisar kremerades tillsammans och jag har förvarat deras aska på det sättet, i samma minneslåda av al.

"Låt oss plantera några inhemska gräs och blommor åt honom."

"Rundt Navars röda lönn?"

"Ja, vi kan transplantera några från Hucks favoritställen och göra en söt samling till minne av honom runt Girl Greys eldblommor."

Detta fick mig att le. "Jag älskar det. Ja tack."

Återigen hade vi vår heliga eld för vår vackra, dyrbara, älskade lilla pojke.

"Jag har inte känt en sötare själ i kitty jammies än honom."

"Jag minns första dagen jag såg honom och hur han följde efter mig in i vårt hus," log Christopher. "Även om alla andra stannade på gården - och han var bara cirka sju tum lång!"

Jag tänkte på hur liten han hade varit och hur han bara hade skuttat bakom Christopher som om inget annat spelade någon roll.

Brambles anslöt sig tyst till oss och satt och tittade en stund.

"Tror du att hon vet vad som händer?" Jag frågade.

"Jag gör. Gör du?" Christopher hade ett sådant självförtroende för så många saker som jag fortfarande ifrågasatte.

"Titta på henne - hon ser ut som hon gör. Vilket privilegium att få älska honom. Jag är så glad att han var i vår familj."

"Och kommer att vara för alltid," sa Christopher med en försiktig säkerhet.

Efter att Huckleberry lämnade förändrades ett par saker i våra liv: vår älskade Dr Thomas pensionerade sig och flyttade till en annan stat, tog Dr. Jenny över sin praktik och Christopher fick ett underbart design-and-build-jobb utanför staten. Det betydde att han skulle vara borta, men vi pratade minst två till fyra gånger varje dag i telefon och jag skulle hjälpa honom med projektet online.

Det var ett stort bostadsområde och skulle ta ett par år. Kunden var mycket uppskattar hans idéer och expertis. De lämnade Christopher fri att utöva sin ovanliga magi på deras egendom och designen av deras nya hus.

Nu när jag bara hade två katter kom Brambleberry Rose ännu närmare mig. Jag hoppades att Hayleigh Skywalker skulle komma bättre överens med sin syster; men hon var fortfarande tvungen att spendera tid på egen hand, under huset eller i en annan del av huset. Jag skakade på huvudet och tänkte: **Hon gillar helt enkelt inte Brambleberry och det verkar som om hon inte vill att hon ska vara på planeten!**

Brambleberry Rose var så kul att umgås med. Jag älskade att ta hand om henne. Jag köpte Brambleberry och Hayleigh specialgodis och förberedde deras favoritmåltider av ekologiskt odlad kyckling och hållbart odlade råkor. Jag bar Hayleigh ut till vår veranda på morgonen för att höra fågelsången och höll om henne medan Brambleberry Rose utforskade vår trädgård. Hon vandrade iväg för att undersöka saker, men hon gick inte långt, och hon kom alltid när jag ringde henne.

Tja. . . ibland fick hon mig att vänta en liten stund. Då jag ringde henne namn, det kändes som att hon lämnade ett meddelande till mig: **Jag återkommer till dig, jag lovar!**

8. Din katt verkar väldigt klok

Under sin årliga tentamen, när BrambleBerry Rose var sex månader över fjorton år, sa doktor Jenny: "Ja, jag har inte sett en så frisk katt i hennes ålder. Hennes blodprov är perfekt. Hon ser ut och rör sig som en katt mycket yngre än hennes ålder."

"Tack för att du sa det! Jag kanske får behålla henne i fem år till!"

"Ingen anledning att inte tro det. Hon ser bra ut."

I hela sitt liv hade hon ätit en sådan ren kattdiet; Jag trodde att det kanske var det anledning. Jag matade också hennes folk med mat: hennes favoritkokta räkor och kyckling, hackade vetegräsgröddar och färsk spenat, och näringsjäst blandat med katttillskott. Vi använde inte bekämpningsmedel på vår trädgård och bara ekologiska rengöringsmedel i vårt hus. Förutom att vara lite överviktig, och förutom den långvariga konstigheten i hur hennes ben fungerade - eller inte gjorde det - från ACL-skadan, hade hon inga hälsoproblem. Mobbingkatterna hade flyttat bort någon gång tidigare, så hon var trygg på sin trädgård. Hon var vacker, hon var frisk och av min erfarenhet av katter kände jag mig trygg i att jag skulle kunna behålla henne i fyra eller fem år till.

Jag såg en lång, kärleksfull framtid för oss, och jag kunde inte ha varit lyckligare.

När jag berättade för honom om hennes examen blev Christopher glad. "Oj . . . vi hade tur med Brambles! Jag kommer att vara hemma ett par dagar efter att vi är klara med den här delen av grunden."

Sju månader in på det femtonde året märkte jag att hon åt mindre. Det är allt. Jag tittade henne i flera dagar, och jag vägde henne, men hon hade inte gått ner i vikt. Hon såg likadan ut. Hon agerade likadant.

"Tror du att någon annan matar henne?"

"Jaha, hur kunde det vara?" frågade Christopher. "Eftersom de flesta av bostäderna nära oss är fritidshus finns det ingen ens där förutom under semestern och ibland över helgerna."

"Jag kanske håller henne inne och ser om något förändras."

Christopher var hemma igen medan jag höll henne inne och vi märkte båda att något var det fel. Det var också då Christopher fick lämna igen. Strax innan han gick, kysste han BrambleBerry Rose.

"Adjö dyrbara skönhet."

Och till mig: "Oroa dig inte, allt kommer att ordna sig."

Kom ihåg, kära läsare, bara veckor innan jag fick veta att hon var vid perfekt hälsa. De nästa dag undersökte doktor Jenny henne och sa: "Det är något lågt betyg och i alla hennes system."

Detta hände i måndags. Röntgenbilderna visade inga skador; det fanns inget i hennes blodprov som tydde på att något specifikt var fel. Jag ringde Stevie nästa dag och när jag berättade för henne att något hände föreslog hon att jag skulle ta BrambleBerry Rose till veterinärerna hon hade arbetat med. "De kanske har några svar."

Under den nya läkarundersökningen rakade de hennes mage och upptäckte att den var blåslagen.

"Hon kan ha ätit en förgiftad mus, så vi gav henne vitamin K."

Medan hon var där kommenterade flera personer, inklusive två läkare och ett par i deras personal, henne. "Din katt verkar väldigt klok."

"Hon är väldigt lugn", sa en person.

"Hon är en exceptionell katt!"

"Vet du att Stevie handlyfte henne från när hon var en dag gammal?"

"Stevie berättade för oss i morse, men det är inte därför hon är så här - det ligger i hennes natur. Hon är sällsynt."

Nästa dag kunde jag konstatera att något var fruktansvärt fel. Jag tog henne tillbaka till doktor Jenny. "Jag vill ge henne ett ultraljud."

Jag väntade på hennes kontor. När doktor Jenny förde tillbaka henne till mig sa hon: "Jag gjorde alla de där testerna på henne och hon var så lugn hela tiden. Hon har en ovanlig visdom. . . en känsla av styrka och lugn frid."

Hon sa också att testerna visade vad ingen vill höra. "Cancertumörer har fyllts hennes magområde."

Hon sa det så mjukt och jag blev nog i chock.

"Finns det något sätt att det kan *vara* något *mindre dödligt*?"

Dr Jenny försäkrade mig att testerna var korrekta. "Detta är en invasiv typ av sjukdom. Jag föreslår att du träffar en onkolog hos katt."

Detta hände i fredags kväll. Dr Jenny pratade med Christopher i telefon och informerade honom om situationen.

Under helgen gjorde jag vad jag kunde. Jag försökte få henne att äta sin mat och dricka vatten. Dr Jenny hade gett mig matsmältningspulver som jag blandade med vatten och hon älskade det men kunde bara äta en liten mängd. Jag sa till henne att jag älskade henne djupt, många, många gånger. Dr. Jenny hade aspirerat hennes mage och BrambleBerry verkade mer bekväm.

Jag ringde William och frågade om han hade någon insikt som kunde hjälpa mig. "Hon berättar när det är dags. När hon inte längre kan ta sina mediciner är en indikator."

På söndagen kunde jag konstatera att vi hade problem. Hon kunde inte behålla den underbara blandningen som hon älskade dun. När jag la den framför henne försökte hon dricka den men efter att ha andats in den inbjudande doften drog hon bara huvudet bakåt.

På måndagsmorgonen återvände jag till Dr Jenny med BrambleBerry Rose.

"Jag är så ledsen att jag ska berätta det här - det har varit ett privilegium att lära känna henne och vara hennes läkare - men det är dags för henne att gå."

Senare på eftermiddagen kom Dr Jenny och hennes team till vårt hus för att lugnt skicka min själ, mitt hjärta, min älskade BrambleBerry Rose att vara med änglarna.

Tidigare hade Christopher varit med mig när en av våra käraste kärlekar gick över. Men han kunde inte återvända så snabbt, och det var dags för BrambleBerry Rose att lämna och åka till himlen, så efter att jag pratat med honom i telefon gjorde jag allt vi hade lärt oss att göra.

Jag blev förstörd. . ledsen mer än ledsen, och försöker vara stark och kärleksfull för henne. Jag hade hennes favoritfilt redo och medan jag höll henne i mitt knä i vårt vardagsrum, reciterade jag namnen på alla katter som skulle vänta på henne.

Dr Jenny gav det första skottet. Men hon kunde inte få in medicinen i BrambleBerrys åder. Förvånad sa hon: "**Hon är redan borta!**" Hon tittade upp på mig och upprepade: "**Hon är borta. Jag har aldrig sett det här förut.**" Hon vände sig mot sin assistent och sa igen: "**Hon är borta!**"

Hennes veterinärassistent lyssnade på BrambleBerrys hjärta och bekräftade att hon inte längre var med oss. Dr Jennys team avslutade sitt arbete med henne och lämnade henne hos mig. De visste vid det här laget att jag skulle ta henne till kliniken efter ett tag och de kunde ta henne för kremering.

Jag vill berätta vad jag såg när BrambleBerry Rose lämnade jorden för att flyga igen. Även fast jag var medveten om att något magiskt kunde hända, och var beredd på det efter vad jag hade upplevt med Girl Grey och Huckleberry Moon, det förvånade mig.

När jag höll om henne kände jag hur hon lämnade sin kropp. I mitt sinne såg jag hennes ande glida ut och stå in framför mig. Hon var smal, smidig och stark. Hon vände sig om för att titta tillbaka på mig, och hon hade en leende på läpparna. Jag tänkte då, **hur ler katter?** Jag kände att hon lämnade vikten av hennes kropp bakom. Jag såg skillnaden mellan vem hon var i andevärlden och vem hon hade varit här på jorden. Det var stor skillnad. Jag kände hennes lättnad över att återigen vara den hon verkligen är.

Hon var Mystère igen.

Jag satt i det tidiga kvällsljuset, höll om henne, klappade hennes frodiga päls och rörde vid henne vackert ansikte. "Jag älskar dig innerligt. Jag kommer älska dig för evigt . . och alltid. Det kommer din pappa också. Du är så vacker . . så stark och modig."

När jag ringde Christopher berättade han också för henne hur mycket han älskade henne; att hon var hans evig kärlek.

Efter ungefär fyrtio minuter hände något underbart: i mitt sinne hörde jag sa hon så mjukt: "Det är inte jag, mamma." Det blev en paus. ta mig till . . sedan fortsatte hon, "Du kan dem nu."

Och detta var bara början.

9. Jag mår bra, mamma

När jag berättade för Stevie att vår älskade BrambleBerry Rose hade gått bort från denna värld, skrev hon under BrambleBerrys foto på mitt inlägg på sociala medier: "Min älskling lilla ängel. Så mycket kärlek till dig. Njut av dina vingar."

Två dagar efter att hon åkte till himlen, i det klara och stilla morgonsolen, gick jag på vår gård genom platsen där hon brukade sova varma eftermiddagar. Jag sa hennes namn högt och jag hörde henne säga: "Jag är okej, mamma."

Jag hänvisar inte till mig själv som en mamma; Jag har inga barn och tyckte det var intressant att återigen, Jag kunde höra henne nästan som om hon pratade till mig **och** att hon kallade mig mamma.

Även om jag, som du har läst, hade sett viskningar från andra sidan år tidigare när två av våra dyrbara kärlekar hade gått vidare till Kitty Heaven, och intressanta upplevelser hade hänt medan BrambleBerry Rose levde, jag var inte bekant för min katt, som just hade lämnat denna värld, att tyst kommunicera med mig genom mina tankar.

Jag sa till William att jag hade hört från BrambleBerry Rose. "Hon talade till mig i mitt sinne. Hon hade en söt röst med tydliga, nästan hörbara ord."

Utan att tveka sa han: "Djur kommunicerar med oss genom sina tankar. De gör det medan de är här hos oss, och de kan kommunicera på det sättet från andra sidan."

Han tillade, "De kan tala på andra sidan."

Detta var ny information för mig.

"BrambleBerry Rose talar så vackert", fortsatte han, "eftersom hon talar i Himmelskt språk."

"Vi har känt varandra ett bra tag nu - hur kunde jag inte veta något av det här?"

"Du kanske vill starta en dagbok för att registrera hennes besök. Kom ihåg att varje gång du tror att hon kommunicerar med dig så är **hon** det!"

Han sa att hon kunde nå ut till mig på olika subtila sätt och föreslog att jag skulle vara öppen för allt jag trodde var ett meddelande från henne.

När jag frågade Christopher om han visste om det som William hade berättat för mig, sa han: "Jag visste att de kommunicerade med oss mentalt, men jag visste inte resten av det. Det känns logiskt . och på ett sätt hjälper . . . det mig att förstå vad som händer med Navar. Du vet att han åker med mig i baksätet i bilen."

"Du berättade om det för mig . . . Åh, nu kanske jag förstår det!"

"När jag kommer tillbaka kommer jag att låta min besättning plantera blommor åt henne."

"Tack, jag undrar vad vi ska välja? Kanske rosor?"

"Du kommer att veta," var allt Christopher sa.

Senare på eftermiddagen - på hennes tysta språk - tyckte jag mig höra BrambleBerry föreslå att jag skulle gå en promenad. Jag tänkte på det. **Hmmm, låter som en bra idé. . . åh, kanske imorgon.** Jag var trött och djupt ledsen. Sedan hörde jag henne igen. Så jag drog min tröja runt mina trötta axlar och tog av och promenerade in i den tidiga solnedgången.

Precis runt hörnet och nerför gatan gick en man en vacker karamellfärgad, långhårig golden retriever; hundens päls hade samma färg som BrambleBerrys päls hade varit i de ljusare områdena. Jag sa hej och frågade hans hunds namn.

"Hon är Shila. . . och hon är åtta år gammal."

Shila kom fram och satte sig bredvid mig och lutade sitt huvud mot mitt ben. Hon bar en knallrosa frisbee i munnen.

"Kan jag slänga hennes frisbee åt henne?"

"Hon gillar att bära sin frisbee men hon gillar inte att jaga den." När han tittade på henne sa han: "Hon gillar dig."

Hela tiden vi pratade höll Shila huvudet mot mitt ben och jag sträckte mig ner och klappade henne.

Vi pratade lite längre och Shila rörde på sig så att hon kunde vila hela kroppen mot mitt ben. Hon viftade på svansen och tittade upp på mig. Jag tror att hon log.

"Wow, hon gillar dig verkligen!"

"Jag tror att hon ger mig extra kärlek eftersom min älskade katt just har åkt till Kitty Heaven. Hon kanske vet på något sätt?"

Han tänkte på det.

"Är hon en terapihund?"

"Det är hon inte men hon har personligheten att vara en. Jag kan se på hennes kärlek till dig att hon är det naturligtvis bra på det."

Efter att ha pratat med honom och klappat Shila i några minuter till fortsatte de sitt gå ner för gatan.

Det här var en granne till mig, men jag hade inte sett honom förut. När jag tänkte på Velcro Dog Shila efteråt undrade jag om BrambleBerry Rose visste att Shila skulle gå på samma plats och tid som jag var, och om det var anledningen till att jag kände att hon ville att jag skulle gå en promenad. Ville BrambleBerry att jag skulle få kärlek från Shila? Hundkärlek är så bra kärlek - det fick mig att le - och det hjälpte mot smärtan jag kände.

Den kvällen när Christopher och jag pratade berättade han för mig en sak som jag hade undrat om hans jobb: "Kommer du ihåg den där underjordiska hundgården vi byggde?"

"Ja, hur går det?" Jag nämnde inte Shila, kardborrehunden.

"Vi avslutade det. Vi bestämde oss för att bygga ett riktigt fint, isolerat hundhus, och ägarna bestämde att deras mammahund, "Nova" kunde börja spendera tid här."

Han hade berättat för mig om deras hund tidigare och hur han **älskade** henne. Hon var en belgisk malinois, mycket vältränad och redo att få valpar.

Kommer du ihåg när jag nämnde att han tidigare i sitt liv hade fostrat ledarhundar för Blind? Han visste hur man tränar hundar och han **älskade** valpar. Tydligt hade hennes ägare sett honom med Nova och insett att han gjorde mer än att bygga otroligt innovativa hus och privata parker. De ville ha hans hjälp med valparna efter att de kom.

"Den stora gården är för det mesta färdig, och nu håller vi på med deras hus så att hon kan vara i sin väderbeständiga löptur relativt ostörd. Hon gillar verkligen sin nya hundkoja och de vill att hon ska ha sina valpar där. De vill inte flytta dem."

Han hade sin hundhistoria och jag hade min. Jag berättade för honom om Shila.

Christopher hjälpte så mycket han kunde på avstånd; han var fruktansvärt ledsen över att BrambleBerry Rose var borta och olycklig över att han inte kunde vara hemma för att hjälpa mig. Han var tacksam för att han hade kysst henne när han gick och sagt: "Det har jag åtminstone."

Nästa natt trodde jag igen att BrambleBerry Rose ville att jag skulle gå en promenad. Jag tog en väg genom stan som jag inte brukar ta och på vägen hem såg jag flimret av dansande eldslågor på toppen av ett bord i restaurangen på innergården tvärs över gatan från postkontoret. Jag kände mig oupplösligt dragen till de där lågorna.

En kvinna pratade med servern och när jag gick förbi tyckte jag att jag hörde henne säga något om att förlora en djurvän.

Jag frågade om hon precis tappat bort sitt husdjur och vi började prata. Vi kände inte varandra. Henne namnet var Elizabeth, och hon berättade för mig att hennes hund, Trixie, hade gått över till Rainbow Bridge just den morgonen. När vi pratade var det tydligt att vi både var skakade och krossade av förlusten av våra dyrbara djurvänner. Vi kunde inte låta bli att gråta ett par gånger. Vi kramade varandra och vårt samtal fortsatte tills bara en touch av ljus fanns kvar på himlen och natten var börjar kyla.

Jag märkte att jag blev starkare när vi pratade. När jag gick därifrån kände jag mig inte lika tom från förlusten av BrambleBerry Rose. Av någon anledning hjälpte empati med Elizabeth till att läka något av det värsta av smärtan i mitt hjärta. Återigen undrade jag över tidpunkten, och om min katt - som nyligen hade fått sina vingar - hade lett mig till det slumpmässiga mötet.

Några dagar senare, på doktor Jennys kontor, plockade jag upp hennes aska och hennes fotavtryck som hade pressats till en vit keramisk minnesskulptur. Jag trodde att jag skulle vara okej, men jag kunde inte sluta gråta, så när jag körde förbi vår lokala historiska katolska mission bestämde jag mig för att stanna. Jag ville att sitta i det lilla kapellet stilla vördnad.

En vän, syster Sasha, var där och, efter att ha frågat mig varför jag var så ledsen, sa: "Jag tror BrambleBerry Rose är fortfarande med dig."

Jag försökte bearbeta vad hon hade sagt när hon frågade: "Tror du mig?"

"Ja."

"Men du gråter fortfarande."

"Hon är inte här. Jag saknar henne så mycket."

Syster Sasha hjälpte mig att må bättre. Jag blev förvånad över dessa ord från en syster i den katolska tron; Jag visste inte om kyrkan tillät att djur fick liv efter det här livet.

Ett par dagar senare gick jag på hennes favoritställe på vår trädgård igen när jag hörde det hennes tysta meddelande: "Tack mamma, Stevie" . . hon pausade. . "och mamma, Amber". ännu en . . . paus, "för att jag gav mig . . . det härliga. . . berättelse ... det var mitt liv.

KÄRLEK . . . punkt

ALLTID. . . punkt

EVIGT . . . punkt."

Jag hade slutat gå och låtit tystnaden och morgonsolen skölja över mig. Jag ville fånga allt som kom in i mitt sinne. Jag trodde att hon skulle skriva av sig. Kanske hon skulle säga "om och ut" eller "mic drop." **Men nej!** Hon visade mig en bild på bokstäverna BBR, och det högra benet på R var extra långt och slutade med en krökt flor.

När Christopher hörde detta sa han: "Ha! Att R var hennes svans!"

Det finns två intressanta delar av detta meddelande:

1. Jag kallade henne aldrig för BBR. Jag tänkte inte ens på det!
2. Under det sista året av hennes liv började jag skriva hennes namn BrambleBerry Rose med stort B på både Bramble och Berry.

Nästa morgon gick jag igen på vår trädgård på hennes favoritställe och jag kände på henne närvaro. Högt sa jag, "Jag saknar dig, BrambleBerry Rose."

Det var inte ett andetag mellan det jag sa och det som kom till mig: "Jag är okej, mamma."

En mjuk frid åtföljde hennes ord.

10. Lev med kärlek i ditt hjärta

Varje dag fann jag mig själv att spendera tid där hon hade älskat att sitta på varma eftermiddagar. Det hade gått nästan en vecka utan henne, och solen vinkade mig att kolla in kallaliljorna som hade blommat ut. Jag trodde att de hade dykt upp bara för henne, och senare när jag tittade upp vad de representerar, lärde jag mig att de är symboler för ungdom och återfödelse. När jag vände mig om för att gå tillbaka till vårt hus kände jag hennes närvaro i mitt hjärta och hörde henne tydligt i mitt sinne.

Detta är vad hon sa:

"Jag är här." **Intressant, tänkte jag, var är det?** "Jag vill att du kommer hit när du går över så du måste: Förlåta. Alla. Allt."

Okej, jag står i det milda solljuset en höstmorgon på USA:s västkust och min katt pratar med mig. Rättelse: min katt som nyligen gick till Ljuset talar till mig!

"Lev med kärlek i ditt hjärta."

Hon var tyst i flera minuter.

"Håll dig uppdaterad. . låt inte något sårande mellan dig och andra människor stanna kvar i din hjärta."

Hon visade mig en bild av ett hjärta som var som en klar kvartskristall - det var inte svårt som kristall, bara klar och glittrig. Tankarna som kom samtidigt var att när det hände obehagliga saker mellan mig och andra så ville hon att jag skulle ta upp frågorna. Hon ville inte att jag skulle låta något dåligt stanna i mitt hjärta. **Hon ville att jag bara skulle prata om saker.**

När de hände!

Delen "Live with Love in Your Heart" var inte att älska alla; det var mer som att hon ville att jag skulle hålla kärleken i mitt hjärta och vara kärlek som en del av den jag är. Jag fick intrycket av att hon ville att jag skulle tänka och agera för människornas välbefinnande, inklusive varelser och jorden, och att jag skulle göra det med avsikt.

Senare, när jag tänkte på det, undrade jag hur jag kunde förlåta en del av det historiska händelser jag kände till som hade hänt i vår värld. Hur kunde jag förlåta ledare som hade skadat och dödat människor i stora mängder? Jag visste inte hur jag skulle förlåta i den skaln. Det jag har lärt mig sedan den dagen är hur utmanande det kan vara att förlåta de minsta saker som de som står mig närmast gör.

Men när jag stod i det tysta morgonsolljuset kände jag en förändring ske i mitt sinne, eller i mitt hjärta - eller var det nu är som vi förändras.

Mer än något annat ville jag vara med BrambleBerry Rose igen, och hon hade precis gett mig en väg att följa.

Jag lutar på skaparen av vårt universum och jag sa högt, "Jag vet inte hur jag ska förlåta alla allt. Kan du hjälpa mig? Lär mig eller gör det åt mig."

Jag ändrade.

Den dagen.

På den platsen.

Det skedde en plötslig och radikal förvandling för mig, och jag var annorlunda än dem stunder på.

11. Ett stort, rött rovdjur

Några dagar efter att jag fick reda på de tre sakerna som BrambleBerry Rose ville att jag skulle göra skickade hon en bevingad besökare. Trogen sin andliga krigarnatur var det inte en vacker fjärl eller en pilande, söt kolibri.

Hon skickade en **hök till mig**.

Precis utanför mitt kontorsfönster.

Ett stort, rött rovdjur.

Utifrån dess storlek och avståndet den var från mig bedömde jag fågeln att vara ungefär två fot i höjd från toppen av huvudet till stjärtfjädrarna. Den hade ingen brådska och satt i kanske tolv-femton minuter i grenarna hon brukade klättra i.

Även om vi hade bott på den här fastigheten i sexton år, **hade jag aldrig sett en rovfågel i vår gård**. Jag visste direkt att det var ett kärleksfullt meddelande från henne. Jag trodde att hon sa till mig att hon mådde bra - och, trogen sin kraftfulla och ovanliga natur, fortfarande sitt krigarjag.

Självklart kollade jag upp vad det betyder i andevärlden när en hök hälsar på och lärde oss att det är ett meddelande från dem som har gått vidare till den andra världen, som ber oss att vara uppmärksamma på tecknen och viskningarna; de är från våra nära och kära som har lämnat denna jord. Jag trodde att det här meddelandet från BrambleBerry Rose lät mig veta att det jag hade sett och hört definitivt kom från henne.

Bara en dag eller två efter att detta hände gick William vilse när han körde i en Reno, Nevada, grannskapet, och en stor, guldvingad hök flög in i hans syn. Den landade på en gårdsplan och när han körde förbi såg han den ett ögonblick och tänkte: "Det är en så **enorm** fågel." Av någon anledning tittade han upp på gatuskylten – något han inte brukar göra eftersom han styrs av sin GPS – och såg gatans namn.

Det var Bramble Drive!

Ungefär vid den tiden hände en annan extraordinär sak.

När jag arbetade på mitt kontor en lugn morgon tittade jag ut i vår privata skog parkera och såg ett rådjur. Jag behövde inte vara på gården eller gå till stan den dagen, så jag stannade kvar i huset och tittade. Vilken skönhet! Jag visste inte dess ålder eller kön. Jag blev bara imponerad av att se en så nära. I. Min. Gård!

Dagen efter såg jag en mindre version och denna hade horn . antog att . eller, kanske horn. Så jag detta var barnet, en pojke, och den större var hans mamma. Hur lycklig tror du att jag kände mig?

De var båda där nästa dag, och det var då jag kunde säga att de verkligen var mamma och bebis så jag gav dem namn: Mama Beauty och Baby Buck.

En ny granne hade en underbar fluffig, ingefära pojk katt som hette Ziggy, och han började komma för att umgås med rådjuren. Hayleigh tittade från fönstret och verkade inte alls upprörd. Hon tittade på dem i timmar. Rådjuren satt, gick runt på vår gård, knaprade växterna och sov i våra barkflis. Ibland över natten.

Christopher älskade att höra om Beauty and Baby Buck, Ziggy och mina äventyr med Brambles. Han sa också att Novas valpar hade fötts. De var nio stycken och Nova var med dem hela tiden.

Sedan berättade Christopher för mig sina nya nyheter.

"Jag vaknade i natt. Det var mörkt i mitt rum och jag såg två stora gröna ögon som stirrade på mig!"

"Var var de?"

"Tja, det är den konstiga delen. De var flera fot under taket!"

"Vad? Vet du vem det var?"

"Det var Baguerra. Han är enorm!"

"Det är fantastiskt."

"Han reser fortfarande med mig och håller mig säker. Jag var tvungen att gå till en leverantör i eftermiddags och jag kände att han följde efter mig in i butiken."

"Hände något?"

"Det är den konstiga delen. Det är samma butik som jag har köpt hårdvara från och idag var det en kille som jag inte kände och hjälpte folk. Han var oförsämd mot mig, sa till mig att jag inte kunde få det

dörrgångjärn jag ville ha, och jag kunde inte lista ut vad som pågick. Varannan gång jag hade varit inne var det damerna du känner om att hjälpa mig och allt gick smidigt."

"Lämnade du?"

"Japp, det gjorde jag. Det var så mycket statiskt och jag kunde inte lista ut det, så Baguerra och jag gick. Han var enorm i baksätet i bilen och spinnande när jag körde iväg!"

Bilden av min Christopher med en massiv svart andekatt var charmig!

12. Hundar har superkrafter

Jag hade inget logiskt sätt att hantera den enorma förlusten.

Som en galning saknade jag BrambleBerry Roses perfekt vackra abstrakta teckningar. Hur jag älskade de mörka fläckarna på hennes fötter och hennes mun. Det finns så många vackra katter. Jag är medveten om detta. Men för mig var hon perfekt. Förlusten av henne var obegriplig; det slet ut mitt hjärta, tog mig ner på en mörk väg och slog mig.

. . . dagligen.

Flera dagar senare hörde jag henne säga: "Katter är smartare än hundar . . . men hundar har superkrafter."

Det var då jag trodde att min katt hade humor. Jag frågade vad hon menade. Hon förtydligade: "Jag är en katt och jag tror att hundar kan gå på jorden lättare än katter, och hundar kan resa längre."

Hon visade mig en bild av hundar som gick med sitt folk genom vår stad och sa att hon som katt var medveten om att hon inte kunde göra det.

"Jag älskar dig väldigt mycket . . . och jag saknar dig. Jag ville inte lämna dig men jag ville gå. Det fanns skäl."

Hon avslutade med "Jag vill bli din kisse igen!"

Okej, nu har jag samtal med min katt som har varit borta i nästan fyra veckor, och jag börjar bli okej med det här.

Kort efter hennes underhållande kommentar om hundar kände jag hennes närvaro i vårt hus. Nästan som om det verkligen hände såg jag när hon gick in på mitt kontor genom dörren från korridoren, satte sig vid fönstret på baksidan av stolen och sedan gick runt mig medan jag arbetade vid mitt skrivbord. Och så var hon borta igen.

Det var en sådan omfamnande känsla. Jag ville så gärna att hon skulle stanna längre.

Christopher hade en underhållande tid med Novas valpar.

"De går en bit i sitt hus som jag byggde åt dem. Jag är så glad att de är här. Nova är en fantastisk mamma och litar tillräckligt på mig för att låta mig hålla dem. Vi har fem bråkiga pojkar och fyra små flickor! Pojkarna drar redan i sin filt som om de vill riva isär den."

"Intressant hur du har dem och jag hade Shila."

"Ägarna, Randy och Grace, fattade sitt beslut i farten bara några dagar innan valparna föddes. Jag visste inte att de ens funderade på att låta dem vara här. Men jag gillar det säkert. Det hjälper mitt hjärta att läka."

"Tror du att Brambles hade något med det här att göra?"

"Förmodligen," sa han tyst, ungefär som en vördnadsfull viskning.

Några dagar till efter hennes avgång kände jag att BrambleBerry inte ville att jag skulle göra det vara ledsen. Hon saknade mig och var ledsen att se mig ledsen.

Nästa kväll, medan jag satt i ett hav av röda ljus under kvällstrafiken, tänkte jag på henne och jag tackade BrambleBerry Rose högt för att han kom tillbaka till mig. Jag hörde genast hennes vackra, mjuka röst i mitt sinne: "Jag kom tillbaka för dig två gånger."

Oj! Det var som ett mjukt slag.

Jag tänkte på hennes uttalande och undrade om hon hade varit med mig under denna livstid, som min katt Earth, innan hon var BrambleBerry Rose. Var det möjligt att hon avsiktligt hade kommit **tillbaka** till mig som Jorden - var det vad hon menade när hon sa det?

Nu var jag långt borta från mitt djup. Tror jag att vi lever mer än en livstid?
Ärligt talat, jag vet inte. Vet jag att vi inte gör det? Nej . . . mina tankar om det kan vara öppna för förändring.

Många av er vet hur denna förlust känns. När vi tappar bort dem är det **INTE** okej och det gör **ALLTID** ont. Jag hade inte slutat gråta. Jag var översvämmad av sorg.

En dag senare mildrades min sorg något - och jag började undra om döden hade varit en vänlighet för BrambleBerry Rose - när Dr Jenny ringde mig.

"Brambles obduktion visade oss den anti-artritmedicin vi gav henne när hon rev hennes ACL fungerade inte. Hennes höft skadades av artrit."

"Vad?" Jag var chockad! Jag tänkte på alla dessa månader och alla de där dagarna och trodde att jag hjälpte henne.

"Så nära jag kan se, när hon lämnade oss, levde hon utan symtom. Men det kan ha orsakat en betydande mängd smärta för henne i framtiden."

När Christopher hörde det blev han lika chockad. "All den medicinen, alla de där . kära nån! Jag är så ledsen att hon är borta men det kan ha varit det bästa för henne. Jag kan inte år . tänk på att de har ont!"

Han var på en kritisk plats i projektet och berättade att inramningen av flervåningsstrukturen var massiv och såg riktigt bra ut! Jag var ensam med Hayleigh Skywalker och den hemska tystnaden.

"Jag kan inte skaka den sorg jag känner." sa Christopher. "Jag har fortfarande svårt att tro att BrambleBerry Rose verkligen har lämnat oss. Kanske är det svårare för mig att tro att hon är borta för att jag inte var där med dig. Jag är så ledsen för att jag inte kan vara hemma med dig."

"Jag är ledsen att du inte var här men må inte dåligt. Jag fattar. Jag har varit på tillräckligt många byggarbetsplatser och jag vet att när man tar upp det ur marken så måste man vara där. Jag tror att Nova behöver dig också."

"De här valparna växer så snabbt - de är inte små potatisar längre!"

Inom de första två veckorna insåg jag att jag var i trubbel. Under mina förflutna år och historia av kärlek och förluster, hade jag begravt mer än tjugo älskade kattungar och vuxna katter, två av mina närmaste vänner och båda mina föräldrar. Döden var inte främmande för vårt hus, och ändå var jag oförberedd på den djupa sorg jag upplevde. Jag ville bara vara med min katt igen.

Jag hade inte känt den här förtvivlan tidigare. Jag kände mig fruktansvärt ensam, och det var en ny känsla för mig. Jag ville inte dö - det var inte min tanke - jag ville bara se henne igen. Jag kände att barriären mellan liv och död blev tunn av silkespapper. Mina tankar var mörka och djupa och drog mig någonstans där jag inte hade varit tidigare. Det var obekant, och jag visste inte hur jag skulle ta mig ur det.

Jag började leta efter en lokal professionell som specialiserade sig på sorg som jag kunde arbeta med.

Precis vid den tiden ringde vår granne på andra sidan gatan, Stephen. Han sa att hans husförsäljning hade stängts tidigare än han hade planerat och undrade om han kunde stanna hos mig ett par dagar. **Lustigt hur saker fungerar, tycker du inte?**

När jag lät Christopher veta vad som hände sa han: "Åh, det här är bra. Om jag kan stanna här i några veckor till kan jag ta mig iväg och komma hem en vecka eller så. Stephen kommer att vara bra sällskap för dig."

När jag sa till honom att han var välkommen, gav jag också Stephen en förvarning.

"Visst, stanna så länge du vill, Christopher kommer inte tillbaka på flera veckor. Men bara så ni vet: jag plågas fortfarande av förlusten av BrambleBerry Rose och jag gråter spontant när som helst under dagen. Gör det svårt att umgås med andra. Åh, här är en annan sak. . . som Jag går runt i huset, jag pratar högt ihjäl. Ibland skriker jag på det där monstret."

"Vad säger du?"

"Hon tillhör inte dig. Du STUL henne! Du tog inte hand om henne; du aldrig älskade henne! Du vet inte ens hur man älskar! Hon HÖR LJUSET och mig! Du är en tjuv. Du orsakar smärta och du förstör! Inget du har tillhör dig. DU ÄR EN LÖGNARE! Hon kommer aldrig att tillhöra dig; du KAN INTE behålla henne! Du är en förlorare; du vet INGET om ljuset. Du kanske borde GÅ TILL LJUSET — det är där du hittar kärlek och återlösning. Hon är min och ingenting du kan göra kommer NÅGONSIN att förändra det!"

Jag kunde inte ha blivit mer förvånad över Stephens svar.

"Du borde göra det. Det är ett skydd för dig och för henne. . . Jag vill att du tar ett steg ytterligare. Säg till mörkrets mästare att han inte är verklig och döden inte är verklig."

Så där, **"Bam!"**

Jag började känna att jag kunde slå dödens monster med mina ord.

Stephen berättade igen om sin älskade pojkekatt, Boo, från år innan jag träffade honom.

"Jag saknar fortfarande Boo . . . det gjorde bara mindre ont med åren."

Det hjälpte mig att skrika död. Det hjälpte mig också att veta att jag hade den typen av stöd som uppmuntrade mig att vara kreativ när jag läkade.

Jag lärde mig att processen att läka hjärtat efter en så djup förlust är personlig och är inte på ett tidsschema. Det fanns smärtsamma minnen överallt och min omgivning verkade booby-fångad. När jag gick till mataffären och gick förbi grönsakerna, där jag brukade hitta spenat och groddar till henne . . . **åh, det gjorde ont.** Det överraskade mig. Jag var inte beredd på det.

Christophers jobb höll sig enligt schemat, valparna mädde bra och Stephen stannade i flera hjälpsamma veckor. Med hans vänskap och förståelse var dagarna mindre sorgliga, och jag började hitta ut ur mörkret. Jag talade fortfarande till döden, men nu lade jag till:

"BrambleBerry Roses död kommer inte på något sätt att förminska mig. Du har inte vunnit någonting!"

Kort efter att hennes syster lämnat, och mot hennes vilja, hade Hayleigh Skywalker blivit, helt, en innekatt. Även om våra kattungar hade varit i säkerhet ett tag, kunde jag inte ens hysa tanken på att hon är sårad utanför. Och nu förstod jag varför Navar Star hade låtit sig bitas den dagen för så länge sedan. Jag tackade honom högt.

Jag var så tacksam att jag hade Hayleigh Skywalker att älska och ta hand om. Utan henne tror jag att jag kunde ha tappat förståndet. Detta är ingen överdrift. På grund av henne kunde jag behålla BrambleBerrys sängar där hon hade lämnat dem. Jag tog fram alla babyleksaker som jag hade lagt undan som

katter hade blivit äldre: deras klättertorn, **Kitty U**, och till och med Hayleighs barnvagn, som BrambleBerry aldrig hade använt, kom tillbaka in i vårt hus. Jag behövde de saker som hade varit en del av vårt liv med BrambleBerry Rose omkring mig. Jag ville se hennes färgade fluffiga bolleksaker sitta på mitt golv och be om att bli slängda - eller till och med av misstag klämda. Jag älskade att lyssna på ljudet av klockleksakerna när jag rullade dem över golvet.

Tidigare hade jag sagt att BrambleBerry Rose hade två doktorsexamen i hur man är en katt medan Hayleigh Skywalker satt fast i **kattungarnas dagis**. Det spelade ingen roll. Även om de var helt olika varelser, hjälpte Hayleigh Skywalker till att hålla mig stadig.

Och jag ville ha med mig tillbaka BrambleBerry Rose.

Jag sa hennes namn i huset och på gården. Om jag pratade om henne med andra människor kunde jag fortfarande gråta, så jag försökte undvika att prata om henne.

Jag vaknade med en knut i magen. Jag saknade henne varje dag. Tårar fann mig fortfarande, bara inte lika ofta.

"Jag gillade livet så mycket bättre när du var med mig." Jag berättade för henne. "Jag vet åtminstone att du är säker. Du **är** säker. Om du måste vara borta från mig, så har jag det åtminstone."

Jag tillbringade dagar med att titta igenom mina bilder av BrambleBerry Rose. Jag försökte hitta var och en jag hade tagit, även om några bara var av hennes långa svans. Eftersom några fanns i fotoalbum scannade jag in dem i min dator. Ganska snart hade jag en samling av mina älskade favoritbilder som sträckte sig över mina år med henne. Jag satte dem på en slinga som jag kunde sitta och titta på - när jag ville - så länge jag ville.

Jag hade redan ett antal bilder på BrambleBerry Rose i ramar runt vårt hus, men jag hade hennes babyfoto förstorat och satt in i en handgjord, guld-och-svart träram. På så sätt kunde jag se henne när jag vaknade. Så när min mage snurrade vid soluppgången kunde jag se hennes vackra ögon och det där söta ansiktet.

Och jag förde en dagbok över vår resa. Jag ville minnas allt som hände. Jag visste att jag skulle leta efter tecknen på att hon kommunicerade med mig. Jag läste och läste om varje ögonblick jag hade spelat in om hur hon hade nått över barriären mellan liv och död och kommunicerade med mig på det vackra sättet hon talade.

Eftersom Hayleigh nu var en inomhuskatt, trodde jag att det var säkert att lämna ett keramiskt vatten fat i vår trädgård på en liten sockel i tegel. Hon uppmärksammade mig en kväll att vi hade besök. Hon satt på den breda fönsterkanten på mitt kontor och helt plötsligt sänkte hon huvudet, tappade svansen och fluffade upp den och stirrade ut på gården. Jag såg fem eller sex tvättbjörnar tvätta händerna i vattenskålen och gräva i den mjuka smutsen runt den. En var större så jag gissade att hon var deras mamma. De små var roliga - jagade varandra, sprang upp i träd och sedan hoppade ner och plaskade i sin nya vattenkälla!

Jag undrade om våra gårdsfåglar skulle besöka vattnet under dagen. Nästa morgon tvättade jag ur det mycket smutsiga, handgjorda keramikfatet och såg hur en grupp små grå tofsmesar flög in, hoppade runt fatets kant och snabbt flög iväg. (Jag kallade dem Pointy Heads.) Några av de små bruna fåglarna som hoppade på marken med tårna spridda dök också upp. Jag älskade att titta på dem.

Mama Beauty och Baby Buck besökte de flesta dagarna, tillsammans med bedårande Ziggy! Skunken familjen dök upp de flesta kvällarna och de var älskling. Jag älskade att titta på dem. Det gjorde tydligen Hayleigh också. Hon satt på den breda fönsterbänken och stirrade på dem och tittade på varje rörelse de gjorde. Hon var på vakt men var helt lugn över att de var på **hennes** trädgård!

Många veckor efter att hon hade släppt jordens band och min famn skrev jag i min dagbok: ***Jag saknar BrambleBerry Rose. Jag saknar att hon tittar på mig, sover på min arm eller ben, uppkrupen med sitt söta ansikte bredvid mitt. Jag saknar att hon kom till mig när jag ringde henne, hennes fridfulla natur, hennes livs magiska universum som hon delade med mig. I. Miss. BrambleBerry. Reste sig.***

13. Kärlek vinner. Förlust Förluster.

När kuratorn som arbetar med människor som återhämtar sig från sorg och sorg sa till mig att smärtan skulle gå över – vilket kanske låter självklart för vissa – blev jag lättad. Hon sa att jag skulle låta känslorna flyta som en mjuk vind som blåser genom mig, att låta dem vara vad de är och att gråta när jag behövde för att våra tårar hjälper våra hjärtan och kroppar att läka. Hon sa till mig att mina känslor skulle förändras med tiden.

Jag behövde höra vad hon sa. "Det finns inget rätt eller fel sätt att gå igenom processen att läka från förlust. Vet med säkerhet att det finns nytt liv på andra sidan av denna sorg."

Oj! Jag hade hittat ett sätt att medvetet delta i denna smärtsamma övergång.

"Du kanske vill skapa en helig plats för BrambleBerry Rose . album, en . . . det kan vara ett foto dagbok, en låda med minnen med hennes favoritleksaker. . . eller så kanske du kan plantera några nya blommor i din trädgård."

Jag tänkte skriva den här historien om henne. Hur vacker. Dessa sidor var där min älskade katt kunde leva igen. Det här skulle vara min heliga plats för BrambleBerry Rose.

Jag lärde mig att sorg och sorg kommer från känslor av saknad och saknad. Tacksamhet och kärlek är motgiften mot brist och saknad, så jag började säga högt hur tacksam jag var över att ha haft alla år jag haft med BrambleBerry Rose, hur utsökt hon var för mig och att jag älskade henne, för evigt.

"Denna process är inte bara psykologisk," sa rådgivaren. "Det är också fysiskt. Din kropp behöver tid för att förändras på cellnivå."

Det hade jag inte hört förut.

"Varför gör det här så ont? Det är som att jag måste påminna mig själv om hur man andas!"

"Du och BrambleBerry Rose kände villkorslös kärlek. Det är den mest kraftfulla energin vi kan känna. Det händer i allmänhet inte med människor, men det kan med djur. Den kommer aldrig att lämna dig, men när du har upplevt det är sorgen över att förlora den djup."

När jag berättade det för henne trodde jag att min katt BrambleBerry Rose hade kommunicerat med mig tyst tittade hon inte på mig på ett konstigt sätt.

"Vad sa BrambleBerry?"

Jag berättade för henne om de tre saker som Brambleberry föreslog att jag skulle göra och några av de andra saker hon sagt.

Rådgivaren stannade en stund. . . fick en reflekterande blick i ögonen. . . och då svarade med ett skämtsamt skratt: "BrambleBerry Rose verkar upplyst och förtjusande artikulera . . . **för en katt!**"

"Det är enkla sanningar och upplysta - vi kan alla använda dem i våra liv. Hon måste ha varit en underbar katt att leva med. Du hade tur och privilegium att ha älskat henne."

Hon avslutade med detta: "När du älskar djupt, kommer du att känna smärtan av förlusten djupt. Dess kostnaden för att älska. Sorg är kärlek. Kom alltid ihåg: Kärlek vinner. Förlust förlorar."

14. Mystère

Några dagar senare fick jag ett favoritfoto av BrambleBerry förstorat i en lokal fotokonstbutik. Kvinnan som hjälpte mig med en ny kreativ färgprocess, Diana, blev kär i henne. Hon berättade något jag inte hade hört förut: "BrambleBerry Rose är helt enkelt bedårande. Tack för att du delar henne med mig! Jag kan se i hennes ögon att hon har en gammal själ."

Senare samma dag frågade jag William om han kunde se på ett foto om någon hade en gammal själ. När han svarade att han kunde berättade jag vad Diana hade sagt och frågade honom hur han kunde se det.

"När du ser in i ögonen på din djurvän och ser något bakom deras ögon, är det ett tecken på en gammal själ."

Jag skickade honom fotot jag arbetade med av BrambleBerry Rose. När han så att han höll med vad Diana hade sagt frågade jag: "Betyder det att ha en gammal själ att BrambleBerry Rose kan ha varit med mig som en annan katt tidigare i livet?"

Hans svar fascinerade mig. "Visst, det kan betyda det, och ja, hon har varit med dig förut."

"I denna livstid?"

"Ja."

"Okej . . . **Vad?**"

"Hon kan till och med ha varit med dig under andra liv. Har du haft känslan att du har känt henne förut?"

Där var den. Igen!

"Du kommer säkert ihåg den första natten jag träffade henne och när jag höll henne hörde jag mig själv säga, ***jag har känt dig förut!*** Och sedan hämtade hon gröna druvor som min abessinerkatt, Earth . . . och när hon berättade för mig den kvällen efter att hon gick att hon hade kommit tillbaka för mig, ***två gånger!***"

William gjorde en paus och sa sedan med en tyst röst: "Hon är inte klar med dig."

Har du fått någon att säga något till dig som förändrar din värld - i det ögonblicket - på ett bra sätt? Det hände mig den dagen.

Fler veckor gick och Christopher var äntligen hemma igen. När han gick igenom ytterdörren satt Hayleigh i ett av de stora fönstren på mitt kontor och var en bra vaktkatt. Efter att ha kysst mig, tog han upp henne, men hon hade inget av det! Hon drog sig tillbaka och tittade häftigt på honom, rakt in i hans ögon. Öronen gick bakåt och med sina stora vantar sköt hon undan.

"Oj, hon är intensiv. Vad händer?"

Han satte snabbt ner henne på golvet för att hindra henne från att hoppa ur hans armar, och hon sprang iväg.

"Har du hållit i valparna när du har den skjortan på dig?"

"Åh. . . förmodligen. Tror du att det är det som gör henne upprörd?"

"Japp, hon tror nog att du är en förrädare!"

Efter att han hade duschat och bytt kläder letade han efter Hayleigh för att prova hej igen. Hon hade gått tillbaka till mitt kontor och låg och sov på min stol när han kom in. "Hej lilla, jag har verkligen saknat dig."

Han vilade på skrivbordet bredvid henne och sträckte ut handen för att klappa hennes huvud. För ett ögonblick hon drog huvudet bakåt och hennes ögon blev stora och runda. Men så förändrades hennes ansikte och hon tryckte sitt huvud mot hans hand.

"Ha! Åh bra." han tog upp henne. "Du älskar mig fortfarande!" Han öppnade den övre halvan av vår ytterdörr och stod där och höll om henne. "Hela den här gården tillhör **dig**. Allt du ser är **ditt**."

"Det verkar fungera!" Jag kunde inte låta bli att bli charmad över hur Hayleigh verkade vilja ha hela den synliga världen för sig själv.

Han tittade runt i vårt vardagsrum och såg Brambles leksaker nästan överallt. "Jag saknar hon också! Det är så trevligt att se hennes leksaker igen och **Kitty RV**. Jag är glad att du behöll dem."

Senare på eftermiddagen gick vi vår egendom, och jag undrade återigen över församlingen av kallaliljor. "Jag minns inte att det varit så många av dem tidigare."

Jag såg honom tänka.

"Jag har det! Låt oss plantera flera färger av dem. Callas. De kan växa upp mellan Girl Greys eldblommor och Huckleberrys vilda blommor! Vilken fantastisk, vild gruppering de kommer att göra i vår Gratitude Garden. Som en klan av färgglada blommor för våra bebisar."

Den brittiske trädgårdsmästaren i sin själ dök upp i sin kärlek till vilda och otämjda blomsterträdgårdar, och vår Gratitude Garden var redan en härlig blandning av asymmetri och abstrakt färg. I sina jobb planterade han blommor, växter och träd i grupperingar som han kallade "familjer". Det var så han såg dem och för Brambles fann han djup lila, en mjuk rosa färg, djup ros och vita kallaliljor.

Strax efter att blommorna hade planterats, körde han och jag genom ett skogsområde nära vårt hem på väg till brunch. Registreringsskylten på baksidan av en parkerad bil på en uppfart fångade min uppmärksamhet. Det stod ett ord på den blåvitt-stämplade metallbiten: "Mystère."

Jag vet inte hur många av er som har sett det ordet skrivet på en registreringsskylt. Det var en först för mig.

15. Jag vet hur man säger att jag älskar dig

Flera dagar senare tänkte jag på vad Diana och William hade sagt om gamla själar när jag kände BrambleBerry Roses närvaro igen.

"Jag kan tala för mig själv. . . Jag vet hur man säger att jag älskar dig."

Det gav mig ett leende.

"Jag vill inte att du ska vara ledsen," Hennes röst var mjuk och söt. "Jag älskar dig . . . Jag hoppas att du kan känna min kärlek. Jag vill att du sprider kärlek."

Hon pratar verkligen mycket om kärlek, tänkte jag.

"Jag vill att du ska njuta av ditt liv," fortsatte BrambleBerry, på det vackra sättet hon talade. "Det finns saker du kan lära dig där som du inte kan lära dig här."

När jag satt i det fläckiga solljuset i vår Gratitude Garden, omgiven av den graciösa japanska Red Dragon-lönnen, Girl Greys eldblommor, ett överflöd av lokala vildblommor och höga gräs – och nu olika lila och rosafärgade calla liljor – hade jag återigen ett tyst samtal med min älskade BrambleBerry Rose. Och än en gång skickade hon bilder till mig tillsammans med några av de kloka tankarna hon delade.

"Våra liv är inte menade att vara lätta." BrambleBerry avslöjade. Jag reflekterade över hur hon hade det skadats och förlorat sin förmåga att underhålla sin familj med sina vilda, höglätrande flygprestationer.

"Vi kommer att vara tillsammans . . . oroa dig inte för att hitta mig; Jag hittar dig när det är dags igen. höger."

Där var den igen: den återkommande tråden av fortsättning.

Jag undrade om hon menade att hon skulle återvända som min katt under denna livstid? Eller vänta på mig på andra sidan?

"Det finns en högre kraft som bestämmer timing," tillade hon.

"Snälla vet att de gånger du tror att jag är där med dig, så är jag det." _____

Jag undrade tyst om hon var säker. "Jag ser bara människor här som älskar mig", hörde jag henne säga. "Jag är omgiven av kärlek. Alla här älskar mig."

Det lyfte mitt hjärta och fick mig att le. "Självklart gör de det", sa jag till henne och skrattade högt. "Du är så vacker."

Det här var nästan som ett samtal jag skulle ha med en person.

Jag undrade om hon hade träffat sina bröder och systrar. "Jag har träffat några av min kattfamilj", hon svarade. "Jag förstår att jag är i själen nu." Det blev en paus och hon fortsatte: "Jag valde inte att lämna dig. Det var min tid. Det är vackert här. Jag känner mig lycklig nu och jag älskar dig."

"Jag är på en andlig resa," avslutade BrambleBerry Rose, "och det är du också."

Jag arbetar med det som BrambleBerry Rose lärde mig. Det är dock en ständig utmaning. På grund av hennes ord säger Christopher och mina vänner att jag har förändrats: de säger att jag är mer lättsam, och jag kan förlåta och gå vidare. Jag pratar också om saker som stör mig – det är nytt för mig och ibland svårt – och jag gör mitt bästa för att prata om frågor på ett kärleksfullt sätt istället för med ilska. Jag ber inte att mina vänner ska ha samma övertygelse som jag. Jag förväntar mig inte att de ska förändras, hålla med eller ens acceptera min övertygelse.

Jag ber universums Skapare om hjälp med allt detta. Dagligen.

Jag blir bättre på det.

Och jag minns: Jag är på en andlig resa.

Christopher, mina vänner och jag säger det ofta: ***Det är en andlig resa.***

16. Slutet?

Först skulle jag fråga: **Finns det ett slut?**

Ju mer jag lämnar mitt hjärta öppet för kärlek, desto närmare är jag BrambleBerry Rose.

Jag vet att hon är min och jag kommer att se henne igen.

Hon är säker och hon älskar mig.

Jag älskar henne.

Kärlek är starkare än allt annat. **Allt!**

Hon fortsätter.

Jag går vidare.

I slutändan är kärlek allt som finns.

17. Hennes namn:

Brambleberry
Brambleberry Rose
Baby Brambles
Baby B
Brambles
Bramby
Brambies
Brambaly
B
Bramby björn, björn
BrambleBerry
BrambleBerry Rose
& Christophers favorit: Miss B

De bästa och vackraste sakerna i världen kan inte ses eller ens röras. De måste kännas med hjärtat.

– Helen Keller

18. Jag hittade ett foto som berättade en historia

Efter att ha skrivit denna kärlekshistoria hittade jag bortglömda bilder från tiden då BrambleBerry Rose och Hayleigh Skywalker var unga. I den ena satt deras bror Navar Star på taket av vårt garage – en av hans favoritplatser – och tittade på när BrambleBerry gjorde en klassisk kattnedtagning på Hayleigh på vår bakgård. BrambleBerry Rose hade den mindre katten helt fastklämd och bet henne i nacken.

I det vilda skulle detta ha varit ett dödsbett.

Blev jag förvånad? Absolut!

Jag var omedveten om att hon hade gjort anspråk på maktpositionen i hierarkin av kattrelationer med sitt yngre syskon under de första månaderna.

Efter den offensiva uppvisningen av dominans levde BrambleBerry Rose i fred ickevåld med Hayleigh Skywalker hela tiden i över tretton år.

Min respekt för min älskade BrambleBerry Rose växte ännu mer med denna retroaktiva kunskap. Hon hade inte bara gett upp sin favoritsysselsättning - att klättra och hoppa i grenarna med ekorrharna - utan hon hade också levt i samma familj med en katt som var fast besluten att göra henne skada, och hon hade tagit den stora vägen.

Hon var fredsstiftaren. Varje. Dag.

Hon kunde ha krossat sin vackra lilla bratsyster vilken dag som helst. Detta var ytterligare ett meddelande från universum att den dyrbara skönheten jag hade förmånen att känna och älska var en överlägsen varelse. Hon lämnade mig så vackra och milda lektioner. Det var vid den här tiden som jag kände en frid i mitt hjärta och sinne när hon lämnade.

Jag tror nu att hon hade ett fantastiskt dyrbart liv och levde det precis som hon valde. Hon var ifred när hon gick, för på något sätt visste hon vart hon skulle. Hon fortsätter och det gör jag också, och hon är okej, liv efter liv. Hon hade sprungit sitt lopp, utmanat sina höjder, segrat över sina dalar - och är kvar; härligt stark, självsäker och fantastiskt vacker!

Jag hoppas bara att jag kommer att överföra denna kunskap till mitt eget liv och veta den när jag behöver den Nästa.

Jag hittade den här bilden över ett år efter att BrambleBerry Rose lämnade. Du vet efter att ha läst den här historien att jag har förlorat andra katter. . . och jag blev förvånad över hur mycket jag saknade henne. Fortfarande. Hon var en så enorm del av mitt hjärta.

Som Puh Bear sa, ***Ibland tar de minsta sakerna upp mest plats i ditt hjärta.***

—AA Milne

19. En ofullständig lista över resurser som hjälpte mig att läka

Heaven is for Real: A Little Boy's Astounding Story of His Trip to Heaven and Back

av Todd Burpo

Jag älskar när författarens son, Colton Burpo, säger att det finns massor av djur i himlen.

A Dog's Purpose: A Novel for Humans

A Dog's Journey

av W. Bruce Cameron

Within Heaven's Gates av Rebecca Springer

Det finns en berättad version på YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ>

och en längre version på: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBJyg>

Bland andra upplysande historier berättar hon en underbar historia om en söt kattunge.

Your Talking Cat, Pocketbok – 1 januari 1991

av Jack Richter

En lokal grupp för återhämtning av sorg; många är knutna till kyrkor och sjukhus.

Nancy Windheart: Interspecies Awareness and

Wisdom <https://nancywindheart.com/>

The Animal Rescue Site:

Dagligt GRATIS klick för att hjälpa djur

<https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Humane Society of the United States

Du kanske vill **bidra till en organisation som hjälper djur**; det finns många av dem.

En jag stöder är: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

Och Humane Society International

<https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

Journal of Messages from My Loved

Du kanske vill starta din dagbok genom att ange datum, dag och kanske tiden då din älskade kontaktar dig. Det här kan vara en känsla, något du hör eller ser, en doft, en låt i en film eller på radio. Det kan vara ett hittat föremål. Det kan vara en kolibri, en fjäril eller till och med en **hök**. Närhelst och vad som än händer som du tror, vet eller tror är ett kärleksfullt budskap från din älskade på andra sidan, oavsett om de är ett djur eller en person ... det är det.

Om författaren

Jag älskade min katt, rent och enkelt, och när hon dog mötte jag ett för mig okänt mörker. På samtidigt, i mitt sinne, började hon kommunicera med mig. Jag kände hennes kärleksord i mitt hjärta, och de räddade mig.

Jag skrev hennes berättelse för att hjälpa mig själv. Min förhoppning är att hennes kärleksord ska hjälpa dig, eller någon du känner, som har förlorat en kärlek och har mött samma destruktiva mörker.

Innan vi träffade BrambleBerry Rose ägde Christopher och jag ett Custom Home Design and Build Company. Vi byggde prisbelönta hem och gjorde till och med om Skyboxen åt ägaren - vid den tiden - av San Diego Padres. När vi byggde dessa hem åt sina ägare bodde vi i tre delstater, inklusive Hawaii, längs den västra sidan av landet. Christopher är en geni hem- och trädgårdsdesigner. Innan de var vanliga designade och byggde han passiva solcellshus. Bland andra innovativa åtgärder byggde han också ett hållbart hus i Big Sur, Kalifornien, som utnyttjade regnvattenuppsamling, solenergi och renad inomhusluft, samt icke-hotande åtgärder för att leva säkert med vilda djur och använda naturliga luftströmmar för kylning och cirkulation.

Medan BrambleBerry Rose var ung grundade Christopher och jag 1Sun4All; en hemsida som var fokuserad på ren energi och lösningar på de klimatfrågor vi står inför. Jag skötte hemsidan och redigerade alla artiklar. Jag skrev också för Cleantechnica.com, där du fortfarande kan hitta många av mina berättelser; några skrevs när vi följde Solar Impulse-flyget runt världen med enbart solenergi, och andra var för US Department of Energy, Solar Decathlon. Jag publicerades tre gånger i **Scientific American**, en gång när Solar Impulse flög över Golden Gate-bron i San Francisco, och två gånger för ren energiinfografik som jag skapade.

Jag fick också ett erkännande av det amerikanska energidepartementet för mitt arbete med Solar Decathlon.

I mitt hjärta är jag en konstnär; Jag målar akryl på duk. Jag har flera olika stilar, inklusive min nuvarande passion som är abstrakt expressionism. Mina bladguld- och silvermålningar av kors har visats under Taize-bönegudstjänsten med levande ljus på vår stads lokala Mission Basilica. Christopher och jag räddade kattungar och katter, av vilka de flesta bodde hos oss. Under åren har vi tillsammans älskat och levt med mer än trettio räddade katter. BrambleBerry Rose var en dyrbar juvel, och en i sitt slag.

Jag har läst att andra språk erbjuder alternativ för ordet kärlek, men på engelska har vi bara ett. Så jag skriver om den jag känner: Den lyfte upp mig, gjorde mig till en bättre person och visade mig ett magiskt universum som jag inte hade någon annan tillgång till - och när det fysiskt tog slut, slängde det ner mig och krossade mig.

Jag var tvungen att lära mig att flyga igen. Min själ kräver det, och det enda sättet jag kunde göra det var att omfamna kärleken som Brambles och jag hade känt. Det var då jag lärde mig att hon och jag är längre än tiden; starkare än gravitationen. Eftersom vi älskade, berörde vi det oändliga.

Vi är.

Och kommer att bli.

Evigt.

